

Християнський погляд
НА СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ
З ІНВАЛІДНІСТЮ

За межею

СТРАЖДААНЬ

ВСТУП ДЛЯ ХРИСТІЯНСЬКИХ ЛІДЕРІВ

КУРС
ІЗ ЧОТИРЬОХ
ЗАНЯТЬ

ДЖОНІ ЕРІКСОН ТАДА І СТІВ БАНДІ

ЗА УЧАСТЮ ПЕТ ВЕРБАЛ

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ З ІНВАЛІДНІСТЮ
МІЖНАРОДНИЙ ЦЕНТР ДЛЯ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ «ДЖОНІ ТА ДРУЗІ»

Християнський погляд
НА СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ
З ІНВАЛІДНІСТЮ

За межею

СТРАЖДАНЬ

ВСТУП ДЛЯ ХРИСТІЯНСЬКИХ ЛІДЕРІВ

КУРС
ІЗ ЧОТИРЬОХ
ЗАНЯТЬ

ДЖОНІ ЕРІКСОН ТАДА І СТІВ БАНДІ

ЗА УЧАСТЮ ПЕТ ВЕРБАЛ

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ З ІНВАЛІДНІСТЮ
МІЖНАРОДНИЙ ЦЕНТР ДЛЯ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ «ДЖОНІ ТА ДРУЗІ»

Луцьк
РТ МКФ «Християнське життя»
2017

УДК 274-4
ББК 86.376-4
Т13

Головний редактор *Пет Вербал*,
Молодші редактори *Чонда Ралстон та доктор Крістофер Ралстон*,
ДФ, помічники редактора *Ребекка Олсон і Рейчел Олстад*

Переклад з англійської *Ірини Матвіїв*

Оформлення обкладинки: Хайатт Мур – художник міжнародного рівня, який написав та оформив низку книг, включно із такими, як «У пошуках джерела» та «За подобою Божою». Він є виконавчим директором місії Wycliffe Bible Translation США, а також служив у Гватемалі, Папуа Новій Гвінеї та Канаді.
Moore & Moore Art, Дана Поїнт, Каліфорнія, www.hyattmoore.com.

Подяка

Ми висловлюємо величезну подяку групі обдарованих і талановитих експертів, які зробили свій вклад завдяки видатним науковим працям у різних галузях знань.
У створенні цього курсу та втіленні даної книги в реальність ми завдячуємо їхнім мудрим порадам і підтримці. Дякуємо!

Джоні Еріксон Тада, Стів Банді

Т13 За межею страждань: вступ для християнських лідерів – Луцьк, РТ МКФ «Християнське життя», 2017 – 96 с.

ISBN 978-617-503-164-3

Цей курс допоможе вам краще зрозуміти, як людська вразливість і безсилля відкривають універсальну потребу людства в милості, і спорядить вас інструментами для впливу на майбутні покоління, коли християни змінять своє сприйняття страждань і стануть вогниками надії для спільноти людей з інвалідністю.

УДК 274-4
ББК 86.376-4

Жодна частина даних матеріалів не може зберігатися, відтворюватися чи передаватися ні в якій формі і ніякими засобами, електронними чи механічними; включно зі скануванням, фотокопіюванням і записом, за винятком випадків безпосереднього письмового дозволу видавця.

Запит щодо отримання дозволу відтворення слід надсилати в письмовій формі у Християнський Інститут служінням людям з інвалідністю (cid@joniandfriends.org).

Цитати Писання використані з Біблії, в перекладі Огієнка, а також із Сучасного перекладу Біблії
Копірайт © 1973, 1978, 1984 Міжнародна Біблійна Спілка.

Використано з дозволу видавництва Zondervan Publishing House. Всі права захищені

Щоб отримати додаткові примірники даного ресурсу,
відвідайте сайт: confbeyond.com
Офіційний сайт: <http://gaa.joniandfriends.org/>

За межею страждань® є зареєстрованою торговою маркою організації «Джоні та друзі».

За межею страждань: Вступ для християнських лідерів
Копірайт © 2015 Джоні та друзі

Всі права захищені.

ISBN 978-0-9965522-1-9 (англ. видання)

ISBN 978-617-503-164-3

© 2015 Джоні та друзі

Любі друзі!

Ласкаво просимо на семінар «*За межею страждань*», розроблений спеціально для діючих пасторів та лідерів, які дбають про те, щоб церква доторкнулася благою вісткою Ісуса Христа до кожної людини. Ви, напевно, знаєте, що кількість людей з інвалідністю у світі зростає, і багато з них не належать до жодної церковної сім'ї. В самих лише Сполучених Штатах мешкає близько 65 мільйонів людей, які страждають від інвалідності, причому коло їхнього впливу на сусідів є досить значним. Потреба дуже велика! Даний вступний тренінг надихне вас підштовхнути вашу церкву до більш ґрунтовного служіння сім'ям, які шукають любові і прийняття.

Ким би ви не були: старшим пастором, дитячим лідером, рукопокладеним лідером чи волонтером, – ви можете бути покликані звернутися до найскладніших життєвих питань – питань страждань та інвалідності з біблійної перспективи. Цей курс із чотирьох уроків закладає основу для започаткування чи розширення вашого служіння тим, хто потерпає від інвалідності, приводячи їх до Тіла Христового, як наказував Ісус, кажучи: «Піди швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і кривих... щоб наповнився дім мій» (Луки 14:21, 23). Ісус вже дав це доручення, і щойно ви розпочнете його виконувати, то виявите рясні благословіння, які приносять церкві ваші друзі з неповносправностями.

Організація «Джоні та друзі» молиться про те, щоб Бог надихнув вас через цей перший крок заохочувати інших у вашій спільноті до проходження повного курсу з 16-ти уроків «*За межею страждань: Християнський погляд на служіння людям з інвалідністю*». Щоб отримати детальнішу інформацію, відвідайте сайт www.joniandfriends.org/BYS, а також шукайте додаткові ресурси, перераховані на звороті цієї книги. Організація «Джоні та друзі» має регіональні служіння по всій країні (США), які мають унікальну кваліфікацію допомогти зросту служіння людям з інвалідністю у вашій церкві.

В ім'я служіння Богові,
Стів Банді,
віце-президент Християнського Інституту з питань інвалідності

Що таке «За межею страждань»?

Курс «За межею страждань: Вступ для християнських лідерів» створений як відправний пункт для пасторів та лідерів, які прагнуть краще зрозуміти Божий план існування інвалідності та страждань. Оригінальний новаторський курс «За межею страждань: Християнський погляд на служіння людям з інвалідністю» базується на Ісусовому повелінні з Євангелії від Луки 15 і Його дорученні долучати людей з інвалідністю до Божої сім'ї.

Курс «За межею страждань» перекладений на декілька мов світу і радо приймається національною та міжнародною аудиторією, а також Біблійними коледжами, університетами і семінаріями, зацікавленими у курсах для оснащення та навчання студентів азам служіння людям з інвалідністю. Розширений навчальний посібник з 16-ти уроків включає в себе 4 модулі, мета яких дати християнам фундаментальне розуміння головної проблеми, присутньої в багатьох аспектах служіння людям з інвалідністю:

- Огляд служіння людям з інвалідністю
- Теологія страждань та інвалідності
- Церква і служіння людям з інвалідністю
- Вступ до біоетики

Люди прагнуть отримати відповіді від вас як від лідера. Цей курс допоможе вам краще зрозуміти, як людська вразливість і безсилля відкривають універсальну потребу людства в милості, і спорядить вас інструментами для впливу на майбутні покоління, коли християни змінять своє сприйняття страждань і стануть вогниками надії для спільноти людей з інвалідністю.

«Я провів ґрунтовні дослідження і виявив величезну прогалину християнської церкви в її роботі з неповносправними і немічними людьми... ХІСІ пропонує ресурси, основою яких є біблійний погляд на нашу відповідальність розвивати і запроваджувати служіння немічним людям і людям з інвалідністю».

Д-Р ЛАРРІ ДЖ. УОТЕРС

Доцент факультету Тлумачення Біблії, Далласька Теологічна Семінарія

Ви можете більше дізнатися про переклади та варіанти курсів, включно з онлайн тренінгами, або переглянути вступне відео на www.joniandfriends.org/BYS.

Зміст

Ласкаво просимо.....	III
Що таке «За межею страждань»?.....	V
Про Християнський інститут служіння людям з інвалідністю.....	9
Чому церквам потрібне служіння людям з інвалідністю.....	11
ЗАНЯТТЯ ПЕРШЕ: Теологія страждань та інвалідності	13
Божа історія про інвалідність: розгорнутий план від Буття до Об’явлення, д-р Дейв Дьюел.....	21
Царство Боже й інвалідність: коментар до Євангелія від Луки 14:1-24, преподобний Стів Банді.....	29
ЗАНЯТТЯ ДРУГЕ: Церква і служіння людям з інвалідністю	39
Основні виклики церкви на шляху до зрілості, д-р Майкл С. Бітс.....	48
ЗАНЯТТЯ ТРЕТЄ: Як почати служіння людям з інвалідністю в церкві	53
Моделювання рухів служіння ранньої церкви, преподобний Стів Банді.....	60
ЗАНЯТТЯ ЧЕТВЕРТЕ: Досягнення та євангелізація сімей, в яких є люди з інвалідністю	65
Царство при інвалідності таки має значення, Джоні Еріксон Тада.....	75
Примітки.....	81
Варіанти курсів «За межею страждань».....	83
Тези проповідей.....	85
Глумачний словник поширених термінів фізичних та розумових розладів.....	91
Запрошення приєднатися до Всесвітньої Спільноти людей з інвалідністю.....	93

Про умовні позначки в цій книзі

ЧИТАЙТЕ:

Ця позначка вказує на додатковий матеріал, який рекомендовано прочитати в кінці заняття.

ДИВІТЬСЯ:

Ця позначка вказує на відео для перегляду, розміщене на DVD-диску в кінці даної книги.

Християнський Інститут служіння людям з інвалідністю

Курси, мета яких впливати на культуру заради Христа

Якщо ви зацікавлені пройти поглиблений курс навчання на тему, як служити людям з інвалідністю, хочете набути християнського погляду на складні біоетичні проблеми чи просто хочете практикувати «християнство із закачаними рукавами» серед людей з особливими потребами, в Християнському Інституті служіння людям з інвалідністю (ХІСІ) ви отримаєте багато порад, підтримку і навчання. Наш віце-президент і керуючий директор Стів Банді та його команда готові послужити вам.

Служіння людям з інвалідністю – це рух, що постійно зростає. Христороцентрична освіта не буде повною без теології страждань та інвалідності. Біблійний світогляд, сформований під впливом теології страждань та інвалідності, є тим, що тримає нас на зв'язку з Богом, Який піднімає найбільш вразливих і знедолених. Це проблема людства. Це світова проблема. Це євангельська проблема. Ця проблема важлива для будь-якого християнського закладу вищої освіти. В Християнському Інституті служіння людям з інвалідністю кожен студент дізнається про деякі найбільш важливі аспекти й отримує досвід щодо християнського життя завдяки нашим численним програмам і можливості пройти стажування.

Курси: Наші курси змістовні і різноманітні. ХІСІ пропонує можливість навчання за широким вибором дисциплін, пов'язаних із теологією страждань та інвалідності. Зміст навчання насправді такий, що веде до життєвих змін і підходить кожному серйозно налаштованому послідовнику Христа.

Завдання: Наше завдання – звернути увагу на потреби найбільш вразливих у нашому світі. Багато хто живе з особливими потребами, але мало хто з них має доступ до піклування і турботи, яких вони відчайдушно потребують, особливо це стосується тих, хто живе в країнах, що розвиваються. Люди з інвалідністю у всьому світі значно більше ризикують опинитися в бідності, соціальній ізоляції, рабстві, сексуальному рабстві і потерпають від різного роду дискримінацій. Наша справа існує заради них – задля задоволення їхніх фізичних та духовних потреб в ім'я нашого Спасителя.

Культурні зміни: Наша кінцева мета – започаткувати культурну трансформацію за Христа. Чи то у студентських містечках, у церквах чи в ширших суспільних колах, наша мета – трансформувати серця і розум, пропонуючи студентам життєдайну істину.

Що пропонує Християнський Інститут служіння людям з інвалідністю університетам і семінаріям... Християнський Інститут служіння людям з інвалідністю – це академічний підрозділ Міжнародного Центру для людей з інвалідністю «Джоні та друзі». Інститут співпрацює з освітніми закладами щодо розробки курсів з теології, служіння, місій та захисної діяльності, пов'язаних із проблемою страждань та неповносправності. На даний час Інститут співпрацює з відділами кафедр теології, освіти, соціальної роботи, закону, догляду за хворими, інженерії та інших дисциплін.

Що ХІСІ пропонує студентам... Студенти отримують біблійний погляд на страждання й інвалідність, одночасно набуваючи безпосереднього досвіду в цьому служінні. Ми пропонуємо курси через співпрацю з університетами, семінаріями або на базі Міжнародного Центру для людей з інвалідністю. Курси викладаються в студентських містечках та онлайн. Працюючи з освітніми закладами, Інститут інтегрує свої три відділи знань та практики: Освіта і підготовка, Суспільна політика і світові місії та Стажування.

Освіта і підготовка

Факультет освіти і професійної підготовки ХІСІ готує лідерів служіння для людей з інвалідністю в церкві, при церкві та освітніх установах, навчаючи евангелізувати, залучати до активного життя та розширювати можливості тих, хто має особливі потреби. У партнерстві з Християнськими університетами та семінаріями усього світу, ХІСІ пропонує програми і курсові роботи, створені, щоб оснастити нові покоління лідерів для ефективного служіння людям з інвалідністю.

Центр суспільної політики

Зараз людське життя копіюють і відтворюють, змінюють і переривають, клонують і піддають евтаназії, патентують і переоцінюють. Центр суспільної політики ХІСІ збирає теологів, спеціалістів з етики, педагогів, лікарів і юристів, піднімаючи проблеми, які палко обговорюються і пов'язані з темою неповносправності, такі, як самогубство, підтримане лікарями, евтаназія і дослідження стовбурових клітин. Метою є залучення досвіду багатьох професійних християн, щоб подати чіткий, раціональний і біблійно обґрунтований погляд на ці проблеми. Зараз Християнський Інститут служінням людям з інвалідністю досягає цієї мети завдяки засобам мас-медіа, церкві й іншим громадським та християнським установам.

Глобальні місії та стажування «Заради життя»

Завдяки глобальним місіям та стажуванню «Заради життя» нове покоління набуває досвіду через практичне навчання. Наше стажування забезпечує структурний досвід навчання, через який інтерни отримують освіту і підготовку до служіння людям з інвалідністю, тим самим служачи і свідкуючи знехтуваним і забутим. Студенти втілюють на практиці все те, що вони вивчали у класах, затверджуючи свій навчальний досвід і трансформуючи серця і розум.

*Відкривай свої уста, й суди справедливо,
і правосуддя зроби для убогого та для нужденного.
Приповісті 31:9.*

Основні посилання	Консультаційний комітет
Майк Бітс, Д. Сл.	Франклін Грем
Джеррі Бортон, М.М.	Крістофер Хук, лікар
Крістофер Хук, лікар	Девід Стівенс, лікар
Дженніфер Лал, М.М.	
Марк Пікап, Д.Ю.	
Кріс Ралстон, Д.Ф.	
Вільям Сондерс, Д.Ю.	
Майкл Слісман, Д.Ф.	
Уеслі Сміт, Д.Ю.	
Ерік Теннес, Д.Ф.	
Грег Грапп, Д.Ю.	
Грег Вуд, Д.Ю.	
Венді Райт	

**Для детальної інформації відвідайте
сайт Християнського Інституту
служіння людям з інвалідністю**

[http://www.joniandfriends.org/
christian-institute-on-disability/](http://www.joniandfriends.org/christian-institute-on-disability/)

Чому церквам потрібне служіння людям з інвалідністю

Можливо, ви ніколи не відвідували церкву з активним служінням неповносправним людям і тому вам цікаво: *Чи стосується це мого власного покликання до служіння? Що може зробити моя церква у цій сфері, і з чого нам почати?*

Курс «*За межею страждань*» створений для того, щоб відповісти на ці запитання і дати вам гнучку дорожню карту для початку цієї праці. Ось кілька вагомих причин, чому вашій церкві варто запровадити служіння людям з особливими потребами.

По-перше, інвалідність не обирає. Вона вражає людей різного віку, раси, національності та етнічної приналежності. Згідно даних Всесвітньої організації охорони здоров'я, більше мільярда людей у цілому світі потерпають від того чи іншого виду інвалідності. Будьте впевнені, що й у вашій церкві є люди, які мають ті чи інші особливі потреби. Ваш поклик, як пастора, включає в себе цих друзів, так само, як це було для Ісуса за Його часу на землі. В цьому курсі ми досліджуємо основні види інвалідності, їхні ключові ознаки і причини, а також те, як інвалідність може впливати на самих людей з особливими потребами і на їхнє сімейне життя.

По-друге, людей з особливими потребами часто зовсім не розуміють, не цінують і дуже ображають – навіть у церкві. Чи то через міфи, увічнені в популярних медіа, чи через ставлення, міцно закорінене в різних світоглядах, у нашому суспільстві люди з інвалідністю не завжди почувують ся комфортно. Шкода, але навіть деякі церкви стали співучасниками такого хибного ставлення. Як християни, ми можемо стати в авангарді руху, пропагуючи обізнаність, і повернути дану тенденцію назад. «*За межею страждань*» пропонує певні історичні погляди на ставлення до людей з особливими потребами і визначає Божий план щодо страждань та інвалідності.

Останнє і найголовніше, церкви повинні мати служіння неповносправним, тому що це заповідав наш Господь і моделював у власному служінні на землі. Як ви побачите упродовж цього курсу, доручення «Піди швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і кривих... щоб наповнився дім мій»¹ лежить у самому серці церковної місії. Християни покликані нести Євангеліє Ісуса Христа усім народам², працювати, щоб полегшити страждання³, сприяти структурним змінам у групах та організаціях⁴, ставати на захист соціальної справедливості⁵, сприяти особистому духовному зросту⁶, змінювати суспільство на краще⁷ і любити заради самої любові⁸. Служіння людям з особливими потребами включає всі ці елементи, а також багато інших. У курсі «*За межею страждань*» ми допоможемо вам виявити різноманітні способи, завдяки яким ви можете змінити життя людей з інвалідністю на місцевому, національному і навіть міжнародному рівні.

Якщо страждання та обмежені фізичні можливості відіграють ключову роль у Божому плані для Його народу і для світу, як ми бачимо це в Писанні, тоді ми не можемо дозволити собі ігнорувати цей гучний заклик до дії. Віють вітри перемін, приносячи рух, готовий увірватися в двері церкви з таким радикальним ентузіазмом, що кожен чоловік, жінка і дитина з особливими потребами пізнає, полюбить і служитиме Ісусу Христу і, цілком можливо, змінюватиме світ у процесі.

Оскільки служіння людям з інвалідністю займає особливе місце в Божому серці, воно не може бути вибіркоким для церкви. Курс «*За межею страждань*» пропонує своєрідну карту, щоб ваша церква могла розпочати цю захопливу мандрівку.

ЧИТАЙТЕ: «Божа історія про неповносправність: Розгорнутий план від Буття до Об'явлення», д-р Дейв Дьюел (див. с. 21)

Теологія

страждань та інвалідності

Відвідайте подумки велику книжкову крамницю у вашому районі. Уявіть собі стенд із бестселерами, щойно з друку, написаними сильними цього світу, які заявляють, що тільки їм належать сміливі і нові ідеї. Лише за 39.99 дол. ви можете забрати книгу додому або скачати її на телефон чи комп'ютер. Але в першому столітті визначні праці розповсюджувалися за допомогою рукописних сувоїв і читалися вголос на публічних зібраннях. Однак, можна припустити, що Євангеліє від Луки не сприймалося євреями в ті часи доброзичливо. Чому? Тому що Лука заявляв, що євреї перевернули послання Божого царства догори дригом. Цей писака проголосив Ісуса Сином Божим і Сином Людським, Який впокорував гордих і підносив принижених.

Лука, улюблений лікар, унікально підходив до написання свого послання, тому що був людиною освіченою і культурною, – сирійцем з Антіохії, а не євреєм. А отже, він відразу розгледів величезну прірву між євреями і поганями. Медичні знання і досвід Луки робили його людиною співчутливою, знайомою зі стражданнями, а також поціновувачем краси і філософії. Немає жодного сумніву, що Лука й апостол Павло провели не одну годину у жвавих дискусіях у своїх місіонерських подорожах, описаних у книзі Дій. Обидва щиро дбали про відкинутих суспільством, однак саме Лука був тим, хто познайомив нас із історією про доброго самарянина (Луки 10:33), митника (18:13), блудного сина (15:11-24) і злочинців на хресті (23:43).

Жоден інший євангеліст не розгледів, що Ісусове серце розчулювали люди з особливими потребами, тільки Лука це зробив. П'ять із шести чуд, про які він писав, про зцілення¹. На цьому занятті ми зосередимо увагу на тому, що в рухові служіння людям з інвалідністю християни називають «Дорученням із Луки 14», і спробуємо зрозуміти його значення для біблійної теології страждань та інвалідності.

ЗАНЯТТЯ перше

ЦІЛІ

Це заняття
допоможе вам

- ✓ Змалювати враження від Євангелія від Луки і його значення для теми страждань та інвалідності
- ✓ Пояснити доручення Євангелія від Луки 14 та його значення у служінні людям з особливими потребами
- ✓ Оцінити значення Євангелія від Луки для розуміння решти вчення Нового Заповіту щодо страждань та інвалідності
- ✓ Зрозуміти доручення в Євангелії від Луки 14

Гостинність

Кому не подобаються яскраві вечірки? Сучасні християни наражаються на небезпеку просуватися щаблями популярності вечірок. Легко дарувати подарунки тим, хто здатен подарувати щось у відповідь, і запрошувати тих, хто запросить вас. Таке мислення може призвичаїти віруючих до світського соціального порядку, керованого непевністю і гонитвою за статусом. Це фальшива сцена зі спотвореними цінностями. В Луки 14 Ісус руйнує цю схему взаємної гостинності і відкриває наші серця для Божих реалій і нагород.

I. Зосередження Луки на Царстві Божому²

Згідно Писання, Ісус прийшов у наш світ віддати Своє життя заради спасіння грішників, знищити діла диявола і показати Отця³. Це третє завдання найчіткіше відображене в описі Лукою Ісусової людяності і співчуття до людей з усіх прошарків, різного походження та етнічної приналежності, а зокрема до тих, хто мав особливі потреби. Коли Ісус ходив по цій землі, Він випромінював істинний характер Свого Отця. Євангеліє від Луки відкриває нам Христа як виконання всього, що було обіцяно в Законі, у Пророках і в Писанні⁴. Лука відкриває призму, через яку ми приходимо до розуміння повноти Божої природи, як Отця, Сина і Святого Духа, а також Його співчуття до знедолених, відкинутих і грішників. Він також передбачає служіння і місію Церкви, починаючи з месіанських пророцтв⁵.

A. Месіанські пророцтва трапляються в Луки та Діях

Лука щонайменше 32 рази посилається на месіанські пророцтва, в більшості з яких ідеться про Христове служіння поганам, надламаним і відкинутим.

1. Служіння поганам – Луки 3:4-6
2. Світло для поган – Луки 2:32; Дії 13:47-48, 26:23
3. Запрошення для всіх – Дії 13:34
4. Дух Божий виливається на всяке тіло – Дії 2:16-21
5. Приєднання поган до Церкви – Дії 15:16-17
6. Євреї відкидають Євангеліє, погани приймають його – Дії 13:40-41
7. Служіння німецьким, надламаним – Луки 4:16-21

B. Основні теми Євангелія від Луки

Загальна тема Луки чітко простежується у всьому тексті, коли він заявляє, що Ісус є Спасителем усіх, незалежно від етнічної приналежності, статі чи економічного статусу. Другорядними темами Луки є:

- **Спасіння для всіх людей:** з особливим акцентом на зневажених та грішників (Луки 2:10-11, 19:10).
- **Святий Дух:** жоден євангеліст не згадує про дію Святого Духа настільки часто, як це робить Лука (Луки 1:15,35,41, 2:25-35).
- **Молитва:** у багатьох місцях книги Ісус молиться (Луки 5:15, 9:18, 11:1).

- **Запис історії християнства:** Лука мав намір написати історію спасіння. В Євангелії від Луки та в Діях Святих Апостолів разом узятих зображено суверенну працю Господа нести спасіння аж до кінців землі.
- **Єрусалим:** хоча Євангеліє від Луки вважається Євангелієм для поган, Єрусалим для Луки має центральне значення. Ісус рішуче вирушає до Єрусалиму, щоб виконати Свою земну долю (Луки 13:22).
- **Уміння розпоряджатися матеріальними статками:** упродовж усього свого Євангелія Лука наголошує, що учням Христа не варто збирати собі скарби на землі (Луки 12:13-21, 16:19-31).
- **Жінки та їхня роль у Христовому служінні:** в жодному іншому Євангелії роль жінки не згадується так, як у Луки (Луки 1-2, 7:36-50, 8:1-3, 13:10-17).

С. Вчення Христа в тіні хреста

Якби ви знали, що вам залишилось жити зовсім мало, яке послання ви найбільше хотіли б залишити своїй сім'ї та друзям?

ЧИТАЙТЕ: Луки 13:10-35 і Луки 14:1-14

Уявіть, що ви стоїте у натовпі і слухаєте, як Ісус розповідає історії з потужними, непохитними істинами. Кожен із цих уривків Ісус починає історією зцілення в суботу, потім наводить дві притчі і нарешті завершує розповіддю про те, хто увійде, а хто не увійде в Царство Боже.

Хто зрозумів послання Ісуса? Що було для Нього найважливішим, коли наближався час Його смерті на хресті?

II. Доручення в Луки 14: погляд зблизька

Доручення в Євангелії від Луки – це дещо більше, ніж відкрите запрошення за Божий бенкетний стіл або запрошення наповнити Христову Церкву. Це визначення Божого Царства на землі в його застосуванні до Христової вселенської Церкви і того, що ще має відбутися на небесах. Це двері до царства, які широко відчинені для всіх – сильних і слабких, багатих і бідних, здорових і хворих, людей з або без особливих потреб.

В 13 та 14 розділах Євангелія від Луки Ісус проводить час подалі від урбаністичних базарів Єрусалиму та в селах, де мешкають звичайні сільські люди. Але навіть там Він стикається з релігійними лідерами, чия заздрість до Нього і Його так званого царства невпинно зростає. Ісус чітко показує, що для Його служіння (і для нашого теж) немає жодної занадто малої або незначної людини чи спільноти.

Преподобний Денл Маркхем пише про кульмінацію цих двох конфлікуючих царств і про важливість притчі про Великий бенкет. Маркхем пише:

Вчення Ісуса в Луки 14:1-24 досягає кульмінації у тривалій дискусії між Ісусом та ізраїльськими релігійними лідерами, в якій була продемонстрована їхня зростаюча заздрість і ненависть до Нього, підкреслювався конфлікт двох царств – релігійного, тобто егоїстичного, законницького/легалістичного, швидкого на осуд, жадібного до влади, грошолюбного і байдужого до людських потреб; а також Царства Божого, керованого милістю, справедливістю, вірою, праведністю, миром і радістю у Святому Дусі (Римлянам 14:17; Матвія 23:23)... Головна нагорода цих двох конфлікуючих царств – кількість душ, чия доля буде навечно переплетена з Христом-Царем⁶.

А. Контрасти і відмінності Царства

Стів Банді, віце-президент Християнського Інституту служіння людям з інвалідністю при організації «Джоні та друзі» подорожує у США і за кордоном, викладаючи у церквах, коледжах і семінаріях. Він регулярно помічає брак розуміння поняття Царства Божого серед віруючих, серед духовенства зокрема. У своїй друкованій праці «Царство Боже та інвалідність» він пояснює важливість контрастів і відмінностей, які знаходить у 14 розділі Євангелія від Луки. У цьому уроці ми ближче познайомимося з цими трьома відмінностями, які піднімають наступні важливі питання:

- Хто найбільший у Царстві?
- Чи є ви частиною Царства?
- Що є спільнотою Царства?

ЧИТАЙТЕ: «Царство Боже та інвалідність: коментар до Євангелія від Луки 14:1-24», Стів Банді (див. с. 29)

В. Хто найбільший у Царстві? Луки 14:7-11

1. Які можливості втратили гості, обравши для себе почесні місця, у притчі, яку Ісус розповів у Луки 14: 7-11?
2. Хто приймає остаточне рішення щодо почесних місць?

Неможливо не звернути увагу на іронію цієї притчі. Ісус щойно зцілив чоловіка, не запрошеного на вечерю. Замість того, щоб святкувати з цим чоловіком, запросивши його до столу, гості намагалися обрати собі найбільш достойні місця. Ці гості втратили можливість змінити соціальну нерівність, від якої потерпав через свою недугу цей щойно зцілений чоловік. Вчинки Ісуса затвердили право цього чоловіка на царство, спростувавши релігійні традиції.

Очевидно, Ісус обрав як приклад весільний бенкет тому, що почесні місця на весіллі були більш визначені, аніж на бенкеті в домі одного з фарисейських старшин. Притча послужила своєрідним переходом для Ісусового вчення про запрошених на бенкет і про важливість рішення господаря, як розсадити запрошених. Як ми бачимо у притчі в 14 розділі Луки, Бог є тим Господарем, який розподіляє почесні місця у Своему Царстві.

3. Яких чеснот бракувало в серцях цих гостей?

Проблемою цієї групи була не проблема знання, а проблема серця. Хоча вони дуже добре знали Писання, їх переповнювали пиха та самовпевненість. Ісус завершив Свою притчу наступними словами: «Хто бо підноситься – буде впокорений, а хто впокоряється – той піднесеться» (Луки 14:11). Ці слова дуже нагадують Його підсумок у Луки 13:30: «І ось, є останні, що стануть за перших, і є перші, що стануть останніми!» (Луки 13:30). У розумінні цих релігійних лідерів людина з обмеженими можливостями була останньою, а вони – першими. Але, згідно слів Великого Вчителя, у Царстві Божому все зовсім не так.

С. Яка природа Царства? Луки 14:12-14

У цій частині Ісус звертає Свою увагу на господаря. Звертаючись безпосередньо до нього, Ісус, імовірно, дає найбільш наочне пояснення природи Божого Царства в усьому 16 розділі Євангелія від Луки. Згідно Свого зразка в Луки 13, Ісус переходить від служіння до тих, хто мав

особливі потреби (вірші 1-6), до стилю життя у смиренні, яке інших ставить вище себе (вірші 7-11), до стилю життя, в якому є місце інвалідам, поганам, бідним і відкинутим. Підсумовує Він есхатологічним баченням Царства.

Ісус повчає господаря, використовуючи особисте звертання (за яким приховано особовий займенник): «Але, [ти] як справляєш гостину, клич убогих, калік, кривих та сліпих» (Луки 14:13)⁷. Ісус також звернувся з особистим дорученням до господаря бенкетного обіду чи вечере у попередньому вірші. Це – чітка вказівка церкві включати людей з особливими потребами як у наше особисте життя, так і в наші церковні спільноти.

- Його перше доручення дане кожному зокрема. Якщо ми маємо відображати Царство Боже, то нам слід дотримуватися стилю життя нашого Царя, охоплюючи людей з особливими потребами.
- Його друге доручення в Луки 14:15-24 дане Церкві, як представнику, про що ми говоритимемо в наступному уроці.

Використовуючи обидва терміни «обід» та «вечеря», Ісус підкреслює продуманість, яка полягає у всебічній гостинності господаря. Іншими словами, Ісус не має на увазі, що це доручення стосується тільки окремих випадків. Нам потрібно включати у своє щоденне життя людей з-за меж нашої зони комфорту і традиційних, звичних нам кіл спілкування, тих, кого ми можемо вважати «нижчими» за нас. Ісус пішов навіть далі, перераховуючи людей, які традиційно входили до списку гостей фарисея: «друзів, братів, родичів, багатих сусідів» (Луки 14:12).

1. Що цей текст говорить про розуміння церквою природи царства?
2. Якщо царство – це те місце, де люди з особливими потребами займають почесне місце, то яким чином церква може вшанувати Царя, серце Якого прихильне до знехтуваних у нашому суспільстві?

Автор і пастор Джон Пайпер зауважив, що навіть найвірніші послідовники Ісуса повинні боротися з природною тенденцією взаємовигоди. У проповіді, яку він виголосив на День Подяки у неділю, Пайпер згадав про доручення з 14 розділу Євангелія від Луки:

У кожному людському серці живе жажлива і сильна схильність дотримуватися закону земної відплати, закону взаємовигоди. Нашому тілу характерна ледь помітна, але неблаганна схильність чинити те, що зробить наше життя найбільш комфортним, та уникати того, що завдаватиме незручностей чи порушить спокійний і звичний плін нашого життя, або додасть хоч краплинку напруги під час нашої вечері в День Подяки. Навіть найбільш освячені люди серед нас повинні щодня боротися, щоб не потрапити в рабство світової тенденції завжди діяти задля найбільшої земної винагороди.

Люди, які легко нехтують цим текстом, як риторичним перебільшенням, напевно сліпі, бо не бачать, що неможливо перебільшити підкупність людського серця і його обманливу здатність змусити нас думати, що все гаразд, тоді як ми перебуваємо в рабстві закону взаємовигоди, закону, який проголошує: завжди роби те, що відплатиться тобі зручностями, безтурботними насолодами, домашнім комфортом і соціальним спокоєм. Ісусові слова радикальні, тому що радикальним є наш гріх. Він розмахує червоним попереджувальним прапором, тому що тих, хто керується законом взаємовигоди, попереду чекає руйнація... Чому так важливо для вічності, кого ви запросите на вечерю в День Подяки? Бо це показує, де наш скарб. Для нас є ціннішим Ісус, з Його повеліннями й обітницями, чи традиції, зручності і земний комфорт?

Він є нашим скарбом чи цей світ? Це питання не вирішується під час запрошення до церкви. Воно вирішується за святковою вечерею в День Подяки, година за годиною, щодня, коли ми готові завдати незручностей собі заради тих, хто нічим не здатен відплатити, чи все-таки уникаємо їх, тим самим зберігаючи свій спокій і звичний плин життя. Те, кого ви запрошуєте за ваш стіл на День Подяки, має значення, бо показує, що ви цінуєте, як скарб.⁸

Доручення включати до свого життя людей з інвалідністю – це не просто служіння добродію і людяності. Навіть маючи обмежені фінансові ресурси, церква матиме значні благословіння в результаті залучення таких людей. Хоча фарисеї розглядали взаємовигоду в рамках того, що вони очікували отримати від тих, хто був заможним і впливовим, тут не варто робити помилку, бо люди з обмеженими можливостями також здатні відплатити своєю присутністю і життям. У Луки 14:14 ми читаємо, що будуть не тільки земні благословіння, але й небесні: «віддасться ж тобі за воскресіння праведних!» Згідно коментарів Вільяма Хендріксена: «Хто зі служителів не може засвідчити про той факт, що найцінніші уроки з усіх він отримав від бідних... обмежених, хворих, людей з фізичними вадами, і тих, що вмирали?»⁹

D. Велика вечеря – хто займе місця за столом? (Луки 14:15-24)

1. Яким, згідно очікувань євреїв за столом, мало бути відображення прийдешнього Царства?
2. Якими були очікування Ісуса щодо прийдешнього Царства?

Коли Лука починає полеміку про людську відповідальність і Божі пріоритети милості й ініціативності, ми знову спостерігаємо наголос на паралелях у 13 та 14 розділах із фокусуванням на контрасті і докорінних змінах. Зміна, про яку тут ідеться, – це зміна очікувань тих, хто відчув на собі земне служіння Ісуса та очікує бути присутнім на бенкеті в есхатологічному царстві.¹⁰

Щойно Ісус підняв тему воскресіння праведних, дехто за столом перескочив на тему бенкету у Царстві Божому.¹¹ З контексту і відповіді Ісуса стає очевидним, що тон того, хто заговорив, був цілком благочестивим. Однак, після дорікання Ісуса про брак турботи про немічних і відкинутих, цей гість спробував знову заявити про своє (та й інших гостей) становище за великим бенкетним столом у Царстві. Це ще більше запалило Ісуса. Його відповідь ніби прозвучала так: «То ви хочете поговорити про Царство? Гаразд, давайте поговоримо про Царство!» І тоді Ісус розповів притчу, яка, без сумніву, є кульмінаційним моментом Його Євангелія.

В розділах 13 та 14 Ісус:

- послужив двом людям з особливими потребами;
- двічі дорікнув релігійним лідерам за їхнє лицемірство і більшу турботу про своїх тварин та особисті справи, аніж про занедбаних дітей Божих – і все це заради Його імені;
- завбачив, що погани і знехтувані стануть «своїми» в Царстві Божому, а «свої» стануть відкинутими;
- сповістив, що стиль життя Царства, яке вони мають відображати, – це стиль життя, частиною якого є люди з особливими потребами.

Потім Ісус завдає останній удар! Все, чого Він навчав досі, було просто відображенням прийдешнього царства. Для Його слухачів обговорення бенкету в Царстві Божому мало чітке значення. Євреї розглядали Месіянське Боже Царство в усій його повноті, як великий бенкет із щедрим розмаїттям страв, напоїв і товариств, з Богом, Який одноосібно керує землею, включаючи й поган:

«І вчинить Господь Саваот на горі цій гостину з страв ситих, гостину із вин молодих, із шпикового товщу, із очищених вин молодих» (Ісаї 25:6; див. також Псалми 22:5; Матвія 8:11-12; 22:1; 26:29; Марка 14:25; Об'явлення 3:20; 19:9).

Звертаючись до самовдоволеного благочестивого чоловіка, Ісус використав притчу, щоб повторити те, що Він вже сказав йому про почесні місця і перелік гостей. Він повторив, що до бенкетного столу в Царстві Божому, на який євреї так самовпевнено надіялися, будуть запрошені перераховані Ним у Луки 14:23.

У ті часи господар, бувало, спочатку скликав на гостину багато гостей, а потім надсилав їм нагадування. В історії не вказується, що хтось із гостей відхилив перше запрошення, а отже, очікувалося, що вони прибудуть, оскільки бенкет був приготований. Поки господар з нетерпінням чекав, коли прибудуть гості, і тішився щедро приготованою гостиною, його слуги повернулися з повідомленням, що ніхто не прийде. Здавалося, ніби всі вони домовилися не йти на гостину.

Лука чітко зазначає, що вони *«усі [злагоджено, як один] почали відмовлятися»*¹². Як пише у своєму коментарі Альфред Пламмер: «Варіантів не було: це було схоже на заздалегідь організовану змову: всі вони божилися, що в той момент були дуже зайняті, щоб прийти. Всі, без винятку».¹³ Жодна з відмовок не була вагомою причиною, яка б виправдовувала таку неповагу до господаря. Досить потужна аналогія з тими, хто не братиме участі у великому есхатологічному бенкеті! Все виглядає так, ніби щось у їхніх серцях змушує їх таємно домовлятися і ховатися за виправданнями, аби тільки не вшановувати господаря або в даному випадку «Пана над панами, Царя над царями, Господа всіх володарів».

Упродовж усієї притчі Ісус говорить з перспективи господаря. Однак, з Луки 14:24 стає очевидним, що завершує притчу Ісус не від імені господаря, а від власного імені, промовляючи безпосередньо до присутніх: *«Кажу бо Я вам [у множині]»*. Таким чином Ісус особисто звертається до тих, хто слухає: ви ті гості, які виправдовуються; ті, хто не виправдовується, – це вбогі, каліки, сліпі і криві (вірш 21).

Розгнівавшись через відмовки, господар наказав своїм слугам вийти на вулиці і привести вбогих, калік, сліпих і кривих. Слугам довелося йти через центральну частину міста до вузьких убогих провулків, де вони могли б знайти вбогих жебраків і недужих. Зверніть увагу на відмежування тих, що були інвалідами, від решти: слуги мали обійти околиці, готелі, притулки і навіть синагоги, щоб знайти людей з особливими потребами. Господар сказав: *«Приведи»*. Хендріксен зауважив:

Напевно, це було необхідно, і не тому, що сліпі, наприклад, не знайшли б бенкетної зали, допоки хтось не взяв би їх за руку і не привів. А швидше тому, що всі, згадані у цій групі, напевно, дуже сумнівалися б, чи справді такий розкішний бенкет для них.¹⁴

Слузі було сказано: *«Силуй прийти»* (Луки 14:23). Цей вислів демонструє переконливе спонукання або наполегливість, саме те, що було їм необхідне. Господар хотів, щоб його дім був наповнений людьми, які були вбогими, кривими, сліпими і каліками; він не почне бенкету, допоки вони всі не зберуться і не займуть свої місця за столом. Ті, хто у комфорті і самоправедності бурмотів свої відмовки і виправдання, в жодному випадку не будуть на бенкеті. А тим, з особливими потребами і відкинутим, господар чітко сказав: царство для *«найменших братів Моїх»* (Матвія 25:40).

III. Бенкет у Луки 14

Одна з моделей служіння людям з інвалідністю, яку пропонує організація «Джоні та друзі», – це бенкет в Луки 14.¹⁵ Це чудовий спосіб досягнення людей з інвалідністю, який допомагає будувати взаємини між волонтерами і сім'ями у вашій церкві. Ця ідея також наслідує принцип

з Ісаї 58:7-8, де сказано: «*Чи ж не це, щоб вломити голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? Що як побачиш нагого, щоб вкрити його...? Засяє тоді, мов досвітня зоря, твоє світло... і твоя справедливість ходитиме перед тобою, а слава Господня сторожею за-дньою!*» Ось як влаштувати бенкет у вашій церкві:

Організуйте бенкет за зразком бенкету в Луки 14. Запросіть волонтерів приготувати страви і прикрасити столи. Розробіть оформлення центральної частини столів і приготуйте невеличкі подарункові кошики. Потім запросіть певну кількість людей з особливими потребами і їхні родини. Після вечері організуйте лотерею з призами або подарунковими сертифікатами. Проведіть коротку програму, родзинкою якої буде чиесь свідчення. Наприкінці бенкету проголосіть Добру Новину.

ПОСЛУХАЙТЕ: «Бенкетний стіл», Джоні Еріксон Тада,
Радіозустріч «Джоні та друзі» <http://www.joniandfriends.org/banquet-table/>

Вчення Христа в 14 розділі Євангелія від Луки було радикальним і революційним не тільки за Його часу, воно й сьогодні продовжує давати виклики християнам. Ісус перевертає нашу фундаментальну людську систему цінностей і закликає до життя привітності, гостинності і радикального залучення. І це не просто хороша порада, яка робить хороших людей ще кращими. Це – втілення своєї віри в такий спосіб, який посилює Боже правило спасіння, через яке людство приходить до покаяння і до віри. Коли наше щоденне життя відображає ставлення і поведінку Самого Ісуса, тоді ми можемо сказати, як сказав апостол Павло: «Будьте наслідувачами мене, як і я Христа»¹⁶.

Поміркуємо про заняття 1

Теологія страждань та інвалідності

1. Які повчання, вчення були ключовими для Ісуса з наближенням тіні хреста?
2. Яким є доручення в Луки 14?
3. Чому розуміння відмінностей і контрастів Царства, як і церкви, є надзвичайно важливими для ключових християнських цінностей?
4. Яке застосування мають тексти з 13 та 14 розділів Луки для теології страждань та інвалідності?
5. Які припущення ми можемо зробити для себе щодо весільної вечері Агнця в Об'явленні 19:7-9 на основі притчі про велику вечерю?
6. Опишіть випадок із вашого життя, коли ви дійсно втілили послання Ісуса з притчі про велику вечерю.

Божа історія про інвалідність: розгорнутий план від Буття до Об'явлення

Д-р Дейв Дьюел

Бог має історію. Починаючи з Буття і закінчуючи Об'явленням, історія спасіння демонструє план Божого серця, Його місію. Історія включає недуги і недієздатності, тому що саме вони відіграють центральну роль у Божій місії привести людей до Себе. Безсумнівно, Його слава і наше поклоніння знаходяться в самому центрі. Хоча у Писанні написані цілі книги про дрібні деталі інвалідностей, вся історія від творіння до вічності ще не розказана. Вона, по суті, є Євангелієм Ісуса Христа і причиною для хвали. На наших заняттях ми дослідимо Біблійний погляд на інвалідність та його розвиток в історії спасіння.

Хоча посилення на інвалідність розкидані по всьому Писанню, але ця тема, на диво, не кидається в очі. Фактично, якщо порівняти з багатьма іншими темами, власне про інвалідність у Біблії сказано небагато¹. Одна з причин – це те, що Бог виткав занепокоєння і лагідну турботу Свого серця про людей з особливими потребами на полотні суспільства. Це не кидається в очі, тому що стало звичним. Однак Писання дає нам підбадьорливе розуміння того, що Бог дбає про людей з особливими потребами і любить їх².

Бог дав нам початок без інвалідності (Буття-Вихід)

1. Спочатку інвалідності не існувало.

Коли Адам і Єва, створена Богом пара, свавільно виявили непослух перед Богом, у світ увійшов гріх, несучи з собою біль, страждання, неспроможності і навіть смерть (Буття 3:1-24). Писання називає цю сумну реальність «прокляттям» (Об'явлення 22:3). Дуже важливо пам'ятати, що люди мають особливі потреби внаслідок прокляття, яке лягло на все творіння. Це зачепило навіть царство тварин.

2. Як Бог Творець взяв на Себе відповідальність за людей з особливими потребами.

Відповідальність означає, що Бог є не просто причиною, а Тим, Хто підтримує, дає можливість і, зрештою, спасає людей з інвалідністю. Хіба не це є відповідальністю?! Такий погляд відрізняється від звичайних обвинувачень Бога за інвалідність, які є великою помилкою. Коли Мойсей хотів пояснити Богу, що він був не здатним служити Йому через певні вади мовлення, Господь сказав йому: «Хто дав уста людині? Або Хто робить німим, чи глухим, чи видючим, чи темним, чи ж не Я, – Господь?» (Вихід 4:11)³. Цей вірш не тільки підкреслює роль Бога в недугах, але й демонструє основу Його турботи через Його ж народ.

Хоча це й пригнічує, але важливо дослідити історичну перспективу інвалідності інших людей у давньому світі, перш ніж сфокусуватися на народі Божому. Серед сусідів Ізраїлю ситуація інвалідності помітно відрізняється. Ставлення до проблеми має великих розмах: від повного занедбання, неправильного лікування людей з особливими потребами і аж до поклонінням їм. На жаль, відкидання і занедбання було найпоширенішим. Як тільки у немовлят виявляли певні вади, їх залишали помирати. Якщо вони виживали, до них ставилися як до покидьків і змушували до жалюгідного життя злидарів, повій і загалом використовували як тільки могли. Вони зазвичай помирили завчасно. Таке життя інакше як найгіршим кошмаром не назвеш.

Іншою крайністю у ставленні до людей з інвалідностями було те, що їм поклонялися як надприродним істотам, здебільшого через їхній інакший вигляд чи поведінку. Щонайменше одному єгипетському царю поклонялися через тілесні спотворення, завдані йому хворобою.

На відміну від убогих соціальних вигнанців, його ніжили і балували, але він все одно був вигнанцем. Чи то в повній занедбаності чи у поклонінні, люди з інвалідністю не були прийняті. І вигнання, і поклоніння було результатом хибного розуміння причини інвалідності. В ранньому періоді, який дехто називає «доісторичним», ті, хто відкидав єдиного істинного Бога, не розуміли справжньої причини недугів і неповносправності. Давні люди зазвичай звинувачували людей з вадами у гріхах чи образах, завданих їхнім богам. Керовані такими міркуваннями, люди з особливими потребами чи їхні батьки страждали, впевнені, що щось зробили не так.

Божий народ значно відрізнявся від своїх сучасників у їхньому розумінні причин неповносправностей і в їхньому ставленні до людей з особливими потребами⁴. Хоча більшість з них розумілися в наукових аспектах інвалідності не більше, аніж їхні сусіди, які відкидали Бога, вони знали, що Бог дбає про людей, інвалідів чи ні, а отже, повинні дбати й вони. Фактично, Бог настільки турбувався про людей з особливими потребами, що сказав Своему народу допомагати тим, хто не може допомогти собі сам. З найперших днів існування Божого народу Бог зосереджувався на всій спільноті, що зростає духовно і стає спільнотою відданих поклонників.

3. Як Боже твориво, ми стогнемо від болю і смутку, сподіваючись на зцілення від інвалідності. Інвалідність – це висока ціна за життя у цьому проклятому, гріховному світі. Павло нагадує нам, що все твориво, включно із людьми з особливими потребами, «зітхає і мучиться» у стражданнях в очікуванні відкуплення (Римлянам 8:19-25). Якими б благословенними ми не були, ми все одно терпимо біль із цього боку неба. Але ми знаємо, що «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Римлянам 8:28). Це покликання охоплює також і інвалідність.

Божий милостивий закон дбає про людей з особливими потребами (Вихід-Повторення Закону)

1. Народ Божий потребує захисту Його закону

Люди з інвалідністю вважалися частиною великої групи людей, що називалися «нужденні» або «убогі», і їх пов'язували з поняттям вразливості і бідності. Сюди належали й люди з розумовими вадами, які засуджувалися за втрату самовладання, чи самоконтролю⁵. Група охоплювала й тих, хто опинявся в статусі інваліда, позбувався його кілька разів упродовж життя і визнавав суверенну руку Божу в допущенні інвалідності і в її усуненні. Фактично, до цієї категорії людей рано чи пізно долучався кожен, хто доживав до похилого віку⁶.

2. У Своему Законі Бог наказує Своему народу турбуватися про людей з інвалідністю

Ішлося про покарання тих, хто пригноблює людей з особливими потребами, і нагороду тим, хто забезпечує порятунок, допомагаючи їм. Боже Слово описує співчуття до людей з особливими потребами, як передбачено статутом Ізраїлю. Наприклад: «Не будеш проклинати глухого, а перед сліпим не роби перешкоди, і будеш боятися Бога свого. Я – Господь!» (Левит 19:14). Зверніть увагу, що виконання цього повеління є вираженням страху Божого. Один із законів накладає прокляття на того, хто глузиться з людини з особливими потребами: «Проклятий, хто робить блудячим сліпого в дорозі! А весь народ скаже: амінь!» (Повторення Закону 27:18). Неправильне ставлення до людини з особливими потребами заслуговувало суворого покарання, тому що Бог любить цих людей і турбується про них.

3. Йов і Давид виконують Закон, дбаючи про людей з особливими потребами

За їхню вірність Писання описує їх як праведних мужів. Заявляючи про свою невинність перед обвинувачами, Йов пояснює їм, що він дотримувався Божого Закону, який вимагає співчутливого ставлення до тих людей, які були фізично неспроможними. Він сказав: «Очима я

був для сліпого, а кривому ногами я був» (Йова 29:15,16). Це означало, що він допомагав тим, хто був незрячим і неспроможним самотійно ходити через фізичний недуг. Виявляючи співчуття через свої вчинки, Йов брав участь у Божому задумі для людей з інвалідністю, як робили це інші, такі, як він.

Так само й цар Давид допомагав Мефівошету, юнакові, який не міг ходити, бо в дитинстві його впустила з рук доглядальниці (2 Самуїлова 4:4). Давид запрягся у вірності його батькові, Йонатану. І дотримав своєї обіцянки, виявляючи співчуття про цього юнака і турботу про нього: «А Мефівошет сидів в Єрусалимі, бо він завжди їв при царському столі. І він був кривий на обидві свої ноги» (2 Самуїлова 9:13). Зауважте, що Давид не тільки запропонував Мефівошету основну допомогу, але й запрошував до столу, як одного з членів сім'ї. А це вже було більше, ніж просто доброта.

Божі пророки обіцяють людям з інвалідністю надію на майбутнє (Ісаїя-Малахія)

1. Бог відновить людей з інвалідністю, яким Він завдав болю і страждань

Дивлячись на уривки, які стосуються майбутнього, ми знову й знову виявляємо, що люди з інвалідністю стають тими, хто отримує Боже зцілення – частково тому, що Він демонструє Свою велич через їхнє зцілення. «Того дня промовляє Господь: позбираю кульгаве й згромаджу розігнане, і те, що на нього навів коли лихо» (Михея 4:6). Цей уривок нагадує нам, що Бог несе відповідальність за інвалідність. Він також запевняє нас, що зцілить їх. Інші уривки показують нам Божу милостиву руку у відновленні людей з інвалідністю: «Господь очі сліпим відкриває...» (Псалми 145:8).

У деяких уривках відображене очікування великого дня в майбутньому, коли Бог виправить усе, що було неправильним, і забере наслідки прокляття (Об'явлення 22:3). Ця велика подія описується словами відновлення Богом здатності бачити і чути: «І в той день слова книжки почують глухі, а очі сліпих із темноти та з темряви бачити будуть...» (Ісаї 29:18)⁷. А також: «Ось Я їх приведу із північного краю, і зберу їх із кінців землі, з ними разом сліпий та кульгавий...» (Єремії 31:8). Вона описується прекрасною поетичною мовою, яка чудово пасує події остаточного зцілення: «Тоді буде скакати кривий, немов олень, і буде співати безмовний язик, бо води в пустині заб'ють джерелом, і потоки в степу!» (Ісаї 35:6). І нарешті: «І зроблю Я кульгаве останком, а віддалене потужним народом, і зацарює над ними Господь на Сіонській горі відтепер й аж навіки!» (Михея 4:7). Божі задуми і плани про майбутнє людей з особливими потребами пропонують зцілення і потіху вже зараз.

2. Одного дня Бог звільнить людей з інвалідністю від гнобителів

Бог прагне відплати за порушення законів, скерованих проти зловживання становищем людей з інвалідністю. Бог обіцяє врятувати людей, які мають ті чи інші неспроможності, від тих, хто користується їхнім становищем. «Ось Я вчиню зо всіма мучителями твоїми кінець того часу, і спасу кульгаве, і позбираю розігнане, і зроблю їх хвалою та йменням у цілому Краї їхнього сорому» (Софонії 3:19). Під соромом, про який іде мова, мається на увазі не тільки гріх проти Бога, але й непростиме соціальне нехтування і неправильне ставлення до людей з особливими потребами. Усіх тих, хто знущався з Божих дітей з інвалідністю, Бог застерігає про справедливість і покарання.

Ісус дає надію і вказує шлях для людей з інвалідністю (Матвія-Об'явлення)

Коли Ісус прийшов на землю, Його місією, окрім смерті на хресті за гріхи людей, було виправити наслідки прокляття і виконати те, що сказано в Законі. Він відкрив те, що було призначено мудрістю і що передбачали пророки для людей з особливими потребами. Як Його вповноважені

представники, ми продовжуємо почату Ним працю. Хоча багато хто ще й досі з подивом виявляє, що частина Божого плану для людей з інвалідністю полягає не тільки у прославленні Ісуса, але й у служінні іншим – і не лише у своїх немочах, але через них. Як люди з інвалідністю служать іншим? Відповідь проста: вони служать іншим багатьма способами, але найперше у своїй потребі. Звучить іронічно, чи не так? Їхні потреби дають можливість окремим людям чи групам людей служити Богу, турбуючись про них. Як це працює?

1. Люди з інвалідністю дозволяють Ісусу виявляти милість, приносити Богові славу і демонструвати, що Він є Божий Син, Месія.

А. *Ісус співчував людям з інвалідністю.* «І змилювався Ісус, доторкнувся до їхніх очей, і зараз прозріли їм очі, і вони подалися за Ним» (Матвія 20:34). І ще: «І змилювався Він, простяг руку Свою, і доторкнувся до нього, та й каже йому: Хочу, будь чистий!» (Марка 1:41, виділення курсивом додано). Біблія називає ці чуда «могутніми діями Божими» або «ділами Божими». На запитання учнів про мету зцілення незрячого чоловіка Ісус відповів, що це було для того, «щоб діла Божі з'явилися на ньому» (Івана 9:3). Через Ісусове зцілення людей з особливими потребами могутні діла Божі втілюються і демонструються для всіх навколо, як приклад особистого милосердя і справедливого ставлення.

В. *Ісус приносив Богові славу, зцілюючи людей з інвалідностями.* У відповідь на виявлення Ісусом милості і співчуття через зцілення людей з інвалідністю натовп славив Бога. Вони прославляли Бога, бо Ісус виявляв милість до людей фізичними обмеженнями, як частину волі Бога Отця. «І приступило до Нього багато народу, що мали з собою кривих, калік, сліпих, німих і інших багато, і клали їх до Ісусових ніг. І Він уздоровлював їх. А народ не виходив із дива... і славив він Бога Ізраїлевого!» (Матвія 15:30,31)⁸. Коли Ісус зцілював людей з інвалідністю, це приносило славу Богові.

С. *Через зцілення людей з особливими потребами Ісус продемонстрував, що Він є Бог.* Одного дня, коли Іван Хреститель послав посланця запитати Ісуса, чи він Бог, Месія, Ісус негайно вказав йому на здійснені Ним чуда від імені тих, кому, як доказ, потрібна була допомога: «Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви бачили й чули: Сліпі прозрівають, криві ходять, очищуються слабі на проказу, і чують глухі, воскресають померлі, убогим звіщається Добра Новина» (Луки 7:22). Той факт, що фізичні обмеження згадуються нарівні зі смертельними хворобами і бідністю, вказує на те, що Ісус, як Бог, бажає відновити тих, хто потерпає від фізичних недугів, не менше, ніж тих, хто страждає від руйнівних наслідків прокляття. Кінцевим результатом є стан «первісного творіння». Тім Келлер чудово сказав про це у своїй книзі «Блудний син»: «Ісусові чуда були не порушенням природного порядку, а відновленням природного стану речей. Бог не створював світ незрячих...»⁹.

2. Люди з інвалідністю дають Ісусові можливість виправити хибне уявлення про Божу любов і людські страждання.

Міф: Бог не любить людей з обмеженими можливостями. Ця думка є залишком поганських вірувань. І Біблія чітко показує, що інвалідність не є результатом Божого несхвалення чи покарання таких людей. Він допускає інвалідність задля задуманої Ним мети: принести славу Собі, духовний зріст людям з обмеженими можливостями та можливості служіння і благословіння для віруючих, які служать спільнотам людей з інвалідністю.

Міф: Люди з інвалідністю або їхні батьки згрішили проти Бога. Одним із прикладів такого хибного уявлення є запитання, поставлене кимось Ісусові щодо того, хто згрішив: людина, яка мала інвалідність, чи батьки. Ісус відповів: «Ані він, ані батьки його», і пояснив, що чоловік мав недугу, «щоб діла Божі з'явилися на ньому» (Івана 9:3). Пояснення Ісуса чітке і зрозуміле. Інвалідність була для того, щоб Він міг зцілити цю людину. Хоча з одного боку це був дуже особливий випадок, за ним лежить загальний принцип. Бог допускає, щоб саме ці люди, а не інші, мали інвалідність для того, щоб виконався Його задум¹¹.

Міф: Людям з інвалідністю для зцілення бракує віри. Біблія цьому не навчає, а базується така думка на хибному розумінні уривків із Матвія 17:20 та 1 послання до Коринтян 3:2, які, на перший погляд, стверджують, що для того, хто має досить віри, немає нічого неможливого. Натомість, Біблія вчить, що нам потрібно молитися, підкоряючи свою волю Богові, і якщо на те є Божа воля, Він може зцілити недуги людини з особливими потребами. Це мало місце впродовж Ісусового служіння на землі, в кількох інших випадках у Старому Заповіті і в часи ранньої церкви. Більшість, напевно, погодиться, що таке цілком може відбуватися і сьогодні. Але завжди задля слави Божої і часто задля росту особистості. Багато людей з інвалідністю мають сильну віру і мають переможне християнське життя. Фактично, їхня віра, у зв'язку з певними фізичними обмеженнями, може бути сильнішою, аніж цілком здорових віруючих.

3. Люди з інвалідністю дозволяють своїм одновірцям демонструвати Божу любов і вірність.

Пріоритетом для Ісуса були духовні потреби, але не нехтував Він фізичними і пізнавальними потребами людини. Такою повинна бути і наша роль у служінні людям з інвалідністю. В Діях Святих Апостолів 6:1-6 ми читаємо про те, що диякони ранньої церкви також служили рольовими моделями для всіх віруючих, допомагаючи іншим, особливо вдовам. Підкреслюється, що вдови були в середньому 60-ти років і, швидше за все, мали певні загальні недуги, пов'язані з віком. Маючи абсолютну впевненість, що Бог може використати нас, ми повинні обмірковувати нашу місію та мотиви:

А. Наша місія: Як ми можемо послужити людям з інвалідністю? Ми розпочали наше навчання, стверджуючи, що в Божій історії у Писанні йдеться про Його місію на землі. Наша ж місія, яка повинна співпадати з Його місією, має починатися з євангелізації і навчання людей з інвалідністю (Матвія 28:18-20). Цей дворівневий процес завжди має бути нашим пріоритетом. Людям з обмеженими можливостями треба бути в Церкві Христовій, навчаючись і зростаючи. Співчутливе ставлення і милостиве служіння повинні влітатися в кожную думку і кожен вчинок стосовно людей з інвалідністю, а не вважатися додатковою складовою служіння таким людям, або, що гірше, змагатися з євангелізмом і навчанням, як це часто буває. Якщо ми ставимо духовні справи на перше місце, то повинні звернути увагу на те, що може перешкоджати людині з інвалідністю брати участь у християнському житті, уникаючи певних пасток.

- Нам потрібно обмірковувати, як приводити людей з інвалідністю до Христа. Наша любов до них не повинна виявитися умовною. Адже це відбувається легко. Наприклад, ми не повинні давати невіруючим приводу думати, що не завдаватимемо їм клопоту, опікуючись ними, якщо вони не стануть християнами. Це маніпуляція і це неправильно.
- Ми маємо з усіх сил допомагати людям з інвалідністю зростати духовно. І не повинні давати приводу тим, хто називає себе християнами, думати, що якщо вони не зростають духовно у своїй поведінці, то ми будемо ставитися до них, як до дітей, караючи й ігноруючи.

- І останнє, ми повинні давати людям з інвалідністю можливість брати участь у всіх аспектах церковного життя. Вони мають отримати можливість бути залученими у прославленні і мати шанс використовувати свої духовні дари (1 Петра 4:10). Одним словом, ми повинні переконатися, що кожен аспект життя місцевої церкви реалізовується у їхньому житті.

В. Наші мотиви: Чому потрібно служити людям з інвалідністю? Віруючі люди мають служити Богові, керуючись як любов'ю до Нього, так і страхом Божим. Тут немає жодного протиріччя. Мотиви ж є комплексними. Буде добре, якщо ми зрозуміємо як прямі, так і опосередковані причини, дані нам Богом, щоб турбуватися про людей з інвалідністю. Сподіваємося, що тоді ми зможемо служити, керуючись найчистішими мотивами. У наступний перелік мотивів включені і найслабші, і найсильніші з них:

- *Одного дня кожен з нас може отримати якийсь вид інвалідності.* В Екклезіяста 12:1-3 Соломон говорить про «злі дні», маючи на увазі недомагання людей похилого віку. Статистика нагадує нам, що на певному етапі життя більше ніж 70% людей складно підійматися сходами. Більшість із нас має проблеми із зором чи слухом, інколи навіть повністю втрачає здатність бачити або чути або, у кращому випадку, змушений користуватися окулярами чи слуховими апаратами. Це і є *інвалідність*¹⁰.
- *Наша вічна нагорода залежить від нашого самовідданого служіння.* В Луки 14:12-14 Ісус наставляє групу фарисеїв і господаря званої вечері про смирення: «Але, як справляєш гостину, клич убогих, калік, кривих та сліпих, і будеш блаженний, бо не мають вони чим віддати тобі, віддасться ж тобі за воскресіння праведних!» (Луки 14:12-14). Тут Ісус вражає в самісіньке серце, говорячи по суті, що це найкращий вид служіння, тому що від людей з інвалідністю не очікувалося жодної відплати. Бог веде облік наших добрих і лихих вчинків. Соломон підсумовує: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе!» (Екклезіяста 12:13,14). Біблія закликає віруючих до смирення і служіння Богові заради небесних нагород.
- *Ми повинні допомагати слабим.* Апостол Павло каже, що наша віра виконується через нашу любов до інших людей. «Я вам усе показав, що, працюючи так, треба поміч давати слабим, та пам'ятати слова Господа Ісуса, бо Він Сам проказав: Блаженніше давати, ніж брати!» (Дії 20:35). Ми починаємо розуміти слово «слабі», коли спостерігаємо його вживання в іншому контексті. Наприклад: «А за Ним ішла безліч народу, бо бачили чуда Його, що чинив над недужими» (Івана 6:2). Однак нам потрібно бути обережними, визначаючи, що ж насправді допомагає кожній людині¹¹.
- *Бог наділив нас здатністю сильно любити.* Ми вдячні Богові за ту міру здорового тіла і розуму, яку Він нам дав. Із вдячності ми зважуємо, як нам допомагати людям, чиї тіла і розум працюють несправно або й зовсім не працюють. Світ людини з інвалідністю часто сповнений фізичних труднощів та емоційного болю. Для розумово неповносправних ситуація інколи є ще складнішою.
- *Віруючі з інвалідністю є частиною Тіла Христового.* Одна з найбільш вагомих причин для служіння людям з інвалідністю полягає у тому, що це правильно. Які б відповідальності і привілеї не лягали на віруючих у Тілі Христовому, вони стосуються також людей з інвалідністю. Ми навіть можемо зрозуміти, що люди

з інвалідністю можуть робити краще деякі речі, аніж віруючі, які є фізично і розумово здоровими.

- *Віруючі з інвалідністю служать унікальним чином.* Можливо, найважливішим є те, що люди з інвалідністю можуть служити неймовірним чином. Фактично, вони здатні нести служіння так само ефективно, якщо не більше, як їхні сестри і брати у Христі, які не мають інвалідності. Їхні фізичні і розумові вади в Божих руках стають благословенням у служінні. Це додає нового розуміння Павлового виклику, що всі віруючі у Тілі Христовому мають дари, необхідні Церкві (1 Петра 4:10). Не робив він виключення і для людей з інвалідністю. Ми благословенні, що вони є частиною нашого особистого і загального християнського досвіду.

Біблія, розглядаючи людей з інвалідністю, як частину спільноти у Старому Заповіті і Церкви в Новому Заповіті, чітко показує нам, що люди з інвалідністю є просто людьми, яким, згідно Божого суверенного плану, випало мати інвалідність. Вони не є людьми іншого ґатунку, але людьми з широким спектром унікальних здібностей. Якщо ми бажаємо підкорятися Біблійному вченню, то будемо ставитися до цих людей, як до таких, як ми, надавати їм допомогу у випадку потреби.

Було б помилкою, якби на завершення ми не нагадали рішучого настрою пророків, які розглядали інвалідність як прославлення Бога. Наше найбільше благословіння у служінні – бути благословінням для людей з інвалідністю і бачити, як вони служать нам. Божа історія починається без інвалідності біля дерева у раю. Саме там вона й закінчується, відкриваючи нову і безмежну вічність без інвалідності. Ісус прийшов у наш проклятий світ і, завдяки Своїй смерті, приніс зцілення. Не дивно, що Іван в останньому розділі Біблії каже: «А листя дерев на вздоровлення народів. І жадного прокляття більше не буде» (Об'явлення 22:2,3). І інвалідності більше не буде.

Не кожна історія має щасливий кінець. Але для тих, хто любить людей з інвалідностями і кого люблять вони, кінець не може бути кращим – досконалий тіла, досконалий розум і досконала спільність з Богом, чия історія включає також інвалідність.

Література, рекомендована для подальшого вивчення

- Disability in the Hebrew Bible: Interpreting Mental and Physical Differences* By Saul M. Olyan (Cambridge: Cambridge University Press, 2008)
- Biblical Corpora: Representations of Disability in Hebrew Biblical Literature* By Rebecca Raphael (Edinburgh: T & T Clark International, 2008)
- This Able Body: Rethinking Disabilities in Biblical Studies* By Hector Avalos, Sarah J. Melcher, and Jeremy Schipper, (Leiden: Brill, 2007)
- Forms of Deformity: A Motif-Index of Abnormalities and Disabilities of Human Form in Traditional Jewish Literature* By Lynn Holden (Edinburgh: T & T Clark International, 1991)
- The Blemished Body: Deformity and Disability in the Qumran Scrolls* By Johanna Dorman (Groningen: Rijksuni-versiteit, 2007)
- Disability Studies and the Hebrew Bible: Figuring Mephibosheth in the David Story* By Jeremy Schipper (Sheffield, UK: Sheffield Academic Press, 2006).

ПРИМІТКИ

1. Терміни для позначення інвалідності трапляються нечасто і відрізняються в різних перекладах Біблії (англомовних): сліпий (KJV 82, ASV 79); глухий (KJV 15, ASV 16); німий [= mute] (KJV 29, ASV 31) і кривий (KJV 66, ASV 70).
2. Це дослідження вкладається в рамки теми інвалідності і потребує більш детального вивчення Буття-Об'явлення і розвитку даної теми.
3. Всі цитати з Писання у даному дослідженні взяті з Нової Американської Стандартної Біблії (NASB), якщо не вказано інакше.
4. Copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 Видавництво The Lockman Foundation.
5. Важливо зауважити, що слова на івриті, використані в цьому уривку, перекладені як «німий», «глухий» і «сліпий», позначені особливою граматичною позначкою, вказуючи на певні фізичні вади. С. L. Seow, *A Grammar for Biblical Hebrew* (Nashville: Abingdon Press, 1995): 21.
6. Історичні дослідження включають Harry A. Hoffner, "The Disabled and Infirm in Hittite Society," *Eretz – Israel: Archaeological, Historical, and Geographical Studies* 27 (Jerusalem: Israel Exploration Society, 2003).
7. Olyan, *Disability*, 62.
8. Цікаво, що хоча в Біблії відсутній термін, який відповідає терміну «інвалідність» в англійській мові, а також в українській, в ній відображено послідовний і широкий погляд на стан інвалідності. Людей з інвалідністю справді інколи вважали нечистими для участі у певних ритуалах (Левит 21:18; 22:22), однак досить очевидно, що це пов'язано із передачею хвороби або уявленням про бездоганну досконалість під час тих чи інших ритуалів. Див. Olyan, *Disability in the Hebrew Bible*. Ці незначні і потенційно заплутані аспекти інвалідності втрачають значення і розмах у порівнянні з Божим серцем, відкритим для людей з інвалідністю, що відслідковується скрізь у Писанні.
9. Потрібно бути обережними, використовуючи слова Ісаї та інших авторів, оскільки вони проводять аналогію з духовною інвалідністю (духовна сліпота та інше).
10. В *The New International Reader's Version* терміни в даному уривку, пов'язані з інвалідністю, передані досить емоційною.
11. Timothy Keller, *The Prodigal God* (New York: Dutton, 2008): 112
12. Перепис населення у 2000 році у США показав, що 19,4% населення мають фізичні або ментальні вади. Про заклик переоцінити визначення, класифікацію та оцінку інвалідності з перспективи християнства, читайте Deborah Creamer, *Disability in Christian Theology: Embodied Limits and Constructive Possibilities* (Academy, 2008).
13. Ті, хто готовий з любов'ю допомагати людям з інвалідністю, повинні зважити, як їм найкраще застосувати свою любов. Любити – не означає розвивати залежність, яка позбавляє людину гідності. Див. Glenn J. Schwartz, *When Charity Destroys Dignity: Overcoming Unhealthy Dependency in the Christian Movement* (Lancaster, Pa: World Mission Associates, 2007): xvii.
14. Див. "Surprised by Disability: Why the Parts of the Body that Seem to be Weaker Are Indispensable," *Christianity Today* (October, 2008) www.christianitytoday.com/ct/2008/october/15.100.html.

Дейв Дьюел, магістр гуманітарних наук (Університет Корнелла), доктор філософії (Університет Ліверпуля) є директором Міжнародних академічних досліджень в організації «Джоні та друзі», а також академічним директором Міжнародної академії The Master's Academy International, спілки шкіл підготовки служителів по всьому світі. Дейв був регіональним директором організації «Джоні та друзі» в Сан-Фернандо, Каліфорнія, та був членом ради директорів Регіонального Центру в Північному Лос-Анджелесі, дитячої лікарні All Children's Hospital в Лос-Анджелесі, служби безпосереднього зв'язку з людьми з інвалідностями (Direct Link for the Disabled) і губернаторського дорадчого комітету для інвалідів у Сакраменто. Він є головою консультативної ради Євангельської теологічної спілки з питань Старого Заповіту та стародавнього Близького Сходу. Дейв

зосереджує інтереси свого служіння на допомозі початківцям і розвитку служінь, особливо за межами країни. Він також несе служіння поряд з людьми та для людей з інвалідністю в Християнському Інституті Служіння людям з інвалідністю при організації «Джоні та друзі».

Царство Боже й інвалідність

Коментар до Євангелія від Луки 14:1-24

преподобного Стіва Банді

Люди з інвалідністю у вченні про Царство Боже в Луки 14:1-24 зображені як основні дійові особи. Однак, щоб зрозуміти послання Луки щодо цих людей з особливими потребами, нам потрібно розпізнати есхатологічну, або «орієнтовану на майбутнє» природу більшого уривку з Євангелія від Луки 13-14. Один із коментаторів зауважив:

У двох уривках з характерним їм послідовним паралелізмом (13:10-35; 14:1-35) Лука досліджує цілу низку протиставлень і парадоксальних інверсій, пов'язаних із проголошеннями Царства Божого, обидва у зв'язку з його теперішнім проголошенням та у зв'язку з його проголошенням у час здійснення усіх Божих намірів.¹

У нашому вивченні ми досліджуватимемо тільки уривок із Луки 14:1-24. Хоча ми спостерігаємо тему «контрастів і протилежностей» упродовж усього Євангелія від Луки, найчіткіше вона відслідковується в розділах 13 і 14, де Христос кидає виклик різним релігійним і соціальним звичаям того часу і починає знайомити з природою Божого Царства «тепер і в майбутньому».

Релігія, яка не відображає Царство, – Луки 14:1-6

Христос був запрошений на гостину в суботній день разом з видатним фарисейським лідером та іншими гостями. Так само, як подія, записана Лукою в 13 розділі, Христове повчання тут відбувається в суботу серед релігійних лідерів з фокусом на чоловікові з інвалідністю. Цей фокус підкреслює і теперішнє, і робить наголос на майбутньому: «Слова, що означають їжу, θαγεῖν ἄρτον [*thageiv arton*], «споживати хліб», передбачають, що у вірші 15 (у зв'язку з Царством Божим), у літературному викладі Луки, ця суботня гостина вказувала на есхатологічний бенкет».²

Вже вчетверте Лука пише про сперечання щодо Суботнього дня (Луки 14:1). Очевидно, що це викликало значні непорозуміння між Христом і релігійними лідерами (див. також Луки 6:1-5, 6:111, 13:10-17). У трьох із чотирьох даних випадків згадується людина з обмеженими можливостями.³ «Видатний» господар запросив Ісуса – буквально, один з «правителів» (ἀρχόντων τῶν θαρισαῶν/*arch on ton tharisaon*), що означало, що він, очевидно, був членом Синедріону. Вагомим є те, що: 1) запрошені ймовірно походили з вищого класу (Луки 14:7, 12), 2) запрошені були іншими релігійними лідерами, включаючи «законників» (Луки 14:3) і 3) «вони назирали за Ним» (Луки 14:1).

З контексту випливає, що вони саме збиралися на вечерю, коли перед ними з'явився чоловік, хворий на водянку. Мова опису схожа на використану в Луки 13:11 і розділяє вчених щодо питання, чи цей чоловік насправді був «посаджений» релігійними лідерами, чи ні. Виходячи з контексту, що «вони назирали за Ним» (Луки 14:1) у присутності групи «законників», імовірно, що чоловіка посадили, аби впіямати Ісуса в пастку Його ж слів або дій.

Технічна примітка: водянка – це понаднормове накопичення води в організмі, яке спричиняє набряки. Цей стан може бути дуже болісним і навіть ускладнює можливість рухатися. Стан не тільки серйозний сам по собі, але є ознакою хвороби, яка вражає нирки, печінку, кровоносні судини та/або серце. Рабини у дні Ісуса дотримувалися думки, що людина, яка потерпає від таких страждань, мала б скоїти жажливий гріх (Числа 5:11-27).⁴

В англійському перекладі Біблії NIV (Нова Міжнародна версія) вірш 2 перекладено наступним чином: «Ото перед Ним був чоловік, що *страждав* на водянку» (виділення курсивом додано). У буквальному грецькому перекладі: «І ось, чоловік, безперечно, був опухлий перед Ним». Тут не використовується жодного слова, похідного від слова страждання (πασχω/pascho, яке використовується в Новому Заповіті для позначення страждань; див. Римлянам 8:18). Іншими словами, перекладачі Новітньої Міжнародної версії перекладу Біблії вставили слово «страждання», щоб краще передати значення, яке, за їхнім переконанням, було притаманне даному тексту.

Сказано, що страждання є спільним знаменником серед усього людства. Кожен страждає тією чи іншою мірою. Тоді як хтось з інвалідністю вважає себе «страждальцем» не більше, ніж решта людей, більшість, за моїми спостереженнями, абсолютно виправдано заперечать, що існують дуже реальні страждання, пов'язані з певними обмеженнями і викликами, які є результатами їхньої інвалідності або пов'язані з нею. Звичайно, це заперечення посилюється, коли ми зважимо важке становище людей з інвалідністю у менш розвинених країнах. Дуже важливо зазначити, що страждання не обов'язково мають побіжне значення «жертви». В Римлянам 8:20 ми бачимо, що все створіння прагне визволення. Зауважте, що саме у контексті страждань Павло написав свого листа до римських християн (вірші 17-18). Через гріх людини у Бутті все створіння – особливо людство – потерпає від страждань, чи то з інвалідністю, чи без.

У той час, як Христос безперечно прийшов, щоб полегшити страждання (Луки 4:18-19), Він, однак, вказує, що нужденні завжди будуть посеред нас (Марка 14:7). Інакше кажучи, не всяке зцілення означає повне полегшення страждань, бо кожен, кого зцілював Ісус зрештою все-таки помирав. Я прийшов до висновку, що існує чотири основні категорії страждань, які терплять люди з інвалідностями чи без них у певний період життя:

1. Фізичні (включаючи пізнавальні і розумові страждання).
2. Духовні (наслідок гріха і розділення з Богом).
3. Емоційні (обставини життя, такі, як розбите серце, розлучення, втрата коханої людини та інші розчарування).
4. Соціальні/культурні (включаючи соціально-релігійні, соціально-економічні, дискримінацію, розшарування та інше).

Однак, потрібно визнати, що у деяких випадках для людини з інвалідністю чи без неї міра страждань може відрізнятись. У багатьох культурах, чесно кажучи, люди з обмеженими можливостями терплять більші страждання в усіх чотирьох категоріях, ніж люди без таких обмежень, і досвід цей, на жаль, триває все життя, а не є одноразовою «кризою», яка має свій початок і кінець. Більша частина цих страждань пов'язана з культурою і суспільством, в яких вони були народжені.

Зайдемо на хвилику трохи далі, щоб побачити, що хоча Ісус-таки подбав про фізичне зцілення цього чоловіка (Луки 14:4), згодом Він повчав господаря гостини включати у своє життя «убогих, калік, кривих та сліпих» (Луки 14:13). Оскільки не кожна людина на цій землі отримує фізичне зцілення – а більшість фактично його не отримує, – то Ісус у цьому випадку подбав саме про те, що приносить зцілення (полегшення) в усіх чотирьох категоріях страждань, про контекст для зцілення – а саме духовні і соціальні взаємини.

Подумайте, яке духовне підбадьорення і яку підтримку можна знайти у спільноті людей, що має взаємини з Богом; яку емоційну підтримку можна отримати, коли люди навколо вас розуміють і «носять тягарі один одного» (1 Коринтянам 1:3-7); яка зміна на краще відбувається в культурі і суспільстві, коли ми вчимося пристосовувати і включати «відмінності», які навчають нас про життя; і як спільні ресурси можуть посприяти тим, чий фізичні і розумові обмеження не дозволяють скористатися чи мати доступ до певних структур, яких, в іншому випадку, їм не досягти! Христос насправді створював модель того, що згодом Він назве церквою.⁵

Як і у випадку з неповносправною жінкою з Луки 13, Ісус негайно помітив неповносправного чоловіка на суботній гостині. Знаючи серця присутніх на цьому «ворожому» зібранні, Ісус запитав законників: «Чи вздоровляти в суботу годиться чи ні?» (Луки 14:3). Серед рабинів панувала думка, що зцілення хворих чи немічних у суботу заборонене, якщо не виникала незаперечна загроза, що хворий може того ж дня померти.⁶ Запитання поставило релігійних лідерів перед дилемою; те, що вони замислили використати проти Ісуса, тепер оберталось супроти них самих. Текст каже нам, що вони «мовчали» (вірш 4). У своїх коментарях до Євангелія від Луки Альфред Палмер пояснює:

Дилема, яку вони планували використати проти Ісуса, тепер обернулася супроти них самих. Законники були зобов'язані вміти відповісти на таке запитання; і якщо фари塞ї не заперечили під час попереднього звернення/консультації, то не зможуть заперечити й опісля. Вони ховалися за мовчанням не для того, щоб спровокувати Ісуса вдатися до зцілення, а через те, що не знали, що сказати. Вони не хотіли сказати, що зціляти в суботу дозволено, але й не хотіли сказати, що не дозволено.⁷

Вони мовчали, а Ісус зцілював. Ісус доторкнувся до чоловіка, як Він це часто робив у процесі зцілення. Коли чоловік зцілювався, Ісус відпустив його, ймовірно для того, щоб той unikнув незручної ситуації, бо присутні відчували неприязнь до Ісуса, а тепер і до чоловіка, чия присутність дратувала і бентежила їх. Впіймані у свою ж пастку, вони більше переймалися власними релігійними традиціями, аніж чоловіком з інвалідністю.⁸

Відчуваючи напругу, Ісус знову поставив запитання, щоб показати порочність їхніх сердець: «Коли осел [син в англ. пер.] або віл котрогось із вас упаде до криниці, то хіба він не витягне зараз його дня суботнього?» Це паралель до контексту з Луки 13:15-16 за єдиним виключенням, що тут Ісус не назвав їх лицемірами. І не тому, що вони були менш лицемірними, аніж ті, до кого Він звертався в розділі 13, а швидше тому, що присутні поки що не виступали проти зцілення – вони все ще були спантеличені, що не змогли відповісти на перше запитання стосовно Закону. І вони знову «не змогли відповісти» (Луки 14:6).

У структурі цього речення Ісус робить наголос на «хіба він» (в англ. перекладі «хто з вас», τίς υμών/tinus hu-mon), будуючи конкретне питання, звернене до кожного присутнього. Ісус так використав слово «зараз», або «негайно» в англ. перекладі, щоб показати їм, що вони теж не відклали б (ні на день) і не думали б про суботу, аби врятувати власного сина чи тварину, які були в небезпеці.

Очевидно, в Юдейських правилах не було ніяких обмежень щодо порятунку людини чи тварини в суботу. Однак, були деякі обмеження серед народу Кумран, записані в *Дамаському документі XIII*: «Не допоможеш тварині народжувати в суботу, і якщо її маля впало у бочку чи у рів, не витягнеш її у суботу». Однак, євреї загалом не вагалися, аби врятувати члена родини чи тварину.⁹ І знову релігійні лідери «червоніли» через своє сконцентроване на собі життя, в якому дбали більше про своїх дітей і тварин, аніж про дітей Божих. Ми також бачимо, що саме через того чоловіка з інвалідністю нам дається урок – як і в решті 14-го розділу, де Христос ілюстрував природу Царства при завершенні віку.

Сліпі господарі і невшановані гості – Луки 14:7-11

У віршах 7-11 Ісус зауважує, що гості штовхалися, вибираючи почесні місця. Неможливо не помітити іронію. Ісус щойно зцілив чоловіка з інвалідністю, якого не запросили до столу. Замість того, щоб святкувати з цим чоловіком таку дивовижну подію, запросити його до столу і «слухати його історію», гості знову намагалися вибороти визнання їхньої важливості, заявивши про право зайняти найкращі місця. Ісус щойно «заявив про право» цього чоловіка на царство, а вони були зайняті тим, що претендували на місця визнання згідно своїх релігійних традицій.

Ісус розказав їм причту про почесні місця на весільному бенкеті. Він, очевидно, обрав цей приклад тому, що почесні місця на весільному святі були визначені чіткіше, аніж це було на гостині в домі одного з фарисеїв. Іншими словами, навіть якщо було не дуже очевидно, що їхні наміри зводилися до отримання почесних місць, він використав цей недвозначний приклад, щоб показати, що ж відбувалося насправді. Наголос на понятті «весільне свято» також, очевидно, був задуманий як прямий перехід до вказівки «кого запрошувати на свято», яку Ісус незабаром мав дати господареві. Не пропустіть паралель цієї історії з тим, що ми читаємо в Луки 13 і незабаром побачимо в решті 14-го розділу. Хто має почесні місця в Божій економіці/господарстві, в Божому царстві? Вирішувати Господареві.

Ісус піднімає смирення над гордістю, заохочення над приниженням. Замість відношення самоправедності, що хтось заслуговує і повинен зайняти почесне місце, Ісус навчав, що смирення визнає честь, яка не визначається класовою приналежністю, статусом, посадою чи багатством, а визначена Богом.

Помилково вважати, що це було нове вчення для релігійних лідерів. Ісусове вчення тут переформується з уривком із Приповістей 26:6-7: «Перед царем не пишайся, а на місці великих не стій, бо ліпше, як скажуть тобі: Ходи вище сюди! аніж тебе знизити перед шляхетним, що бачили очі твої». Проблемою цієї групи людей було не знання, а серце. Хоча вони дуже добре знали Писання, але були сповнені гордості і самолюбства. Ісус закінчує цю причту словами: «Хто бо підноситься, буде впокорений, а хто впокоряється, той піднесеться» (Луки 14:11), майже так само, як підсумовує Своє повчання в Луки 13:30: «І ось, є останні, що стануть за перших, і є перші, що стануть останніми!» Поміж цих духовних лідерів чоловік з інвалідністю був останнім, а вони були першими. Ісус пояснив, що в Царстві Божому не так. І ніби ще не до кінця зрозуміло, Ісус повертається до господаря в віршах 12-14 і звертається безпосередньо до нього.

Господар – Луки 14:12-14

Тут ми бачимо одне з найбільш мальовничих пояснень природи царства в Євангелії від Луки. Як і в розділі 13, Ісус переходить від служіння тим, хто є люди з інвалідністю (Луки 14:1-6), до стилю життя у смиренні і надання першості іншим (Луки 14:7-11), а згодом до стилю життя щоденного залучення людей з інвалідністю (включаючи поган, нужденних, вигнанців і людей з інших кіл) і підсумовує майбутнім баченням Царства. Ісус дає вказівку господареві: «Коли справляєш обід чи вечерю...» (вірш 12). Дуже схоже особисте застосування Ісус використав в Луки 14:5 («коли хто має сина, осла чи вола...»), і зробив це «доручення» для господаря особистим: «Коли [ти] справляєш обід чи вечерю...». Важливо зазначити, що тут ми знаходимо перше з двох «доручень», в якому Ісус дає чітку вказівку залучати людей з інвалідністю в наше особисте життя і життя церкви. Перше «доручення» дане нам особисто. Якщо наше життя має відображати Царство Боже, тоді ми повинні жити як Цар, стилем життя, в якому є місце людям з інвалідностями. Друге «доручення» дане церкві, представникові Царства. Воно записане в Луки 14:15-24, яке ми оглянемо стисло.

Зауважте, що Ісус використав два слова – «обід» (αριστον/ariston) і вечеря (δειπνον/deipnon). Це вказує на те, що Ісус говорив не про одну окрему гостину, а швидше висловлював думку про щедрий, багатий стіл, як свідчення гостинності тієї чи іншої людини. Інакше кажучи, Ісус не мав на увазі випадкову гостину; а швидше те, що буденний стиль життя людини повинен охоплювати людей з інвалідністю; тих, кого «інші» у своїй культурі зазвичай не запрошують за стіл; тих, хто поза зоною їхнього комфорту або традиційного оточення; тих, кого вважають «низькими за статусом» і хто не знайде для себе «почесного» місця за столом.

Ще цікавіше, що Ісус згадав типовий список гостей фарисея, в який він залучив «друзів своїх, братів своїх, своїх родичів, сусідів» (Луки 14:12). Він додав, що мотивом серця зазвичай є взаємовигода, бажання отримати відплату в тій чи іншій формі. Тоді Він запропонував альтернативний список гостей, який складає «Господар» усіх бенкетів і в якого почесні місця вже зарезерво-

вані: «Але, як справляєш гостину, клич убогих, калік, кривих та сліпих, і будеш блаженний» (Луки 14:13, 14). Контраст між двома списками був очевидний для присутніх. Перший охоплював тих, хто вже був за столом; інший список репрезентував того чоловіка з інвалідністю, який нещодавно був зцілений (та інших з ним), але який не був запрошений.

Саме це протиставлення і цей контраст були відображені у житті та вченні Ісуса. Коли Він ходив по землі і служив нужденним, то «виявив Отця» (Івана 1:18), показуючи нам характер і природу Бога. В цьому місці Він навчав, що природа Царства, яка відображає Царя (Господаря), є такою, що має почесне місце для тих, хто був відкинутий, принижений і вигнаний з релігійного і соціального оточення через свій статус чи інвалідність. Текст дає нам розуміння природи Царства, яке пливає на все те, чим є і що робить Церква. Бо якщо Царство – це місце, де люди з інвалідністю мають почесні місця, тоді церква має добре розуміти серце Царя і Його любов до забутих та ігнорованих.

Стиль життя, що охоплює людей з інвалідністю, насправді буде сповненим благословінь, тобто благословінь Царства.¹⁰ Згідно коментарів Хендріксена: «Хто зі служителів не може засвідчити про той факт, що найцінніші уроки з усіх він отримав від бідних... обмежених, хворих, людей з фізичними вадами і тих, що вмирали?»¹¹

Благословіння будуть не тільки земними, але й небесними: «...віддасться ж тобі за воскресіння праведних!» (Луки 14:14). І знову безпосереднім контекстом для обговорення є земне служіння (тут і зараз), вплетене у ширший контекст есхатології (майбутнє).

Великий бенкет – не те, що вони очікували – Луки 14:15-24

І знову ми бачимо паралель до того, що підкреслено в розділах 13 і 14, з фокусом на контрастах і протилежностях:

Проводячи паралель між уривком із Луки 14:15-24 (де підсумовується повна несхожість із гостями на бенкеті у Царстві Божому) та уривком із Луки 13:22-30, автор встановлює діалектику (пошук істини) між людською відповідальністю, підкресленою тут, і пріоритетом Божої благодаті й ініціативи... Тут протиставлення стосується очікування тих, хто був свідком земного служіння Ісуса та очікував бути присутнім на бенкеті в есхатологічному царстві.¹²

Щойно Ісус підняв тему воскресіння праведних, хтось із присутніх за столом швидко перестрибнув на тему «бенкету в Царстві Божому» (Луки 14:15). З контексту і відповіді Ісуса зрозуміло, що тон мовця був цілком «побожним». Отримавши дорікання Ісуса про занедбання неповносправних і відкинутих людей і почувши про те, що почесні місця в Божому Царстві зарезервовані для нужденних, цей гість спробував дати правильну відповідь стосовно його (та й інших гостей) місця на великому бенкеті у Царстві.

Це ще більше запалило Ісуса. Він по суті відповів якимось так: То ви хочете поговорити про царство? Гаразд, давайте поговоримо про царство...». Потім Він перейшов до притчі, яка, без сумніву, є кульмінацією Євангелія від Луки. В розділах 13 і 14 Ісус послужив двом несправним людям, двічі дорікнув релігійним лідерам за їхнє лицемірство і більшу турботу про своїх тварин і власні справи, аніж про занедбаних дітей Божих (і все це в Його ім'я), завбачив, що погани і знехтувані стануть «своїми» в Царстві Божому, а «свої» стануть відкинутими, та особливо наголосив, що стиль життя Царства, яке вони мають відображати, фактично є стилем життя, частиною якого є люди з особливими потребами. Зараз Ісус завдає останнього удару: все, чого Він навчав досі, було просто відображенням майбутнього царства!

Для присутніх обговорення «бенкету в Царстві Божому» (Луки 14) мало чітке значення. Євреї розглядали месіанське Боже Царство в усій його повноті, як великий бенкет зі щедрим розмаїттям страв, напоїв і товариств, із Богом, Який одноосібно керує землею, включаючи й поган: «І

вчинить Господь Саваот на горі цій гостину з страв ситих, гостину із вин молодих, із шпикового товщу, із очищених вин молодих».¹³

Цей опис є символом повної насолоди і блаженства в досконалому Царстві Божому. Загублені не тільки впокоряються, підкоряючись Господу, але також є учасниками блаженства Його Церкви і безмежно задоволені всіма благами в Його домі. І хоча бенкет відбувається на Землі, але на Землі, що була трансформована, змінена на Небеса; бо стіна розділення між Богом і світом впала; смерті більше немає і всі сльози втерті назавжди.¹⁴

Щоб краще зрозуміти радикальну природу того, що говорив Ісус присутнім, нам необхідно замислитися над загальним Юдейським богослів'ям тих днів, пов'язаним із 700-річним обговоренням «Великої гостини» в Ісаї 25. Кеннет Бейлі у своїй книзі «Ісус очима Середнього Сходу» пропонує погляд на тогочасні вірування.¹⁵ Коли євреї поверталися до Юдеї з Вавилонського вигнання, мова, якою вони користувалися, змінилася з юдейської на арамейську.

За часів Ісуса у синагогах використовувався арамейський переклад Писання з єврейської, відомий, як Таргум. Дехто з перекладачів Таргума досить вільно перекладав тексти. В результаті, Таргум дає нам розуміння того, як люди першого століття розуміли деякі біблійні тексти.

Очевидно, що перекладачі Таргума не дуже добросовісно передали всеосяжне видіння Ісаї великого бенкету: «І вчинить Господь Саваот на горі цій гостину з страв ситих. Хоча вони сподівались на честь, зазнають сорому і великого лиха, лиха, від якого вони не зможуть врятуватися, лиха, яке буде з ними скрізь аж до їхнього кінця».¹⁶

Йдучи слідом перекладом Таргума, книга Еноха (2 ст. до н.е.) говорить про великий бенкет з Месією, за єдиною відмінністю, що в цьому місці підтверджується присутність поган: «А ангел смерті прийде, щоб знищити цих поган. Бенкетна зала наповниться їхньою кров'ю, а віруючим доведеться переходити її, щоб дістатися столу».¹⁷

Спільнота народу Кумран (1 ст. до н.е.) мала певність, що жоден поганин не буде присутній на великому бенкеті. Там будуть тільки благочестиві євреї, які корилися Закону. Однак, що стає очевидним із цих манускриптів, то це те, що там не буде жодної людини з інвалідністю. Послухайте, що сказано в їхньому манускрипті месіанських норм стосовно людей з інвалідністю: «Не може увійти на бенкет жоден з понівеченим тілом, чи ослабленими ногами чи руками (паралізований), чи кривий, чи сліпий, чи глухий, чи понівечений тілесно з видимими вадами».¹⁸

До 1-го століття видіння Ісаї про місткий великий бенкет було повністю затьмарене певними попередженнями щодо поган і людей з інвалідністю.¹⁹

Звертаючись до самоправедного чоловіка, Ісус повторює притчу, яку Він вже розказував, а саме про «почесні місця» і про «список гостей», в якому були перераховані люди з інвалідністю і відкинуті. Тепер Він наголошує, що місця на «бенкеті у царстві», на який вони так самовдоволено надіялися, фактично будуть «зайняті» (Луки 14:23) тими, про кого Він щойно говорив. У притчі «один чоловік спорядив був велику вечерю» і запросив багатьох гостей. У ті часи господар, було, спочатку скликав на гостину багато гостей, а потім надсилав їм нагадування. В історії не вказується, що хтось із гостей відхилив перше запрошення, а отже, очікувалося, що вони прибудуть, оскільки бенкет був приготований. Поки господар із нетерпінням чекав, коли прибудуть гості, і тішився щедро приготованою гостиною, його слуга повернувся з повідомленням, що ніхто не прийде. Ніби всі вони домовилися не йти на гостину. Лука пояснює це у вірші 18, який буквально можна перекласти так: «І почали вони один за одним виправдовуватися». Згідно коментарів Пламмера: «Варіантів не було: це було схоже на заздалегідь організовану змову: всі вони божилися, що в той момент були дуже зайняті, щоб прийти. Всі, без винятку».²⁰

Зауважте, що жодна з відмовок не була вагомою причиною, жодна не виправдовувала таку неповагу до господаря і його бенкету. Досить потужна аналогія з тими, хто не братиме участі у великому есхатологічному бенкеті! Все виглядає так, ніби щось у їхніх серцях змушує їх таємно домовлятися і ховатися за виправданнями, аби тільки не вшановувати господаря.

Господар, слухаючи новину від слуги, розлютився через ці безпідставні виправдання і наказав слугі: «Піди швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і

кривих» (Луки 14:21). Вдаючись до повторення «списку гостей», згаданого в Луки 14:13, Ісус ще раз наголосив, що царство належить таким. Те, що слугі довелося йти «на вулиці й провулки» (вірш 21), демонструє соціально-економічну позицію бідних і людей з інвалідністю. Схоже на те, що ми спостерігаємо в центральній частині міста: «вулиця» була широкою, більш рухливою дорогою, де очікуєш знайти жебраків, які бідні з інвалідністю; «провулки» були більш захованими, віддаленими від шляху, і зазвичай там можна було знайти найменших з найменших. Як пояснює Хендріксен: «слуга був відісланий в ту частину міста, де жили малозабезпечені люди; вбогі, каліки, сліпі і криві, ті ж самі люди, згадані вже у вірші 13».²¹ Зверніть увагу на відмежування людей з інвалідністю від решти людей – слуга був змушений обходити околиці, готелі, школи і навіть синагоги, щоб знайти таких. Господар сказав слугі «силуй прийти» (вірш 21). Хендріксен продовжує свій коментар:

«Напевно, це було необхідно, і не тому, що сліпі, наприклад, не знайшли б бенкетної зали, допоки хтось не взяв би їх за руку і не привів, а швидше тому, що всі, згадані в цій групі, напевно, дуже сумнівалися б, *чи справді для них готують такий розкішний бенкет*».²²

Життя у занедбанні, нарузі і дискримінації приводило вбогих і хворих у віддалені частини міста. Чого б це хтось хотів святкувати з ними? Ісусове вчення і стиль життя виявили юдеям тих днів, яким було Царство Боже.

Яків, зведений брат Ісуса, здавалося, «вловив», чого «навчав» Ісус, коли писав:

«Брати мої, незважаючи на обличчя, майте віру в нашого Господа слави, Ісуса Христа. Бо коли до вашого зібрання ввійде чоловік із золотим перснем, у шаті блискучій, увійде й бідар у вбогій вбранні, і ви поглянете на того, хто в шаті блискучій, і скажете йому: Ти сідай вигідно отут, а бідареві прокажете: Ти стань там, чи сідай собі тут на підніжку моїм, то чи не стало між вами *поділення*, і не стали ви злодумними суддями? Послухайте, мої брати любі, чи ж не вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою й за спадкоємців Царства, яке обіцяв Він тим, хто любить Його?» (Якова 2:1-5б, курсив додано).

У вірші 23 слуга доповів, що все, про що просив господар, виконано, але місця ще залишилися. Тоді господар сказав слугі піти знову, але цього разу «на дороги й на загороди, та й силуй прийти, щоб наповнився дім мій». Господар був щедрим і хотів, щоб ніщо з приготованого не пропало, бо він багато витратився на тих, хто був занедбаний суспільством. «Дороги й загороди» були місцинами поза містом. Коли тих, хто був у місті, було зібрано, його слуга мав піти поза місто, де в невеликих халупах і будиночках жили «недоторкані», багато хто був відмежований через інвалідність чи хворобу. Слуга тепер мав буквально примушувати їх прийти (вірш 23). Використана мова відображає переконливе спонування або наполегливість, саме те, що було їм необхідне. Господар хотів, щоб його дім наповнився людьми, які були вбогими, кривими, сліпими і каліками; він не почне бенкету, допоки вони всі не зберуться і не займуть свої місця за столом. Ті, хто у комфорті і самоправедності відмовлявся і виправдовувався, у жодному випадку не будуть на бенкеті. А тим, хто з особливими потребами і хто принижений у їхньому суспільстві, господар чітко сказав: царство для «найменших братів Моїх» (Матвія 25:40).

Коли у вірші 24 Він закінчив притчу, з записів Луки стає зрозуміло, що Ісус перейшов від притчі до звернення до самого господаря, промовляючи безпосередньо присутнім: «Кажу бо Я вам (у множині)». Тепер Він особисто звертається до слухачів: ви ті гості, що виправдовувались; ті, що не виправдовувались, – це вбогі, каліки, сліпі і криві (вірш 21).²³

Ісус пояснює в цих віршах, що Його серце – для неповносправних. Не повинно бути сумніву, яку позицію займає Ісус у Своїй любові і милості до тих, хто потерпає від інвалідності. Так само

не має бути сумнівів серед невіруючого світу, яку позицію займають окремі християни і церква в нашій турботі і піклуванні про тих, кого торкнулася інвалідність. Як навчав Ісус у розповіді про доброго самарянина: «Іди і роби так само».

ПРИМІТКИ

1. Джон Нолланд, Луки 9:21-18:34, Word Biblical Commentary, vol. 35B (Dallas, TX: Word, 1993), с. 721.
2. Там же, с. 745-746.
3. Існує безліч інших записів про Ісуса і людей з інвалідністю в Євангелії від Луки та інших Євангеліях, але три з них саме про суботу записані в Луки.
4. Вільям Хендріксен, Exposition of the Gospel According to Luke (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1978), с. 720.
5. У даному місці більшість думок про страждання і церкву взяті з мого особистого досвіду професійної роботи з людьми з фізичною і розумовою інвалідністю, як ліцензованого служителя, пастора для сімей, що мають справу з інвалідністю, і як члена Центру служіння людям з інвалідністю «Джоні та друзі», а також із мого досвіду батька, чий син має інвалідність фізичну і розумову.
6. Вільям Хендріксен, Exposition of the Gospel According to Luke (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1978), с. 720.
7. Альфред Пламмер, A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to St. Luke (Edinburgh, UK: Morrison and Gibb Limited, 1989), с. 355.
8. Дивіться також Луки 13:14, де лідери синагоги дорікають жінці з інвалідністю і тим, хто був з нею, за те, що прийшли за зціленням у суботу.
9. Вільям Хендріксен, Exposition of the Gospel According to Luke (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1978), с. 720.
10. Для подальшого вивчення теми благословень за дружбу з людьми з інвалідністю звертайтеся до Джоні Еріксон Тада і Стіва Дженсена, Дружба без бар'єрів, Barrier Free Friendships (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1997).
11. Вільям Хендріксен, Exposition of the Gospel According to Luke (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1978), с. 725.
12. Джон Нолланд, Луки 9:21-18:34, Word Biblical Commentary, vol. 35B (Dallas, TX: Word, 1993), сс. 734, 736.
13. Дивіться також: Ісаї 25:6; Псалом 22:5; Матвія 8:11-12; 22:1.; 26:29; Марка 14:25; Об'явлення 3:20; 19:9.
14. Карл Ф. Кейл та Франц Деліч, Commentary on the Old Testament, Trans. J. Martin (Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans Publishing Co., 1969), с. 439.
15. Кеннет Бейлі, Ісус очима Середнього Сходу, Jesus Through Middle Eastern Eyes (Downer's Grove, IL: IVP Academic, 2008).
16. Там же, с. 310.
17. Там же, с. 311.
18. Там же, с. 311.
19. Вдячний за працю д-ру Кесі МакРейнольдс за підсумок розділу з праці Кеннета Бейлі з Ісаї 25.
20. Альфред Пламмер, A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to St. Luke (Edinburgh, UK: Morrison and Gibb Limited, 1989), р. 361.
21. Вільям Хендріксен, Exposition of the Gospel According to Luke (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1978), с. 732.
22. Там же.
23. Дж. М. Крід, The Gospel According to St. Luke: The Greek Text with Introduction, Notes and Indices. (New York: St. Martin's Press, 1957), с. 192.

Стів Банді – віце-президент організації «Джоні та друзі», відповідальний за Християнський Інститут служіння людям з інвалідністю і Міжнародне служіння досягнення. Він був співавтором *«Життя у балансі: Біблійні відповіді на проблеми сьогодення»*, а також співпродюсером телевізійного епізоду Джоні Еріксон Тада, який виборов нагороду Telly-Award, *«Як зрозуміти аутизм: міфи, що приховують правду»* і *«Правда для Церкви»*. Стів також займав посаду ад'юнкт-професора у коледжі Master's College і читав лекції про служіння неповносправним людям у закладах освіти та на конференціях у всьому світі. Він часто з'являється у телевізійних епізодах *«Джоні та друзі»*, на національному радіо, написав статті та давав інтерв'ю журналу *«Християнство сьогодні»*, журналу *«Харизма»*, *«У фокусі – сім'я»* та іншим. Стів із дружиною Мелісою з особистого

досвіду знайомі з радощами і викликами батьківства, маючи дитину з особливими потребами, оскільки їхній син Калев народився з відхиленням у хромосомному наборі, результатом якого стала загальна затримка розвитку і вторинне діагностування синдрому аутизму. Стів має ступінь Бакалавра Богослів'я і місійної діяльності, сертифікат із Християнської апологетики і ступінь Магістра з організаційного лідерства. Він є ліцензованим служителем, виконує служіння пастора і місіонера.

Церква і служіння людям з інвалідністю

Преподобний Джеймс Рене

Приготуйтеся закачати рукави.

Ми збираємося опрацювати ази служіння людям з інвалідністю у церкві. Як взяти на борт лідерів вашої церкви і саму церкву? Де знайти волонтерів і як найняти їх? Які є важливі теми для тренінгів? З якої моделі служіння вам розпочати?

Бог має намір, щоб ми прийняли наші власні страждання і тих, хто терпить страждання. Ми вивчатимемо лист апостола Павла, який наставляв усіх віруючих збудувати один одного у любові, ділитися один з одним тягарями і радіщами через братерство у справжній, щирій спільноті. Ми збираємося вивчати, що каже Писання про зрілу церкву; що служіння людям з інвалідністю, розчарованим і тим, що страждають, – це не тягар чи повинність, а привілей і служіння Самому Христу.

Люди, які мають інвалідність, належать до найбільш недосягнутої групи людей у кожній культурі світу. Сильним боком організації «Джоні та друзі» за роки її існування стало формування стратегічного партнерства з церквами і служіннями, а також із соціальними та урядовими організаціями. Разом вони працювали задля задоволення потреб і розширення можливостей людей з інвалідністю.

На цих заняттях ви познайомитеся з друзями організації «Джоні та друзі», які зазнали змін під дією дивовижної Божої благодаті. Хай Бог благословить вас у ваших прагненнях прийняти Його чудове доручення!

Церква і

Служіння людям з інвалідністю

А ми маємо скарб цей у посудинах глиняних,
щоб велич сили була Божа, а не від нас
(2 КОРИНТЯНАМ 4:7)

Церква складається зі звичайних людей з надзвичайним потенціалом як до добра, так і до зла. Тому церква має функціонувати, як живий і рухливий *організм*, з його здатністю любити, прощати, захочувати і підтримувати. В той же час, церква – це *організація*, в якій здійснюється божественна праця. Бог кличе лідерів, пасторів і вчителів служити, а це вимагає стратегічного планування і втілення планів. Лідери також повинні бути вірними розпорядниками фінансів і ресурсів, доручених їм Господом, а це вимагає підзвітності.

Проблема виникає тоді, коли церкві бракує збалансованості хоча б в одній із цих функцій: як *організму* чи як *організації*. Якщо церква працює як організм, але не має структури чи організації, вона наражається на ризик служити без відповідальності або ж напрямку, а це в результаті приводить до різних духовних зловживань і образ у її спільноті. З іншого боку, якщо церква функціонує виключно як організація, то стає не чутливою до керівництва Святого Духа, покладаючись тільки на людську мудрість. А це може призвести до того, що церква перетворюється в «установу», а не сім'ю з серцем для Бога і зболеного світу. Служіння людям з інвалідністю не співпадає з жодним зі згаданих сценаріїв.

У наступному занятті ми обговоримо біблійні і сучасні моделі ролі церкви у досягненні сімей, знайомих із поняттям інвалідності. Ми дослідимо виклики, які можуть завадити цим сім'ям долучатися до потоку церковного життя. Ми виявимо, що коли церква не запрошує до себе спільноту людей з інвалідністю, то платить високу ціну. За словами Ісуса: «Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили, Мені не вчинили!» (Матвія 25:45)

ЗАНЯТТЯ друге

ЦІЛІ

Це заняття
допоможе вам

- ✓ Пояснити короткий огляд есхатології та важливість її теологічних засад згідно Писання
- ✓ Пояснити основні образи, використані в Біблії, щоб визначити природу і функцію церкви
- ✓ Змалювати церкву, як надламане тіло, тіло, що страждає, і зріле тіло Христове
- ✓ Зрозуміти сім напрямків руху служіння людям з інвалідністю
- ✓ Пояснити, як «зріла церква» розуміє Божий план щодо інвалідності і реакцій на неї

Ключ Єдність

Вважається, що вислів «В єдності ми встоїмо, розділені ми впадемо» походить з байок Езопа, але зародився цей вислів у серці Божому. Він створив людей з інвалідністю і без неї, щоб вони жили в єдності з Ним і в спільноті один із одним. Протилежністю цій ідеї є «розділяй і володарюй», що перетворює наше життя, а також наші церкви на хаос. Єдність – «покликані в одному тілі до миру» (Колосянам 3:15) – трансформує нас, зламаних, і буде зрілі спільноти віруючих.

I. Визначаємо теологічні засади церкви

Люди описують церкву в різний спосіб, залежно від власного досвіду. Церква – це складний комплекс, оскільки складається з людей, які самі є складними. Тому нам насамперед потрібно встановити визначення церкви з біблійної точки зору, а не з погляду соціології. У своїй книзі «Християнське Богослів'я» Міллард Еріксон описує сучасний соціальний зсув до більш світського напрямку думок щодо церкви, а також щодо погляду людей на Бога. Впродовж тисячі років люди вірили, що Бог має стосунок до світу тільки через надприродну інституцію церкви. Однак Еріксон зазначає, що церкву більше не вважають особливим агентом Бога, який одноосібно втілює Його божественну присутність. Він вважає результати цього зсуву три-важними. Еріксон пише:

Широко побутує концепція, що Бог динамічно пов'язаний зі світом за допомогою безлічі шляхів та інституцій. Наголос ставиться на тому, що Бог робить, а не на тому, який Він є... В результаті такої зміни орієнтації, церква тепер вивчається через дисципліни і методології, а не через догматичне і систематичне богослів'я... Новий акцент застосування небогословських дисциплін і методологій вивчення церкви становить загрозу, оскільки сама церква докладає зусиль, щоб збагнути себе по-богословськи. Основна проблема намагань дати визначення церкви з огляду на її динамічну активність полягає в тому, що у формулюванні цього визначення люди уникають робити будь-які заяви щодо природи церкви.¹

Пам'ятаючи про сказане вище, ми присвятимо решту нашого заняття розвитку відвертого біблійного погляду на церкву і її стосунку до людей з інвалідністю.

A. Еклезіологія: доктрина церкви

Церква – це «обрані люди». Термін «еклезіологія» походить від грецького слова *ekklesia*, де *ek* означає «з чогось», і *kaleo* – «кликати». Отже, церква – це «покликані із групи». У Старому Заповіті цей термін використовується у книзі Повторення Закону 9:10, як «день зборів». *Ekklesia* трапляється 114 разів у Новому Заповіті, а фраза «покликані, що належать Господу» була дуже знайомим висловом для новозаповітних авторів, особливо для апостола Павла, який використав її 111 разів.² Навіть оригінальне слово, від якого походить англійське слово «церква» (*church*), можна прослідкувати до грецького слова *kuriakon*, що значить «те, що належить Господу».

Чак Колсон, засновник Спільноти служіння у тюрмах (Prison Fellowship) і Центру Християнського світогляду Чака Колсона, витратив роки, спостерігаючи за церквою і кардинальною зміною світогляду сучасних християн. Маючи промову на президентському прийомі «Джоні та друзі» у 2009 році, містер Колсон сказав про церкву наступні слова:

Єдина і найбільша потреба християнської церкви – зрозуміти, що християнство – це не просто взаємини з Ісусом. Це спосіб бачення усієї реальності... Я переконаний, що єдина і найбільша слабкість церкви – це те, що нам притаманний занадто вузький

погляд на християнство, що це тільки я і Ісус. Ми вважаємо, що ми в хорошій формі. Ісус турбується про мене, і в мене чудові взаємини з Ісусом. А це просто огидно!

В. Біблійна природа церкви

Нам потрібно визнати, що історично церква не завжди відображала свою істинну природу. Як святі чи «освячені», ми покликані відкривати Божий характер іншим через наше життя.³ Наша природа – насичена силою Святого Духа – повинна відображати образи, стани, функції і цілі Бога у світі. Біблія використовує три основні образи, щоб змалювати церкву.

- 1. Народ Божий.** Ми належимо Богові, а Він належить нам. Коли Бог у книзі Вихід 20:7 наказує нам не вживати Його ім'я даремно, Він просить нас не проголошувати Його ім'я, а потім жити всупереч Його характеру. В Матвія 5 Він називає християн «сіллю землі» і «містом на верховині гори», що означає, що ми маємо виявляти цьому світу Його слова і Його діла через наше життя і наше свідчення. Коли невіруючі дивляться на церкву, вони повинні говорити: «Це люди, що належать Святому Богу».
- 2. Тіло Христове.** Цей образ означає, що церква є фокусом Христової діяльності на землі. Церква є тілом; і хоча складається воно з багатьох частин, зате формує одне ціле: «*I ви тіло Христове, а зосібна ви члени!*» (1 Коринтянам 12:27). Тіло не може відмовитися від якоїсь частини себе і далі функціонувати як повноцінне. Христос є Голова Церкви, оскільки Бог поклав усе до Його ніг і призначив Його над усім, що стосується Церкви.⁴
- 3. Храм Святого Духа.** Дух дав життя церкві у день П'ятидесятниці (1 Коринтянам 12:13), і Дух продовжує давати життя церкві сьогодні. Дух не є «інструментом», який Бог використовує, щоб просто «полагодити» Свій народ. Дух Божий швидше пов'язаний з нашим духом, і саме через Нього ми кличемо «Авва, Отче» (Римлянам 8:15). Дух Божий перебуває в кожному з нас індивідуально (1 Коринтянам 3:16-17, 6:19) і колективно (Ефессянам 2:21-22). Ним ми живемо, рухаємося й існуємо (Дії 17:29).

С. Біблійні функції церкви

Будь-яка ефективна організація має набір визначених положень щодо її мети та цілей; якщо в неї немає мети, то вона не матиме напрямку діяльності. Багато людей мають різні думки щодо того, якою покликана бути церква і що вона має робити у цьому світі. Але Біблія конкретно визначає наступні функції церкви в її покликанні служити Господу, один одному і світу.

- 1. Поклоніння** – особисте ставлення серця (Матвія 5:23-24; Римлянам 12:1-2; 1 Тимофію 2:10, 5:4) і загальне, спільне (1 Коринтянам 14:26; Ефессянам 5:19; Колоссянам 3:16)
- 2. Навчання** – модель земної церкви (Дії 2:42, 5:28, 18:11) і правильні доктрини (1 Тимофію 1:3; Дії 5:28)
- 3. Збудування** через служіння і спільність – спільне ламання хліба (Дії 2:42), молитва (Дії 4:24-31), служіння всередині церкви (Римлянам 12:3-8) і підтримка служіння (Римлянам 15:26; 2 Коринтянам 9:13)
- 4. Євангелизм** – служіння за межами церкви (Дії 8:4, 11:19-20)
- 5. Організація** – призначення лідерів (Дії 14:23; Титу 1:5)
- 6. Заповіді** – хрещення і Вечеря Господня (Дії 2:41; 1 Коринтянам 11:23-24)

D. Koīnōnia – інгредієнт для життя у спільноті

Koīnōniais – новозаповітнє грецьке слово, яке означає «спільність» або «братерство» поміж віруючими християнами. Павло у своєму листі до церков наставляє їх збудувати один одного і перебувати у спільноті один з одним і з Богом.⁵ Церква ніколи не була призначена бути «місцем», яке люди просто відвідують з метою поклоніння, а швидше спільнотою, де друзі знають радощі і тягарі один одного. В усьому Новому Заповіті слово *koīnōnia* використовується, щоб передати:

1. Єдність і зв'язок між віруючими – Дії Святих Апостолів 2:42; Филимону 1:6; 2 Коринтянам 8:4
2. Єдність із Христом – 1 Коринтянам 1:9, 10:16; Филип'янам 3:10
3. Єдність між Трійцею і церквою – 2 Коринтянам 13:14; 1 Івана 1:3-7; Филип'янам 2:1
4. Партнерство в Євангелії – Галатам 2:9; 2 Коринтянам 8:23; Филип'янам 1:3-5

II. Де церква сьогодні?

A. Чому багатьом церквам бракує орієнтиру?

За словами Еріка Картера з його книги «Залучення неповносправних людей у спільноти віруючих», «Численні групи віруючих визнали свою помилку в тому, що не ставляться до людей з інвалідністю у спосіб, який відображає їхнє покликання бути турботливими, люблячими і чуйними спільнотами».⁶ Хоча досить важко підрахувати точний відсоток залучення людей з інвалідністю в церкві, різні статистичні дані показують потребу церкви ставати більш активною у служінні родинам, в яких є неповносправні люди. Нижче пропонуємо статистику в США⁷:

1. Згідно з дослідженням, під час якого проводилося опитування батьків дітей і молодих людей з інвалідністю, в минулому році менше половини дітей і молоді з аутизмом, вадами слуху чи зору, з розумовою чи іншою інвалідностями брали участь у релігійних заходах.
2. Коли 200 батьків підлітків і молодих людей до 20 років з аутизмом запитали, чи відвідують їхні діти релігійні служіння, менше ніж одна третя відповіла, що дитина відвідує такі заходи щотижня; тільки 11% дітей усіх опитуваних батьків відвідували релігійні соціальні заходи.
3. Третина людей дітей і дорослих з інтелектуальними інвалідностями, які живуть у прийомних сім'ях або сиротинцях сімейного типу, рідко відвідували релігійні заходи; тільки одна четверта з них «ніколи» відвідувала релігійні заходи.
4. В опитуванні 91 християнської, єврейської та мусульманської общини 71% відповіли, що вони ознайомлені з труднощами залучення у церковну діяльність спільноти людей з інвалідністю; 69% відповіли, що ще *не починали* змінювати свою церковну сім'ю на місце залучення людей з обмеженими можливостями; 53% відповіли, що вони в процесі такої зміни і тільки 28% вже дослідили можливість партнерства з громадськими установами й організаціями, що служать людям з інвалідністю.

Навіть маючи достатньо біблійного вчення про образ і функцію церкви, ми все одно потрапляємо в пастку бажання, щоб наша церква виглядала «успішною» і «благополучною». Ми надаємо перевагу тим членам, які носять правильний одяг, кермують правильними автомобілями і знають рідну правильну мову. Але це ілюзія і хибне розуміння того, чого Бог бажає насправді – *нашої надламаності*.

Вчитель Біблії д-р Майкл Бітс каже: «Аби ми зрозуміли силу Бога, Який працює через Свій народ, нам потрібно зрозуміти дві речі: по-перше, надламаність змушує нас бачити Бога, як кінцеве і єдине надійне джерело сили; по-друге, Бог через Свого Святого Духа породжує надламаність у людях, яких Він має намір використати задля Своєї слави». В наступній своїй праці д-р Бітс дискутує про церкву, як надламане тіло, тіло, що страждає, і нарешті, за благодаттю Божою, як про зріле тіло.

ЧИТАЙТЕ: «Основні виклики церкви на шляху до зрілості», д-р Майкл Бітс (див. с. 48)

Що є джерелом надламаності, згідно з д-ром Бітсом? (Псалом 118:67; 1 Коринтянам 1:27-31; 2 Коринтянам 12:7-10)

В. Церква, як надламане тіло, що страждає

Ототожнення є одним із найпотужніших інструментів, які Бог використовує у житті віруючих, щоб привести їх до стану надламаності. Через служіння відносин надламаним людям і служіння з ними (неповносправними, бідними, приниженими) Бог ламає, благословляє і віддає нам змінене і безкорисливе життя. Христос є найкращим прикладом ототожнення.

- Івана 1:14 – втілення – «Слово сталося тілом і перебувало між нами...»
- Євреям 2:17 – «Тому мусив бути Він у всьому подібний братам...»
- Матвія 25:40 – «Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили...»

Історія світу показує, що віруючі християни страждали з різних причин, але з єдиною метою – задля надламаності, смирення! Рання церква теж не була виключенням. Вона росла і ширилася в результаті страждань. Бог допустив, щоб страждання увійшли у життя церкви, як Він дозволив їм увійти в життя окремих віруючих. Божий намір щодо Його церкви полягає в тому, щоб ми прийняли наші власні страждання і прийняли тих, хто страждає. Якою мірою ми виключаємо їх зі своїх спільнот віруючих, такою ж мірою ми відлучаємо себе від глибини Божої благодаті.

1. **Ісус, страждаючий слуга** – в Ісаї 53 Ісус показаний *страдником*, Який був знайомий з хворобами і поніс наші болі. Він почувався покинутим Богом (Матвія 27:46). В Об'явленні 5:9-12 Ісус був «*агнцем заколеним*», який став прокляттям за нас (Галатам 3:13).
2. **Заклик Павла до страждань** – «*Бо Я покажу йому, скільки має він витерпіти за Ім'я Моє*» (Дії Апостолів 9:15,16). Він також страждав за Євангеліє (Колосянам 1:24).
3. **Заклик церкви до страждань** – нам слід бути «*учасниками Христових страждань*» і використаними Богом для поширення Євангелія (1 Петра 4:12-13; Дії Апостолів 8:1-4). Страждання і надламаність формують характер (Римлянам 5:3-6), зрілість (Якова 1:2-4), віру (1 Петра 1:6-7) і довіру (2 Коринтянам 1:8-11).

С. Церква, як зріле тіло

Бути християнином – це більше, ніж просто миттєво навернутися до Бога; це щоденний процес, упродовж якого ви зростаєте, щоб бути все більше і більше схожими на Христа.

Д-Р БІЛЛІ ГРЕМ

Шлях до християнської зрілості – це слизький схил, яким не варто подорожувати наодинці. З цієї причини кожна церква має «святих», які моделюють віру в середовищі слабкості. Ми маємо привілей спостерігати цих святих і зростати за їхнім прикладом.

Зріла церква розуміє роль упокорення/розбитості і страждань у житті віруючих і реагує на це позитивно. Вона визнає, що Бог діє і вважає служіння зламаним, неповносправним і стражданням не повинністю, а привілеєм – служінням Самому Христу.

1. Привілей служити надламаним. У багатьох культурах підкреслюється важливість *незалежності*, тобто відсутності потреби, аби хтось допомагав чи сприяв комусь у його мандрівці. Бути «самодостатнім», згідно цієї точки зору, – це ознака компетентності і сили. Бути *залежним* від когось чи від чогось є ознакою слабкості. Насправді ж, це ілюзія. Всі ми потребуємо один одного, і всі ми потребуємо Бога. Жоден не «справиться» один. Ми фактично взаємозалежні від Бога і один від одного. Неповносправність допомагає нам побачити, що всі ми зламани і всі є частиною одного тіла, з потребою давати й отримувати один від одного. А це, у свою чергу, робить кожного члена підзвітним Христу й один одному. Люди з інвалідністю можуть зробити великий вклад у тіло Христове, і коли їх немає, то тіло не цілісне.

Божий намір щодо церкви, як Його тіла, – щоб ми «*в усьому зростали..*» (Ефесянам 4:15). Частина цього зростання – правильне розуміння служіння і підзвітності один перед одним. Неповносправність – це один зі способів, через який Бог показує Своїй церкві, як стати Його цілісним тілом.

2. Привілей приєднання до священства. В 1 посланні Петра 2:5,9 нам нагадують, що через Христа ми тепер є священством святим. «Священство віруючих» означає, що ми, як віруючі, маємо безпосередній доступ до Бога, тоді як колись тільки визначена меншість (наприклад, священник, згідно Старозаповітного закону) репрезентувала Бога для людей і людей перед Богом. Як священство, тепер ми стаємо служителями один одному через природні дари, духовні дари і дари «покликання» (Римлянам 12:1-8; 1 Коринтянам 12:1-11; Ефесянам 4:7-16). І як продовжує наголошувати Петро в 1 посланні Петра 4:10: «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті».

3. Розуміння нашого покликання служити. У світлі цих привілеїв, як тоді повинна функціонувати церква – як організм чи як організація? Для зрілої церкви важливе й одне, й інше. Новозаповітна церква є практичною моделлю і в Євангелії від Луки, і в Діях Святих Апостолів. У своїх посланнях Павло підкреслює аспект християнського стилю життя, відображений у словах «один одного». Він використовує дієслова активного стану, такі, як «приймайте один одного, любіть один одного, збудуйте один одного і носіть тягарі один одного» (Римлянам 14:19, 15:7; Ефесянам 4:2; Галатам 6:2). Так само, як рання церква намагалася втілювати такого роду єдність, особливо щодо прийняття у свої ряди поган, так і сучасні общини повинні простягати свою любов до всіх. Божа любов трансформуюча. Вона рухає нас до дії, за зразком ранньої церкви у 2 розділі Дій Святих Апостолів.

ЧИТАЙТЕ: Дії Святих Апостолів 2:42-47

ДИВІТЬСЯ: Джоні про основи, Joni at Foundations (Дивіться DVD, заняття друге)

У своїй промові перед класом із вивчення служіння для людей з інвалідністю, Джоні Еріксон Тада розмірковує над уривком із послання Колоссянам 2:19 і змальовує Христа, як голову церкви. Вона наголошує, що «кожен член» Його тіла має дар, який потрібно використовувати для служіння один одному і для вшанування Господа. Джоні каже: «Якщо лінії зв'язку між головою і рештою фізичного тіла розірвані, тоді певна частина тіла буде ігнорована і занедбана. Те саме стосується церкви».

Поміркуйте над чотирма ключовими словами, які використовує Джоні, щоб допомогти християнам краще зрозуміти їхнє покликання служити.

III. Практичне застосування для церкви

«Успіх церковного служіння не обов'язково визначається розміром общини. Саме та церква, яка молитовно шукає Бога, аби мати серце, чуйне до потребуючих, знаходить можливості для рясного служіння. Щоб служіння відбувалося серед тих, хто знайомий з інвалідністю, і церква, й окремі віруючі повинні свідомо рухатися в семи конкретних сферах служіння», – каже преподобний Банді.

A. Сім напрямків руху служіння людям з інвалідністю

1. **Служіння спільності** – рух від програм до присутності
2. **Служіння слова** – рух від кількісного служіння до якісного служіння
3. **Служіння послуху** – рух від зручного служіння до служіння за переконанням
4. **Служіння ототожнення** – рух від бажання бути зрозумілим до розуміння інших
5. **Служіння молитви** – рух від бажання бути важливим до бажання бути доступним
6. **Служіння Духа** – рух від бажання бути почутим до вміння уважно слухати
7. **Служіння взаємності** – рух від повчання інших до бажання навчатися

ЧИТАЙТЕ: «Моделювання рухів служіння ранньої церкви» Стіва Банді (див. с. 60)

B. Історії двох родин

Експерти у питаннях зростання церкви кажуть, що ми маємо сім хвилин, щоб справити позитивне враження на сім'ю, яка вперше відвідала нашу церкву. Церкви, які розуміють цю концепцію, мають детально розроблені плани служіння, такі, як наявність помічників на паркувальному майданчику, людей, які вітають вас при дверях, вітальних центрів з усміхненими помічниками, кафетеріїв, команду супроводжуючих до класів, зрозумілих табличок-вказівників у приміщенні, підготовлених помічників, які допоможуть знайти місце в залі, операторів,

відповідальних за відео та музику, і тих, хто ввічливо попрощається з вами після служіння. В інших церквах відвідувачі можуть паркуватися, заходити, поклонитися і йти, не отримавши жодної посмішки чи рукостискання.

Для сімей, у яких є люди з інвалідністю, похід у церкву може стати найгіршим досвідом упродовж цілого тижня. На жаль, багато сімей відмовляються від цього після першого ж відвідування церкви. Однак, інколи вони бувають приємно здивовані теплом і гостинністю, виявленими до них.

Сім'я А. Коли третій дитині Тома і Бланки Сібелс поставили діагноз аутизм, їм стало надзвичайно складно підтримувати *нормальне* життя. Стан Джеймса інколи вимагав 2-3-х терапевтичних занять на день у них вдома, тому піти десь поїсти після недільного служіння у церкві тепер було просто неможливо у зв'язку з проблематичною поведінкою Джеймса. Друзі з церкви завжди були важливою частиною їхнього життя, тому вони вирішили добровільно чергувати у класі Джеймса... до того дня, коли вчитель просто не прийшов, і Сібелси залишилися на самоті з 21 третьокласником. Через тиждень церковний лідер зателефонував Сібелсам і попросив, щоб вони більше не приводили Джеймса у клас, оскільки 10 сімей запряглися більше не приходити, якщо там буде Джеймс. Том і Бланка були у розпачі.

Сім'я Б. Ден і Марісоль Ярамільо і їхня донька Меган вже звикли до того, що на них всі витріщаються, і почувалися самотніми серед людей, де ніхто не ототожнював себе з 17-тирічною дівчиною в інвалідному візку. Вроджена вада Меган, артрогрипоз, став причиною зниження рухливості більшості суглобів. Але для них все змінилося, коли вони знайшли церкву з групою підтримки для батьків дітей з особливими потребами і привітною молодіжною групою для самої Меган. Ден і Марісоль знали, що вони потребують бути ближче до Бога, тому, коли вони почали зустрічатися з іншими подружніми парами, які молилися про ті ж самі страхи і переживання щодо своєї дитини, що й вони, стало очевидним, що вони знайшли правильну церкву для своєї сім'ї. Ще одним підтвердженням цього стало запрошення Меган на піжамну вечірку від групи дівчат. Її батько ніяк не міг в це повірити! «Вони знали, чого вартувало дбати про потреби Меган, і все одно хотіли, щоб вона була з ними... отака, як є!», – сказав пан Ярамільо. «Поза церквою – дуже жорстокий світ, але в церкві ми знайшли спокій, любов і надію на майбутнє».

ДИВІТЬСЯ: Сім'я Сібелс/сім'я Ярамільо (Дивіться DVD, заняття друге)

ЗАКЛИК ДО ДІЯЛЬНОСТІ

Шукайте у своїй спільноті церкву, в якій є група підтримки для подружніх пар і/або сімей, де є члени сім'ї з інвалідністю. Попросіть дозволу відвідати їхню групу або поговорити з кимось із подружніх пар, які відвідують цю групу. Не забувайте про повагу до їхньої потреби, але поділіться з ними тим, що ви проходите курс, щоб краще зрозуміти, як служити людям з інвалідністю. Після відвідин порівняйте біблійні засади церкви з особистим досвідом цих сімей.

Поміркуємо про заняття 2

Церква і служіння людям з інвалідністю

1. Обговоріть зростаючий зсув думки сучасного суспільства про церкву.
2. Як опис «вузького погляду на християнство», за Чаком Колсоном, суперечить біблійній природі церкви?
3. Визначте біблійні функції церкви.
4. Які є істинні ознаки «κοινωνία» в одній із місцевих церков?
5. Згідно сказаного д-ром Майклом С. Бітсом, з якими найбільшими викликами стикається церква на своєму шляху до зрілості?
6. Як розширюються межі вашої віри, коли ви роздумуєте про привілеї у прагненні стати частиною зрілого тіла Христа?
7. Обговоріть важливість семи напрямків руху служіння людям з інвалідністю, описаних у праці преподобного Банді.
8. Запишіть молитву, використовуючи уривок із Дій Святих Апостолів 2:42-47, як приклад для служіння людям з інвалідністю у вашій церкві.

Основні виклики церкви на шляху до зрілості

Д-р Майкл Бітс

Церква. Промовте це слово – і в думках виникають різноманітні ідеї та образи. У когось з'являється образ чудернацької класичної будівлі з дзвіницями, яка дала притулок місцевим паствам. Інші подумують про значний і ґрунтовний Божий рух крізь століття і різні частини світу. Загальнохристиянський символ віри нагадує нам, що церква «єдина, свята, вселенська й апостольська». Більше того, прийняте вчення нагадує нам, що церква є «видима і невидима», «войовнича і переможна» і що вона «помісна і вселенська». Існує багато хороших досліджень, або ж учень, які відкривають такі важливі способи розуміння церкви.

Біблія пропонує декілька образів церкви. Вона названа нареченою Христа, храмом Святого Духа і галуззям, приєднаним до виноградної лози Христа. Але, напевно, найбільш провокуючим і повчальним біблійним образом церкви, з огляду на мету нашого вивчення, є церква як «тіло Христове». Писання дуже багате на описи церкви саме в такому образі. І, як не дивно, цей образ, який ми знаходимо найчастіше, не є тим, що приходить на думку людям, а особливо на Заході. Впродовж кількох останніх століть Божий народ поступився культурним силам, які малюють портрет церкви, як сповненого успіху місця, з гарно одягненими людьми, чие життя впорядковане і впливає на справи світу.

Однак Писання показує нам церкву як надламане тіло, страждаюче тіло і нарешті, за Божою благодаттю, зріле тіло. На цих сторінках ви познайомитеся з цими трьома описами детальніше.

Церква, як надламане тіло

Бог ніколи не чинить згідно наших очікувань. Якщо поглянути на всю історію, то Бог по суті бере загальноприйнятую мудрість і практику світу і перевертає все з ніг на голову. Сама природа Божої спасаючої праці «перевернута». Замість того, щоб використовувати людей сили і цілісності, краси чи незалежності, Бог використовує невідомих людей, таких, як Рут; незграбних людей, таких, як Гедеон; і дуже грішних людей, таких, як Давид. Дванадцять апостолів були культурно незначними постатями, але Бог використав їх, аби досягати Своєї мети. Чому? А тому що Він один отримує славу і честь за те, що сталося, працюючи через такі несподівані посудини. І, звичайно, Господь Ісус теж прийшов у світ, як вразливе дитя, народжене за сумнівних обставин і виховане в такому тихенькому містечку, як Назарет.

Щоб ми збагнули силу Бога, Який діє через Свій народ, нам потрібно зрозуміти дві речі: по-перше, надламаність змушує нас бачити Бога, як кінцеве і єдине надійне джерело сили; по-друге, Бог через Свого Святого Духа породжує надламаність у людях, яких Він має намір використати задля Своєї слави.

Бог, як джерело сили у стані надламаності

Коли ми розглядаємо церкву, як тіло надламаних людей, то повинні пам'ятати, що тією ж мірою, як у нашій культурі підноситься сила і самодостатність, Бог використовує «зламаних» людей. Чинячи так, Він Сам стає джерелом сили. Наша культура зациклена на зовнішньому вигляді, зовнішній красі, фізичній і соціальній силі, самодостатності і власних досягненнях. Але в кінці прожитого дня ми повинні визнати, що ці культурні прагнення є ідопоклонством. Ми робимо з себе маленьких богів. І, більше того, переконуємо себе, що самі контролюємо свої обставини. Переконані в цьому, ми часто потребуємо лікування, щоб дати собі раду, коли «все виходить з-під контролю».

Але Бог ніколи не чинить так зі Своїм народом. Павло каже нам у 1 посланні Коринтянам 1:27-31, що Бог вибирає немудре, немічне, просте, погорджене – те, чим жодна людина не може похвалитися перед Ним. Саме через Нього ви в Христі Ісусі. У своєму другому листі до тієї ж церкви Павло заявив прямо, що його служіння відбувається не з його власної сили, а з Божої. У 2 посланні Коринтянам 12:7-10 Бог каже Павлові: «Сила Моя здійснюється в немочі». Павлова хвалба своєю слабкістю видається абсолютним безглуздом відповідно до нашого сучасного сприйняття. Визнати слабкість у нашому світі означає отримати поразку. Але в Божому світі визнання слабкості і поразки необхідне, щоб прийняти Його як джерело правдивої сили і мети. І зрілій церкві потрібно засвоїти цю істину.

Святий Дух викликає стан надламаності

Бог не тільки є джерелом всілякої сили, але, як нам показує Писання, Дух Святий породжує в нас стан надламаності. Дух чинить це трьома шляхами. По-перше, через вивчення і проповідь Божого Слова, Дух Святий застосовує істину Писання, щоб привести нас до визнання того, що наша гордість і зарозумілість є джерелом слабкості, а не сили. В Єремії 9:23-24 сказано, що нам не варто хвалитися багатством, силою чи мудрістю (цими трьома найнеобхіднішими людськими «силами»); але якщо ми хвалимося, краще хвалитися Господом. У Псалмі 51:19 нам сказано, що «жертва Богові – зламаний дух; серцем зламаний...».

Святий Дух також використовує обставини, щоб переконати нас у нашій слабкості і надламаності. Бог часто використовує трагедію, кризу, смерть і неповносправність, щоб викликати стан надламаності. Павло підтвердив це у 2 посланні Коринтянам 12:7-10, кажучи, що йому дано в тіло колючку. Хоча Павло і шукав полегшення (а Бог інколи приносить фізичне полегшення через зцілення), але Бог із задоволенням працював через Павлову недугу. Псалмоспівець погоджується із цим, кажучи: «Доки я не страждав, блудив був...» (Псалми 118:67). Негаразди можуть зцілити нас від хвороби покладання тільки на самого себе і спонукати нас покладатися на єдине надійне джерело сили – Господа Бога.

І нарешті Святий Дух використовує «ототожнення», як засіб, щоб показати нам нашу надламаність. Коли ми тотожні з Христом і з Його народом, то усвідомлюємо, що Бог ламає, благословляє і дає трансформоване і самовіддане життя тим, хто належить Йому. Христос є найкращим прикладом ототожнення. Через служіння відносин надламаним людям і служіння з ними (неповносправними, бідними, приниженими тощо) Ісус ототожнив Себе зі слабкими і зламаними. Його втілення, як це видно в Івана 1:14 («Слово сталося тілом і перебувало між нами...»), допомогло Йому ототожнити Себе з нашою людською природою. І це дозволило Йому ототожнити Себе з нами через Його досвід земного життя, розуміння наших спокус і наших слабкостей.¹ Так само Він закликає і нас ототожнювати себе з тими, хто зовні зламаний і слабкий, щоб зрозуміти наш справжній стан. Господь Ісус сказав: «Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили...» (Матвія 25:40). Коли ми ототожнюємося зі слабкими і приниженими, ми не тільки починаємо краще розуміти себе, але й ототожнюємо себе Христу.

Це вища міра покори визнавати, що ми не дотягуємо, що ми не самодостатні, що ми зламани люди. І тіло Христове повинне збагнути цю контраверсійну істину, щоб знайти і перебувати в Божій силі. Нам потрібно мати сміливість, щоб поглянути один на одного в неділю – гарно одягнених, з гарною мовою, – з таким виглядом, що у нас усе чудово, і сказати: «Ми краще знаємо. Ми зламани люди, які відчайдушно потребують, щоб сила Божа проявилася в нашій слабкості».

Церква, як страждаюче тіло

В усій історії християнства, куди б церква не несла світло Євангелія Христа, віруючі у Христа страждали. Цю закономірність розпочала рання церква. В Діях Святих Апостолів 8:1 описано, що після смерті Степана розпочалися великі переслідування, але церква росла і ширилася в результаті прийдешніх страждань. Бог допустив, щоб тоді ці страждання мали місце у загальному

житті церкви, так само, як Він дозволяє цим стражданням приходити у життя окремих віруючих сьогодні. Божий намір щодо Його церкви – щоб ми ототожнювали себе і приймали тих, хто страждає, а не вилучали їх із наших общин віри. Страждаючи, як тіло Христове, ми виконуємо заклик Христа до страждань, так само, як заклик Апостолів і приклад у стражданнях.

Заклик Спасителя до страждань

У Своєму житті Ісус виконав старозаповітне пророцтво страждаючого Слуги. Він справді був «страдник, знайомий з хворобами... Він немочі наші узяв і наші болі поніс» (Ісаї 53:3,4). Будучи вічним Сином, другою особою Трійці, насолоджуючись вічним блаженством і єдністю з Отцем і Святим Духом, Він, однак, упокорив Себе. У своєму листі до церкви у Филипах Павло нагадує нам, що Ісус «умалив Себе»² і впокорував Себе в низхідній прогресії. Спершу Він став людиною, з тілом і кров'ю. Для вічного Бога вже тільки це було актом безмежного самоприниження. Але Він пішов ще далі, прийнявши на Себе природу слуги, живучи як звичайний галілеянин. Більше того, Він свідомо пішов на смерть, ще один неосяжний і таємничий акт страждання і смирення. І нарешті, Він не просто помер, але помер у спосіб, який відображав акт повного приниження: як злочинець на хресті, понісши тілом Своїм гріхи загублених. Через такий вчинок Він пережив момент, коли Його покинув Бог Отець (Матвія 27:46), і став «агнцем заколеним» (Об'явлення 5:9-12). Ісус буквально став прокляттям за нас (Галатам 3:13), взявши наші гріхи, аби ми зодягнулися у праведність. Павло нагадує нам, що «Того, Хто не відав гріха, Він [Бог] учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!» (2 Коринтянам 5:21).

Джон Кальвін сказав, що християнська чеснота самозречення – це «початок, середина і закінчення християнського життя». В синоптичних Євангеліях Ісус каже: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною».³ Ісус закликає Своїх послідовників до життя самозречення, страждань і навіть, у визначений Богом час, смерті заради Нього і заради Його народу.

Апостольський заклик до страждань

Тоді як заклик Спасителя до страждань є чітким і зрозумілим, апостольський заклик до страждань теж є неприкрашеним і прямим. Господь застерігав про це учнів у Дамаску, кажучи, що Він покаже Павлові, скільки має він витерпіти за Ім'я Його.⁴ І справді, Павлове свідчення включає довгий перелік страждань заради Христа.⁵ Павло дійшов до моменту, коли міг сказати: «Тепер я радію в стражданнях своїх... доповнюю недостачу скорботи Христової...» (Колосянам 1:24). Далі Павло заявляє, що метою його життя було пізнати Христа, силу Його воскресіння, розділяти Його страждання, уподібнюватися Йому в Його смерті.⁶

Апостол Петро також неодноразово говорив про своє божественне покликання задля Божого народу. Він пояснював, що страждання є невід'ємною частиною нормального християнського досвіду, коли сказав: «Улюблені, не дивуйтесь огневі, що вам посилається на випробовування, немов би чужому випадку для вас. Але через те, що берете ви участь у Христових стражданнях, то тіштеся, щоб і в з'явленні слави Його раділи ви й звеселялись» (1 Петра 4:12,13). Петро підтвердив, що Бог не тільки закликає нас до страждань, але й запевняє нас у Своєму плані щодо нас, кажучи: «А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалить вас, хто трохи потерпів, хай упевнить, зміцнить, уґрунтує» (1 Петра 5:10).

І, звичайно, не забувайте, як Яків починає свій лист до церков, кажучи: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробовування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали» (Якова 1:2-4). Страждання, як кажуть нам Ісус і апостоли, – це дорога до зрілості. Світ каже нам шукати задоволень, комфорту і певності. Але найкращі уроки отримуєш в утисках страждань, і саме тоді приходиться найбільша зрілість.

Церква, як зріле тіло

Напевно, найбільш провокаційною метафорою щодо опису церкви у Писанні є порівняння її з «тілом». Так само, як росте наше фізичне тіло, так росте і церква. Зрілість вимагає боротьби, труднощів, болю і надламаності, щоб стати «сильними» в Божий спосіб і згідно Його часу. Зріла церква повинна розуміти роль надламаності і страждань у житті віруючих, а церква має навчитися реагувати на страждання і надламаність у спосіб, який прославляє Бога. Зрілість визнає, що Бог діє через слабкість, а отже, вважає служіння зламаним, неповносправним і страждаючим не повинністю, а привілеєм, – служінням Самому Христу.

Роль страждань і надламаності у церкві

Новий Заповіт знову і знову підтверджує, що страждання і стан надламаності є шляхом до глибокої зрілості. Ми дізнаємося, що страждання формують характер (Римлянам 5:3-6); формують зрілість (Якова 1:2-4); формують віру (1 Петра 1:6-7) і глибоку довіру Христу (2 Коринтянам 1:8-11). Це не тільки систематично повторюється як істина, але й відображається у житті народу Божого в усій історії викуплення. Йосип пройшов багато страждань, перш ніж прийти до моменту, коли він визнав, що навіть ті вчинки, які люди задумували на зло в його житті, Бог призначив заради добра і спасіння багатьох людей.⁷

Хоча Давид був покликаний до становища сили і влади, але саме через надламаність і горе він прийшов до глибокої зрілості. Його псалми насичені згадками про його біль, покинутість, самотність і зламанисть. Через ці численні труднощі Бог освятив і сформував Давида в ту особу, якою йому потрібно було бути.

Як ми вже зазначали раніше, Ісус дивовижним чином саме через страждання прийшов до глибокої зрілості, хоча й був Богом у тілі. Від автора послання до Євреїв ми дізнаємося, що Ісус був «досконалим через страждання», а отже, здатним допомогти нам у наших слабкостях (Євреям 2:10).

І наостанок повторимо, що Павло розкриває нам це найчіткіше у 1 посланні Коринтянам 12:12-26. Тут він каже, що тіло має декілька членів, які є слабкі і не шановані. Але згідно Божої передбачливості, ці члени, як у нашому фізичному тілі, так і в тілі Христовому, названі «незамінними». Тих, кого у світі заклеїли як зобов'язаних, тих, чие життя демонструє слабкість, зламанисть, потворність і нужденність, Бог називає абсолютно необхідними для зрілого тіла Христового. Це дуже важливий урок, який має збагнути церква. Бог каже приймати і приводити ближче тих, хто відрізняється від нас своєю слабкістю, тоді як ми природно уникаємо і навіть відкидаємо їх.

Привілей служити зламаним

У багатьох культурах підкреслюється важливість *незалежності*. Ми, особливо на Заході, виростаємо, навчаючись покладатися тільки на самих себе, не визнавати потреби в чийсь допомозі чи сприянні у нашій мандрівці. Бути «самодостатнім», згідно цієї точки зору, – це ознака компетентності і сили. Бути *залежним* від когось чи чогось є ознакою слабкості. Насправді ж, це ілюзія, бо всі ми потребуємо один одного, а ще більше ми всі потребуємо Бога. Жоден не «справиться» один. Ми фактично *взаємозалежні* від Бога та один від одного. Неповносправність допомагає нам побачити, що всі ми зламани і всі є частиною одного тіла, з потребою давати та отримувати один від одного. А це, у свою чергу, робить кожного члена підзвітним Христу й один одному. Люди з інвалідністю можуть зробити великий вклад у тіло Христове, і коли їх немає, то, відповідно до Павлової метафори, вжитої у 1 посланні Коринтянам 12, тіло є нецілісним, йому бракує важливих елементів.

Божий намір щодо церкви, як Його тіла, – щоб ми «в усьому зростали..» (Ефесянам 4:15). Частина цього зростання – правильне розуміння служіння і підзвітності один одному. Інвалідність – це один із способів, через який Бог показує Своїй церкві, як стати Його *цілісним* тілом.

Носити тягарі один одного – це насправді *привілей*, спосіб сприяти розвитку схожості з Христом у нашому особистому житті і в загальному житті церкви. Павло каже, що якщо страждає один член, то страждають усі (1 Коринтянам 12:26). Коли ми ототожнюємо себе з тими, хто страждає, коли приймаємо метафору взаємозалежного тіла, ми починаємо бачити, як можемо «носити тягарі один одного» (Галатам 6:2). Коли ми страждаємо й отримуємо потіху від Бога і Його народу, ми також стаємо здатними «втішати один одного» тією ж потіхою, яку отримали самі (2 Коринтянам 1:3-7). Святий Дух виробляє «плід Духа» (Галатам 5:22-23) однаково як у тих, хто є неповносправним, так і в тих, хто такими не є. Якості терпіння, довготерпіння, стриманості, радості та ін. культивуються і відображаються тоді, коли тіло Христа у процесі зрілості приймає тих, хто страждає, тих, хто живе з інвалідністю, слабкістю і надламаністю.

Думки наостанок

Спосіб, у який люди реагують на страждання і надламаність, показує їхні припущення щодо природи світу. Багато людей припускають, що світ є такий, яким має бути, і що страждання – це аномалії, яких слід уникати будь-яким чином. Однак зріла церква впевнено каже, що цей світ не такий, яким мав би бути. Фактично, все твориво постраждало від наслідків гріха і гріхопадіння. Все твориво зітхає і прагне викуплення і відновлення. Оскільки ми визнаємо, що світ зламаный, значить віримо, що буде відбудова, відшкодування несправедливості і надламаності. Остання провокує у дітях Божих прагнення, щоб усе зламане і слабке було змінене і виправлене. І через це «виправлення» Бог отримає славу і поклоніння.

Зріле тіло Христове каже: «Бо все з Нього, через Нього і для Нього!» – навіть страждання і надламаність, і – «Йому слава навіки!»⁸

ПРИМІТКИ

1. Євреям 2:17; 4:14-15
2. Филип'янам 2:7
3. Матвія 16:24; Марка 8:34; Луки 9:23
4. Дії Святих Апостолів 9:15-16
5. 2 Коринтянам 4:7-12; 11:23-29
6. Филип'янам 3:10
7. Буття 41:51-52; 50:20
8. Римлянам 11:36

Д-р Майкл Бітс – батько сімох дітей, найстарший з яких народився з серйозними фізичними вадами. Він двічі здобув ступінь Магістра Богослів'я в Біблійній Семінарії Пенсильванії і докторську ступінь Служіння у Реформаторській Теологічній Семінарії в Орландо. Майкл навчає Біблії та історії у християнській школі The Geneva School у Вінтер Парк, штат Флорида. З 2000 року Майк займає пост у міжнародній раді директорів у «Джоні та друзі», а з 2008 року – в опікунській раді Християнського Інституту служіння людям з інвалідністю. Він пише статті у журналі, редакційні колонки і як співавтор зробив свій вклад, написавши декілька розділів до книги, включаючи «Божа суверенність і генетичні аномалії» (“God’s Sovereignty and Genetic Anomalies”) в книзі *Генетика й Етика: Чи виправдовують цілі гени?*

Як почати *служіння людям з інвалідністю* в церкві

Ми часто чуємо запитання: «Чи може одна людина щось змінити? І якщо так, то з чого їй почати?» Ви будете здивовані, дізнавшись, що одна людина з інвалідністю часто ставала Божим агентом у церкві. Перший крок – це просто приходити, маючи бажання належати. Саме це відбулося з Джоні Еріксон Тада у першу ж неділю її повернення у церкву після довгої реабілітації внаслідок трагічного випадку з пірнанням. Джоні згадує той день:

Ось я, всього лише кілька тижнів поза стінами реабілітаційного центру, сиджу прямо і незграбно в моєму громіздкому інвалідному візку і думаю, що мені робити з недільними ранками. Я знала, що моя церква молилася за мене, відколи стався той інцидент із пірнанням два роки тому у 1967, але знову зустрітись з людьми – це викликало у мене справжній жах. Чи будуть вони витріщатися? Чи доведеться мені сидіти поруч із родиною на лаві, блокуючи візком середній прохід? А що, як мені доведеться на візку їхати до вбиральні, чи потраплю я туди?

Те, що виявила я церкві того недільного ранку, після того, як родина витягла мене з автомобіля і посадила в інвалідний візок, змінило все моє уявлення про церкву. Хтось збив до купи кілька дощок, щоб зробити пандус. Люди посміхалися і запитували, як у мене справи в коледжі. Старі друзі попросили сісти поруч з ними і простягли мені Біблію і пісенник. Я відчувала гостинність, теплоту і дружбу. Відчувала, що моє місце тут.¹

Те, що відбулося в церкві Джоні, може відбутися у будь-якій общині, але це не стається ось так відразу. Навіть найбільш зріла церква може виявитися паралізованою страхом, коли йдеться про навантаження служінням людям з інвалідністю на плечі й так перевантаженого пастора і добровольців. Однак, коли на церковній табличці написано: «Найбільш дружелюбна церква у

ЗАНЯТТЯ третє

ЦІЛІ

Це заняття
допоможе вам

- ✓ Виявити міфи про служіння людям з інвалідністю
- ✓ Залучити пасторів і лідерів до служіння людям з інвалідністю
- ✓ Пояснити кроки для перетворення на церкву із дружнім ставленням до людей з інвалідністю
- ✓ Сформулювати бачення для общини

місті», а пандусів і Біблії з великим шрифтом на її території не знайти, то мусимо визнати, що наші слова не відповідають нашим діям. Жодна церква не бажає відвернути від себе окремих людей чи сім'ї з особливими потребами, але це трапляється занадто часто.

На першому занятті ми вивчили чіткі директиви доручення в Луки 14 приводити «вбогих, немічних, кривих і сліпих». А у посланні Якова ми читаємо, що віра без діл – це зовсім не віра.² Тому на цьому занятті ми закотимо рукави і заглибимося у практичні стратегії, які зможуть відчинити двері церкви, запрошуючи неповносправних людей. Успішні служіння починаються з чіткого формулювання місії, тому пропонуємо декілька прикладів цілей служіння для людей з інвалідністю.

Цілі служіння людям з інвалідністю

- Служіння людям з інвалідністю і євангелізм відкривають двері для того, щоб ділитися Євангелієм з неповносправними людьми і знайомити їх із можливістю мати особисті взаємини з Богом.
- Служіння людям з інвалідністю і євангелізм інтегрує людей з інвалідністю у життя церкви і дає їм можливість брати активну участь у служінні Богу.
- Служіння людям з інвалідністю і євангелізм дають церкві можливість бути свідком або моделлю для суспільства у забезпеченні духовних, фізичних і соціальних потреб людей з обмеженими можливостями.

Залучення

Якщо вас коли-небудь обирали як пару на шкільний бал в останній момент або не вручили запрошення на вечірку, то ви знаєте, як це боляче, коли вас відкидають. Можливо, вам доводилося відвідувати незнайому вам церкву і почуватися самотніми, аж поки хтось не розпочинав з вами розмову і не запрошував на обід чи особливу подію. Цей новий друг ніби увімкнув перемикач, проголошуючи: «Твоє місце тут!», і це повністю все змінило. Повне залучення в сім'ю Божу завжди має бути відкритим запрошенням!

I. Поговоримо про занепокоєння щодо служіння людям з інвалідністю

Перш ніж ми зможемо покращити свою обізнаність у служінні людям з інвалідністю, треба пролити трохи світла на деякі хибні уявлення, притаманні членам церкви через брак знань та освіти. Ці загальні хибні уявлення можуть заважати церкві діяти відповідно до біблійних цінностей і переконань. Можливо, люди у вашій церкві вже висловлювали занепокоєння чи страхи щодо служіння людям з інвалідностями. І ми пропонуємо вам декілька типових занепокоєнь:

Наша церква не має ресурсів і добровольців для служіння людям з інвалідностями.

Чи є служіння таким людям частиною нашого бачення і ключових цінностей?

Волонтерам потрібен досвід роботи з людьми з інвалідностями або наявність спеціальної освіти.

У нашій церкві немає людей з інвалідностями.

Люди з особливими потребами будуть тягарем і не зможуть нічого дати нашій церкві.

Правда в тому, що общини переповнені людьми, чиї таланти і дари дані Богом, щоб задовольняти потреби всередині церковної сім'ї. Ісус показав нам на прикладі, що до усіх людей потрібно ставитися однаково. Він витрачав Свій час, перебуваючи з людьми усіх верств, роблячи щось просте і знайомлячись із ними. Божа любов і милість дає право християнам іти і

досягати спільноти, в яких приблизно 20 відсотків з усіх їхніх сусідів певним чином знайомі з поняттям інвалідності.³ Ми природно боїмося невідомого, але ж усі види служіння є певною мірою ризикованими. Якщо ми не йдемо на ризик, значить не любимо людей.

У відеоматеріалі в DVD-додатку з назвою Дім Отця (The Father's House) обговорюється 7 хибних уявлень, які мають люди про служіння людям з інвалідностями у церкві. Переглядаючи його, складіть перелік позитивних аспектів внаслідок започаткування такого служіння.

ДИВІТЬСЯ: Перегляньте частину 1 відео Дім Отця: Запрошення і залучення людей і сімей, яких торкнулася інвалідність (The Father's House: Welcoming and Including People and Families Affected by Disability). Поставте паузу на 17:15 після «Благословіння» ("The Blessings") (дивіться відео в додатку, заняття третє).

А. Переходимо від переконання до дії

У Євангелії від Матвія 17:20 Ісус сказав: «Коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона». Початок нового служіння людям з інвалідностями може здаватися стрімким, незграбним сходженням на гору. Перш ніж почати, шукайте Божого керівництва через молитву і читання Біблії. Просіть у Бога правильний час і фокус для цього служіння. Заручіться підтримкою церковної молитовної групи і розробіть молитовний календар, заохочуючи інших молитися за потреби окремих людей і сімей, знайомих з інвалідністю. Почніть молитися про те, як надихнути церковних лідерів та общину до розуміння того, що люди з інвалідністю належать до Божої сім'ї, щоб вони зробили нові кроки віри у започаткуванні служіння людям з особливими потребами.

Використайте наступну схему оцінки дій, щоб оцінити ступінь посвяти вашої общини.

Схема оцінки дій⁴

Етапи оцінки дій

Етап 1 – переконання – це віра, що хтось щось має зробити, але не обов'язково наша церква. На цьому етапі церкви задовольняються тим, що не мають нічого проти, щоб церква в іншій частині міста започаткувала служіння людям з інвалідностями.

Етап 2 – цінності є наступним кроком до дії. Церкви починають оцінювати служіння, коли визнають, що воно співпадає з формулюванням місії церкви. Лідери починають зважувати, як служіння людям з особливими потребами може допомогти їм виконувати їхнє бачення і досягати їхню спільноту.

Етап 3 – оволодіння відбувається тоді, коли одна людина або більше виявляють бажання взяти відповідальність за це служіння за згодою церковних лідерів. Допоки хтось не скаже: «Я візьмусь!», оволодіння буде просто міражем.

Етап 4 – дії починаються тоді, коли лідери церкви дають своє благословіння на план дій і цей план втілюється у дійсність. Цілі встановлено, і про них дано звіт. Сім'ї, в яких є члени з обмеженими можливостями, почуваються гостинно прийнятими і залученими у церкві.

В. Перешкоди для участі

Тоді як деякі страхи щодо служіння людям з особливими потребами є надуманими, існують дуже реальні перешкоди, які можуть стримувати людей з особливими потребами від повної участі у церкві, а саме:

1. **Архітектурні перешкоди.** Сюди належать проблеми доступу до приміщень для людей з інвалідністю: до головного залу церкви, до класів, залу поклоніння та ін.
2. **Перешкоди у ставленні.** Навіть більшими, ніж архітектурні перешкоди, є виклики у ставленні. Багато людей, навіть християн, упереджені і небезсторонні у ставленні до людей з особливими потребами, особливо з огляду на їхню здатність навчатися. Це особливо правдиво, коли людина має інвалідність розумову чи у розвитку.
3. **Теологічні перешкоди.** Багато членів церкви можуть не вбачати необхідності у служінні людям з інвалідністю. У їхніх очах така людина потребує «звільнення» або «зцілення». Люди з фізичними недоліками просто не є частиною «справжнього» тіла Христового.
4. **Перешкоди спілкування.** Це може бути справжнім викликом спілкуватися з людьми, чий стиль спілкування відрізняється від нашого у зв'язку з вадами слуху, зору чи інших розладів розумової діяльності або сенсорики.
5. **Прагматичні перешкоди.** Надання змоги людям з особливими потребами і/або членам їхніх сімей бути пов'язаними з церквою може вимагати практичної допомоги, такої, як адаптування навчальних матеріалів, спеціальне обладнання чи зміна місця зустрічей.
6. **Літургійні перешкоди.** Деякі священнодії і ритуали (наприклад, Вечеря Господня чи хрещення) можуть виключати людей з вадами розвитку. Деякі пастори і лідери не погодяться адаптувати свої довготривалі дійства і процедури.

Пастори і лідери церкви, які розуміють Христове біблійне доручення включати сім'ї людей з інвалідністю у життя церкви, повинні повчати свою паству долати ці перешкоди.

II. Злети і падіння, пов'язані з лідерством

Розпочинаючи нове служіння, дуже важливо ділитися своїм баченням із командою пасторів і просити їхньої підтримки і благословіння. Не час гадати про фінансові ресурси для цього служіння. Служіння людям з особливими потребами часто сприймається як дуже витратне з невеликою віддачею; але це не той випадок. Коли ви досягаєте одну людину з особливими потребами, то досягаєте всю її сім'ю, а також друзів і сусідів. Використання місць із Писання і свідоцтв із даної навчальної програми допоможе лідерам сформулювати переваги служіння людям з інвалідністю.

Керівник служіння людям з обмеженими можливостями має важливу роль переконати інших, що вже існують розроблені і використані на практиці хороші лінії поведінки, процедури і є практика даного служіння. Він чи вона виступають містком або зв'язком між групами всередині і поза церквою, такими, як громадські будинки та організації. Конфіденційність також є важливою у лідерстві і служінні людям з інвалідністю. Окремі особи, батьки й опікуни можуть надати керівникові особисту і медичну інформацію, яка є приватною і повинна дбайливо охоронятися. Лідер служіння, який використовує цю інформацію для навчання добровольців, повинен ділитися тільки необхідним у суворій конфіденційності.

А. Ніяких «одинаків» у служінні

Служіння людям з інвалідністю – це не сольний виступ. Бог розмістив у тілі Христовому різноманітні дари і вміння, потрібні для служіння один одному. Наберіть команду лідерів, у яку б входили люди здорові та з інвалідністю. Поділіться своїм баченням з командою і скеровуйте

їх у розвитку формулювання місії служіння. Дайте команді час помолитися й оволодіти служінням.

В. Не потрібно далеко іти, щоб знайти людей з особливими потребами

- 1. Розпочніть із потреби.** Хто з людей з інвалідністю у вашому суспільстві відвідує чи хоче відвідувати церкву? Почніть з малого і рухайтесь далі. Намагання досягти людей з особливими потребами різного віку і з різними інвалідностями може надірвати вашу команду і спричинити перегорання ще до того, як ви почнете.
- 2. Оберіть модель.** Вирішіть, який вид служіння людям з інвалідністю працюватиме у вашій церкві найкраще. Хоча зазвичай рекомендують повне залучення, але можуть бути випадки, коли дуже доречним буде виділити окремий клас чи окремий час для зустрічей.
- 3. Вирішіть, з якої програми (програм) ви зможете почати.** Якщо вашу церкву відвідують діти з особливими потребами, ви можете почати служіння їхнім сім'ям, адаптуючи навчальні матеріали і почавши групу підтримки для батьків. Якщо у церкві є дорослі люди з інвалідністю, можете почати з домашньої групи вивчення Біблії і соціальних заходів.

С. Чого буде коштувати служінням людям з інвалідністю?

Можуть бути певні витрати, пов'язані з адаптуванням вашого церковного приміщення чи програм. Це питання потрібно вирішувати з церковними лідерами і відповідно представити його.

Д. Багато покликаних, але мало обраних

Залучаючи добровольців, закликайте кожного, чие серце відкрите для служіння. Більшість людей відчувають себе недостатньо кваліфікованими служити людям з особливими потребами. Заохотьте членів церкви провести трохи часу з вами й іншими, щоб просто поспостерігати і побачити, в чому саме вони можуть бути корисні. Щойно буде подоланий фактор страху, їм, швидше за все, сподобається це служіння.

На перший погляд, у нас не було ресурсів, щоб спеціально досягати людей з інвалідністю і сім'ї, в яких є такі люди. Тепер я не можу уявити собі церкву, яка б не мала служіння цим людям. Наша церква значно виросла у схожості з Христом, а також чисельно, а це є безпосереднім наслідком служіння людям з інвалідністю.

Пастор Стів Поуп

III. Десять практичних підказок, як стати церквою із дружнім ставленням до людей з обмеженими можливостями

Багато церков вже мають зразкову репутацію й оточення, щоб досягати окремих людей і цілі сім'ї, в яких є люди з особливими потребами. Є сильний дух єдності і братерства, а також бажання ділитися Божою любов'ю через служіння і вияв милості. Серед церковних лідерів панує почуття очікування, навіть якщо вони не зовсім упевнені у напрямку, в якому веде їх Бог. І тоді одна людина з баченням щодо спільноти людей з інвалідністю знаходить у собі сміливість висловитися – і... народжується нове служіння. Переглядаючи другу частину відео «Дім Отця», перевірте ці підказки, щоб визначити готовність вашої церкви до служіння людям з інвалідністю.

ДИВІТЬСЯ: Частина 2, Дім Отця (Father's House). Почніть із часової позначки 17:15. «10 практичних підказок, як стати церквою із дружнім ставленням до неповносправних людей (дивіться відео у DVD-додатку, заняття третє).

- 1. Створіть тепле, дружнє, гостинне середовище.** Вітайте людей з особливими потребами так, як ви привітались би з іншими. Повідомляйте, що у вашій церкві людей з інвалідністю люблять, вони почуваються на своєму місці і залучені у церковне життя.
- 2. Організуйте базовий тренінг із ознайомлення зі служінням людям з інвалідністю для штату церкви і добровольців.** Перегляньте базовий етикет служіння людям з інвалідністю. Запросіть у свою церкву представника організації «Джоні та друзі» або спеціаліста з питань служіння таким людям. Отримайте ресурси для служіння людям з інвалідністю від організації «Джоні та друзі».
- 3. Покращіть доступність.** Внесіть модифікації, де це необхідно. Уявіть себе на інвалідному візку або що це ви маєте проблеми руху і внесіть необхідні зміни. Якщо потрібно, переробіть головний вхід, головний зал, вбиральні і класні кімнати.
- 4. Надайте можливість служити самим людям з інвалідністю.** Дайте людям з інвалідністю послужити в ролі тих, хто допомагає знайти місце в залі, або тих, хто вітає новоприбулих при дверях. Просіть людей з інвалідністю допомогти із приготуванням Вечері Господньої. Запросіть цих людей читати Писання. Залучайте таких людей до служіння прославлення і в молитовні групи, просіть їх ділитися свідченнями.
- 5. Забезпечте матеріалами, необхідними для людей з особливими потребами.** Майте в наявності Біблію з великим шрифтом. Друкуйте спеціальні тексти пісень для тих, хто незрячий. Обдумайте можливість надання допоміжних слухових апаратів для тих, хто має вади слуху.
- 6. Забезпечте більше місця в головному залі для тих, хто користується інвалідними візками.** Вкоротіть кілька лав чи приберіть кілька стільців із рядів, щоб люди в інвалідних візках могли сидіти поруч із сім'ями і друзями.
- 7. Забезпечте сурдопереклад для людей з вадами слуху.** Розмістіть перекладача у добре освітленій зоні, щоб його могли бачити з будь-якого місця в залі.
- 8. Загальні поради щодо спілкування та взаємодії.** Ставтеся до людей з особливими потребами так, як би ви поставилися до інших. Звертайтеся безпосередньо до такої людини, а не через батьків чи опікунів. Почувайтесь вільно поруч із людьми з інвалідністю, а не незграбно. Не вживайте дивні евфемізми, такі, як «фізичний виклик» або «спроможний по-іншому». Ставте на перше місце людину, а не її інвалідність.
- 9. Забезпечте допомогу на місцях паркування для людей з інвалідністю.** Заручіться допомогою розпорядника, який би допомагав людям з особливими потребами вийти зі свого авто. Запропонуйте їм допомогу у пересуванні на інвалідному візку. Майте напоготові вільні інвалідні стільці, щоб допомогти тим, хто має проблеми руху.
- 10. Забезпечте наявність «товариства» чи наставника для тих, кому буде потрібна допомога.** Використовуйте помічників, щоб допомогти людям з інвалідністю брати участь у прославленні. Розробіть систему «товариства» для дітей з особливими потребами у класах недільної школи.

IV. Свідоме, неупереджене залучення

Загалом люди з інвалідністю виявляють бажання брати участь у тих же видах діяльності і в той же спосіб, що й інші члени общини. Більшість із них хоче бути членами гостинної церковної сім'ї. Однак, церковні лідери і члени повинні важко працювати, щоб зробити свою церкву абсолютно відкритою до усіх людей, якою б не була їхня неповносправність, в усіх аспектах церковного життя, включаючи служіння прославлення, соціальні заходи, класи і малі групи.

Історія одного пастора

Громада церкви Живі джерела (The Living Springs) у Гленвуді, штат Іллінойс, започаткувала служіння дружелюбності для людей з інвалідністю після переїзду в нове приміщення, яке було побудоване з думкою про людей з особливими потребами. Коли церква планувала захід з назвою неділя усвідомлення проблем неповносправності, комітет із планування попросив пастора Кріса Спура проповідувати з інвалідного візка, і він погодився. У своєму інтерв'ю з Пет Вербал для книги «Особливі потреби служіння людям з інвалідністю» пастор Спур поділився досвідом, який перевищив усі його очкування.

Того дня я сів в інвалідний візок, щойно прибувши до церкви. Під час першого служіння я сам випхав себе на сцену. Але під час другого служіння мій візок пхав помічник, член команди служіння дружелюбності. Мені було дуже складно прийняти це. Бути пасивно залежним від когось іншого – це досвід надзвичайного впокорення і смирення. Наше служіння людям з інвалідністю відбувається не заради чисельного росту церкви. Ми робимо це, тому що це біблійне доручення Ісуса Христа для церкви. Одна із наших ключових цінностей – це «неупередженість» у будь-якій сфері. Хтось може думати, що йдеться тільки про расову дискримінацію, але це також стосується людей з особливими потребами...

Тепер я розповім іншим пасторам, наскільки важливо прийняти рішення розпочати служіння для людей з інвалідністю і виконувати його!⁵

Служіння людям з інвалідністю може мати певні виклики і перешкоди, але, як ми вже побачили, всі їх можна подолати. Якщо ми прагнемо коритися Писанням, включаючи людей з особливими потребами у життя наших церков, то Господь Сам поведе нас до створення резонансного служіння із взаєминами, які вшановують Бога і які зростають.

За детальнішою інформацією щодо започаткування служіння людям з інвалідністю звертайтеся до одного з місцевих служінь у США при організації «Джоні та друзі», зайшовши на сторінку церковних зв'язків (church relations) на сайті організації «Джоні та друзі» <http://www.joniandfriends.org/church-relations/>

Поміркуємо про заняття 3

Як почати служіння людям з інвалідністю в церкві

1. Що на даний час робить ваша церква, щоб служити спільноті людей з інвалідністю? Якщо ваша відповідь «дуже мало», чому, на ваш погляд, не робиться більше?
2. Що ви вважаєте найбільшою перешкодою для започаткування служіння людям з інвалідністю?
3. Чи чули ви, щоб члени вашої церкви виражали якимось ставленням, обговорене у відеоматеріалі «Дім Отця»? Якщо так, як можна успішно справитися з таким ставленням?
4. Яке місце займає ваша церква на схемі оцінки дій і чому?
5. Запишіть чотири практичні підказки з даного уроку, як стати церквою, дружньою до людей з особливими потребами.

Моделювання рухів служіння ранньої церкви

Преподобний Стів Банді

Майкл був робочим на фабриці, у його житті було багато мрій і бажань. Він був заручений, через шість місяців мав одружитися і вже будував плани на майбутнє подружнє життя. Майкл хотів велику сім'ю, де було б багато дітей. Все це змінилося одного ранку, коли він прийшов на роботу, не знаючи, що корпус машини, на якій він мав працювати, дав тріщину. Майкл запустив машину і почав закладати в неї шматки металу, як робив це протягом останніх п'яти років. Він почув гучний звук і ледве встиг побачити, як уся ця конструкція падала просто на нього. Майкл зазнав серйозних травм, включно з переломом верхнього відділку шиї, що призвело до паралічу рук і ніг. Він не міг рухати ані кистями рук, ані ногами, і тільки частково міг рухати руками.

Через шість місяців Майкл мав би святкувати день свого весілля, але натомість лежав на спині, дивився на стелю і роздумував над словами своєї нареченої: «Я не можу так далі жити... мені дуже шкода, але я не можу вийти за тебе заміж».

Майкл пригнічений і самотній. Його батьки не знають, як йому допомогти. Вони також розлючені через те, що така трагедія трапилася з їхнім єдиним сином. Вони почуваються так, ніби немає нікого, до кого можна було б звернутися, нікого, хто зрозумів би, через що всі вони зараз проходять. Нарешті у відчаї батько Майкла бере слухавку і дзвонить вам, просячи допомоги. Що б ви зробили?

Дивлячись на ранню церкву

Біблія каже нам бути готовими «плакати з тими, хто плаче».¹ Вона також наводить нам чіткі приклади того, як віруючі повинні служити один одному і носити тягарі один одного. Лука наголошує на природі ранньої церкви, як тієї, в якій віруючі дбали один про одного.² Відповідно до богослів'я Луки, саме Христове служіння було тим, яке відкриває і демонструє контрасти царства для церкви, бо ті, хто мав би бути «за межами», фактично є тими, кого ми маємо гостинно запрошувати, приймати і залучати. Поки рання церква боролася в пошуках своєї ідентичності, особливо у своїй боротьбі щодо прийняття поган, вона постійно переживала трансформацію, перемену думок і серця. Ця трансформація тісно пов'язувала у спільність віруючих братів і сестер у Христі, які розуміли, що духовні і фізичні потреби людини були фактично духовними і фізичними потребами кожного. Саме така трансформація заявляє: «Я не відвернуся через те, що ти людина з інвалідністю... бо ти і я – ми одна сім'я».

Це узгоджується з богослів'ям Луки щодо вбогих, відкинутих і людей з інвалідностями і, зрештою, поган, які будуть прийняті у Царство Боже і в Церкву Ісуса Христа. Роберт В. Уолс прийшов до такого висновку у своєму коментарі до книги Дії Святих Апостолів, підкреслюючи, що *κοινωνία*, яку переживала рання церква, була трансформацією, викликаною Святим Духом, трансформацією, «що породила братерство між віруючим, які розділяли більше, ніж просто спільні вірування і ключові цінності; вони демонстрували глибоку повагу до духовного і фізичного добробуту один одного як спільнота друзів».³ Уолс підкреслює пророчу типологію ювілею (Левит 25:10) і року вподобання Господу (Ісаї 61:2), які виконалися у Христі (Луки 4:18-21).

Нова община віруючих, які пішли б за воскреслим Господом і Спасителем, дійсно мала б складатися з людей, які були б прикладом життя і служіння Ісуса між усіма людьми, включаючи вбогих, сліпих і кривих:

«А всі віруючі були вкупі, і мали все спільним» (Дії Апостолів 2:44). На початку свого Євангелія Лука використовує пророцтво Ісаї про «рік уподобання Господу», щоб ввести основні теми Ісусового помазаного служіння (Луки 4:16-18). Зокрема, Ісусові дії серед убогих і безпомічних через ототожнення з їхнім маргінальним пригнобленим статусом серед Ізраїлю і проголошення їхнього звільнення, сприймаються як виконання цього пророцтва про Господній ювілей (Луки 4:21). Ісусове вчення про те, щоб ділитися власністю, передбачає соціальний характер Божого Царства, де стан найменшого, кривого, втраченого й останнього буде змінено. Божа благодать не надає привілей багатим і знаменитим; Божа визволяюча любов простягається на кожного, хто кличе ім'я Господа за для спасіння. Однак, цей ювілей можливий тільки завдяки порожній могилі і лише після П'ятидесятниці... Боже Царство відображає солідарність і спільну, а не класову, систему; тому-то віруючі живуть спільно і мають «все спільним».⁴

Існує шість підсумкових висловів у книзі Дії Святих Апостолів, які відповідно підсумовують шість блоків матеріалу.⁵ В першому блоці є три підсумкові параграфи, кожен з яких пропонує нам короткий погляд на перші дні ранньої церкви.⁶ Народження і життя ранньої церкви відбулося в результаті: (1) злиття Святого Духа; (2) чисельного збільшення тих, хто вірив і (3) переслідувань. З цих трьох підсумовуючих параграфів ми бачимо, як вимальовується декілька характеристик віруючих у ранній церкві. Вони посвятили себе: (1) Апостольському вченню; (2) братерству; (3) ламанню хліба; (4) молитві; (5) здійсненню чуд. І в усіх трьох підсумках особлива увага приділяється *koινωνia*, яка підтримувалася між віруючими. У них не було фізичних чи духовних потреб, бо вони «все мали спільним» (Дії 2:44). У коментарях до цього віршу Ричард Лонгенекер посилається на це, як на «тезу Луки щодо способу, в який віруючі втілювали у практику общинне життя». Лонгенекер продовжує:

Отже, Лука 1) наголошує, що у ранній церкві мали місце як безперервні, так і надзвичайні акти християнської соціальної турботи, і 2) пов'язує ці акти з апостольським проголошенням Воскресіння... Як виявили віруючі на практиці, духовна єдність є життєвою реальністю у їхній спільній відданості Христу, і зрозуміли, що вона повинна виявлятися через турботу про фізичні потреби їхніх братів і сестер християн. І справді, їхня цілісність, як спільноти віри, залежала від втілення ними цього на практиці.⁷

Багато вчених мають відчуття, що ранні християни вважали себе праведними рештками серед Ізраїлю, а отже, чітко розуміли слова з книги Повторення Закону 15:4: «Не буде серед тебе вбогого, бо конче поблагословить тебе Господь у Краї, якого Господь, Бог твій, дає тобі на спадок, щоб ти посів його...». Саймон Кістмейкер також наводить цю паралель, пов'язуючи вчинки ранньої церкви з Христовим посланням у Євангеліях: «Блаженні убогі, Царство Боже бо ваше» (Луки 6:20; Матвія 5:3; і місце про багатого юнака Матвія 19:21). Кістмейкер коментує: «Метою ранньої церкви було винищити бідність, аби вбогих людей, як верстви людей, більше поміж них не було (Дії 4:34a)».⁸

Сім «напрямків руху» служіння людям з інвалідністю

Наш досвід у служінні формує наше розуміння, як же має виглядати служіння. Ми часто думаємо про ефективне служіння як про те, яке «ловить» найбільшу кількість людей або з найбільшою користю використовує ресурси церкви. Нам потрібно досягати якомога більше людей і бути хорошими розпорядниками того, що дав нам Бог. Дуже важливо, щоб наше визначення успішного служіння не моделювало те, що називають успіхом у світі («більше, краще, швидше!»), а те, що успіхом називає Бог.

Нам потрібно провести особисту інвентаризацію, поглянути на своє серце і визначити наші справжні мотиви. А це вимагає періоду, коли варто сповільнити темп, молитовно шукати Бога через Його Слово і культивувати у собі серце, чуйне до зболених. Щоб відбувалося служіння для людей, які потерпають від інвалідності, *церква, як і окремі віруючі*, повинна свідомо рухатися вперед до семи конкретних сфер служіння.

1. **Рух від програм до присутності** (*служіння спільності*). Коли служиш тим, хто має особливі потреби, нічим не можна замінити час. Не «програми» повинні прокладати шлях, а наявність часу, уваги та участі у життєвій подорожі людей з інвалідностями має бути пріоритетом. У книзі Дії Святих Апостолів 2:44 Лука називає це *κοινωνία*, тобто мати все спільним... подорожувати разом.
2. **Рух від кількісного служіння до якісного** (*служіння Слова*). Не існує заміників чи альтернативних джерел надії, які можна було б порівняти з натхненим Словом Божим. У його істині ми знаходимо джерело усієї надії в нашому горі, розчаруванні і відчаї. Необхідний час, щоб ефективно послужити Словом Божим комусь, хто має особливі потреби. Служитель повинен бути зосередженим не на *кількісному* служінні (на цифрах), а на *якості* служіння (віддано ділячись Словом Істини). Ми, як вправний хірург, що застосовує скальпель у потрібному місці під час операції, служимо, вміло застосовуючи Слово Боже до тих, кого спіткала інвалідність, яка повністю змінила життя.
3. **Рух від зручного служіння до служіння за переконанням** (*служіння послуху*). Служіння людям з інвалідністю – це не служіння, яке церква обирає тому, що воно є найлегшим служінням; церква береться за це служіння тому, що це правильне служіння. Це акт послуху Божому Слову і нашому Спасителю Ісусу Христу. В Євангелії від Матвія Ісус сказав, що служіння людям у відчаї, «*найменшим братам Моїм*», – це насправді служіння Самому Христу. Сьогодні багато церков обирають служіння зручності – служіння тим, хто заповнює місця на лавах, одягнені у правильний одяг, мають правильні парфуми, зачіску і банківський рахунок. Натомість служіння за переконанням включає в себе тих, хто є інвалідами, незважаючи на те, чи можуть вони щось дати у відповідь.
4. **Рух від бажання бути зрозумілим до розуміння інших** (*служіння ототожнення*). Кожен віруючий має своє місце в тілі Христовому. Павло сказав нам у 1 посланні Коринтянам 12:18-22, що Бог розмістив кожного члена у тілі, «*як хотів...*», і що кожен член, який здається слабким, непотрібним, навпаки, «*значно більш потрібний*». Церква, бажаючи приймати і залучати людей з особливими потребами, повинна рухатися від пристосування членів до схожості з Христом. Цей процес полягає у намаганні зрозуміти роль кожного члена у церкві, особливо тих, хто є людьми з інвалідностями. Він також включає розуміння унікального життєвого шляху кожної людини, її боротьби, дарів, талантів і вкладу у тіло Христове. Це сутність служіння ототожнення з тими, з ким Себе вже ототожнив Христос.
5. **Рух від бажання бути важливим до бажання бути доступним** (*служіння молитви*). Служіння людям з особливими потребами часто є служінням у тіні. Воно не є служінням «під прожектором», яке підносить «его» людини і підкреслює її дари, а швидше служінням «зниження рухливості», вживаючи термін Генрі Ноуена.⁹ Це служіння смирення і молитви. Це служіння, яке відставляє вбік наш розпорядок, щоб через молитву і перебування у Христі шукати, як послужити людям з особливими потребами. Це служіння включає заступництво у проханнях і подяках від імені інших. Воно може спричиняти незручності, пов'язані з часом, ресурсами і силами, наприклад, походи за продуктами, поїздки у церкву, запрошення на спільне святкування Різдва, ремонт будинку і стрижка газонів. Це те служіння,

яке багато хто назве «неважливим», але яке схвалює Бог, – служіння бути доступними для Самого Христа.

- 6. Рух від бажання бути почутим до вміння уважно слухати (служіння Духа).** У нашій швидкісній культурі нехайних винагород служіння людям, а особливо людям з інвалідністю, повинне бути керованим Святим Духом. Ми настільки запрограмовані давати «відповіді», що рідко чекаємо слова від Святого Духа, аби отримати Його натхнення і керівництво. Нам потрібна Його мудрість, щоб знати, яке доречне місце із Писання процитувати, яку відповідну молитву промовити, які стосунки варто розпочати і знайти правильний час допомогти. Нам потрібно уважно слухати Святого Духа. Але нам також потрібно прислухатися до тих, кому ми служимо. Чи розвивається їхня віра? З якою справжньою боротьбою вони стикаються у взаєминах, на роботі і в щоденних справах? Чи почуваються вони на своєму місці у церкві? Дозвольте їм відображати те, як Святий Дух промовляє до них. Що вони отримали із Писання? Служачи людям, які борються зі своєю інвалідністю, ми повинні стримувати своє бажання бути почутими і знайти час дослідити їхні серця.
- 7. Рух від повчання інших до бажання навчатися (служіння взаємності).** Люди з особливими потребами можуть багато чого навчити тіло Христове про надламаність і прощення. Служіння цим людям часто сприймається як односторонній рух, благодійність чи милостиня. Однак, коли люди з інвалідностями знаходять себе у Христі, вони можуть стати потужними служителами і свідками благодаті, любові і милості Спасителя. Тоді як Бог використовує їхню фізичну і розумову надламаність задля Своєї слави, вони вчать нас, як Бог використовує духовну надламаність, щоб виявити Себе через церкву світові. Як зазначає Павло у 2 посланні Коринтянам 1:5: *«Бо скільки намножуються в нас терпіння Христові, так через Христа й потішення наше намножується»*. Церква не повинна пропустити цю чудову нагоду послужити тим, хто має особливі потреби, та отримати рясне служіння від них самих.

Радіємо у служінні, що змінює життя

Реакція Майкла, відображена відчаєм і безнадією, не є незвичайною після випадку, який змінює все життя. Джоні Еріксон Тада занотувала свої власні думки у період боротьби з депресією і дійшла до самого дна, щоб допомогти іншим вибратися з цієї ями. Бог використав Джоні, як рятувальний трос для Рона Хаккабі, після того, як колишній пастор, здавалося б, здався.¹⁰ У відчаї Бев, дружина Рона, надіслала Джоні електронний лист, пояснюючи в ньому, що параліч її чоловіка, боротьба з раком і постійними інфекціями привели його до повної безнадії. Джоні не залишила Рона без відповіді, нагадавши йому про істини, огорнуті туманом депресії, і допомогла йому побачити, що Бог все ще може використати його. Рон від стану депресії прикованого до ліжка паралітика, який відмовлявся розмовляти будь з ким, зайнявся служінням координатора національного служіння молитвою для Маркетплейс Міністріз у Далласі, штат Техас. Що його змінило? Надія і віруючі брати, готові йти поруч із ним і допомагати нести його тягар.

ПРИМІТКИ

1. Римлянам 12:15
3. Дії 2:42-47; 4:32-35; 5:12-16
3. Уолс, Р.В., (2002), *The New Interpreter's Bible, The Acts of the Apostles* (с. 71-73). Nashville, TN: Abingdon Press.
4. Звідти ж.
5. Дії 6:7; 9:31; 12:24; 16:5; 19:20; 28:31
6. Лонгенекер Р.Н., (1984), "Acts," in *The Expositor's Bible Commentary*, том. 9 (с. 288). Grand Rapids, MI: Zondervan.
7. Звідти ж.
8. Кістмейкер С. Дж. (1990), "Acts," in *New Testament Commentary* (р. 112). Grand Rapids, MI: Baker Academic.
9. Ноуен Г., (1992), *In the Name of Jesus*. New York, NY: The Crossroad Publishing Co.
10. Рон Хаккабі ділиться своєю історією в одному з телевізійних епізодів організації «Джоні та друзі» «Отримай зайняте життя» (Get Busy Living"), <http://www.joniandfriends.org/television>

Стів Банді – віце-президент організації «Джоні та друзі», відповідальний за Християнський Інститут служіння людям з інвалідністю і Міжнародне служіння досягнення. Він був співавтором *«Життя у балансі: Біблійні відповіді на проблеми сьогодення»*, а також співпродюсером телевізійного епізоду Джоні Еріксон Тада, який виборов нагороду Telly-Award, «Як зрозуміти аутизм: міфи, що приховують правду» і «Правда для Церкви». Стів також займав посаду ад'юнкт-професора у коледжі Master's College і читав лекції про служіння неповносправним людям у закладах освіти та на конференціях у всьому світі. Він часто з'являється у телевізійних епізодах *«Джоні та друзі»*, на національному радію, написав статті та давав інтерв'ю журналу *«Християнство сьогодні»*, журналу *«Харизма»*, *«У фокусі – сім'я»* та іншим. Стів із дружиною Меліссою з особистого

досвіду знайомі з радощами і викликами батьківства, маючи дитину з особливими потребами, оскільки їхній син Калев народився з відхиленням у хромосомному наборі, результатом якого стала загальна затримка розвитку і вторинне діагностування синдрому аутизму. Стів має ступінь Бакалавра Богослів'я і місійної діяльності, сертифікат із Християнської апологетики і ступінь Магістра з організаційного лідерства. Він є ліцензованим служителем, виконує служіння пастора і місіонера.

Досягнення та євангелізація *сімей, в яких є люди з інвалідністю*

Люди з інвалідністю є однією з найбільших груп недосягнутих людей у світі. На жаль, служіння людям з інвалідністю сприймається просто як служба піклування, однак воно повинне полягати у непохитній посвяті йти туди, де є діти і дорослі з особливими потребами, і проголошувати їм Євангеліє. Якщо вашій церкві бракує радості у залученні таких дорогоцінних сімей у ваше служіння досягнення, то це заняття запропонує вам безліч моделей євангелізму.

Джоні Еріксон Тада була першою, хто визнав, що вона ніколи не чула про єдиний стиль проголошення Євангелія іншим. А взагалі-то ви здивуєтеся, дізнавшись, що саме інвалідний візок Джоні став причиною багатьох можливостей для неї. «Люди не очікують, що в цьому візку я буду щасливою. Мої слова «Я маю причину, щоб жити» у відповідь на їхні зауваження щодо мого співу та посмішок, завжди викликають здивований погляд, – каже Джоні. – І тоді я додаю: «Ісус поблагословив мене! До речі, а яка ваша причина для життя?» Це, звичайно, спантеличує людей, інколи приносить просвітлення, інколи викликає цікавість, а інколи змушує тікати до найближчого виходу. Але одне є незаперечним... це змушує їх задуматись».

Джоні навчилася покладатися на роботу Святого Духа у серцях людей. Вона заохочує нас молитовно шукати можливості, аби розвивати взаємини і покладатися на Бога щодо зміни життя людей.¹

ЗАНЯТТЯ четверте

ЦІЛІ

Це заняття
допоможе вам

- ✓ Пояснити наголос, який робить Писання на євангелізмі
- ✓ Пояснити основні доктрини щодо Бога, Ісуса і спасіння
- ✓ Зрозуміти потребу людей у викупленні, а також причину, чому люди з інвалідністю можуть відкидати Євангеліє
- ✓ Познайти з планом спасіння людей з різними інвалідностями
- ✓ Допомогати новонаверненим християнам з інвалідністю у їхньому ходженні з Христом
- ✓ Описати деякі практичні моделі досягнення церквами людей з інвалідностями

Благодать

Друзі з особливими потребами нагадують нам про Божу благодать. Без Христа ми колись були духовними інвалідами, не спроможними рухатися до Царства, сліпими до Його цілей і глухими до Його голосу. Через Його благодать ми стали цілісними, і дуже часто саме інвалідність інших служить у ролі Божої фізичної, слухової, зорової допомоги в тому, як Він працює духовно у житті кожного з нас.

I. Боже, відкрий нам очі, щоб бачити людей без Христа

Хтось якось зауважив, що всякий брак євангелизму був браком любові з нашого боку, як християн. Чи вірите ви, що це так? Чому так і чому ні?

Коли Саманта зустріла Роберта, вона відразу відчула співчуття до нього. Його покручене тіло, порожній погляд і відвисла губа змушували її хотіти втекти чимдалі від його інвалідного візка. Звичайно, Роберт не міг зрозуміти послання, яке він прийшов послухати у церкві. Саманта не могла не думати, що батьки хлопця могли б не завдавати йому дискомфорту, везучи до церкви, і змилюватися, лишивши його вдома. Однак, будучи добре підготовленою у служінні вітання при дверях, вона доторкнулася до плеча Роберта і тепло запросила його і батьків до головного залу церкви.

Під час служіння Саманта молилася Богові, щоб Він зміцнив батьків Роберта. Вона просила, щоб Бог допоміг їм прийняти Добру Новину, якщо вони невіруючі. Вона поглянула на Роберта кілька разів протягом служіння, коли його голова падала нижче на груди, а батько витирив його рот носовичком. Із цього спостереження Саманта могла б сказати, що його оточенню з Робертом було все зрозуміло, аж поки її пастор не запросив присутніх підняти руку, якщо в них є невисловлена молитовна потреба. З великими зусиллями, але впевнено Роберт підняв тремтячу руку з підлокітника свого візка і тримав піднятою догори, доки пастор молився.

Очі Саманти наповнилися слізьми, бо вона стала свідком засвідчення віри в Бога Роберта. У такий простий спосіб він висловив свою довіру Тому, Хто створив Його у лоні матері. Вона усвідомила, що Роберт-таки міг чути послання. Його тіло було нерухомим, але його мозок, без сумніву, тягнувся далеко за межі його інвалідності. У своїх намаганнях бути хорошою християнкою Саманта молилася за батьків Роберта, його братів і сестер і за членів церкви, аби ті були добрими до нього, але вона не молилася за взаємини самого Роберта з Богом. Їй ніколи не спало б на думку просити Роберта пам'ятати її потреби у своїх молитвах.

Той день дав Саманті розуміння, як люди з особливими потребами пізнають Бога. За допомогою її підказок відбулося розширення бачення церковної команди досягнення.

Чи важче людині з особливими потребами мати віру, аніж тобі? Чому так і чому ні? Коли очі відкриті, щоб бачити духовні потреби людей з інвалідністю, Боже Слово інформує і мотивує нас до дій.

A. Писання освітлює нашу місію

Три важливі уривки допомагають нам зрозуміти Боже серце до євангелизму для людей з інвалідностями і заохочують нас приєднатися до Нього у цій справі: Луки 4:18-21, Матвія 28:18 і Луки 14:21-23. Вони дають нам чітке розуміння місії Ісуса і доручення євангелізувати всіх – чоловіків, жінок і дітей, здорових і з інвалідностями.

1. «Формулювання місії» – Луки 4:18-21

Уривок з Луки 4:18-21 названо «формулюванням місії» служіння Ісуса, процитованого з Ісаї 61:1-3. Ця місія моделює те, що входить у проповідь Євангелія. Ісусове «фор-

мулювання місії» закликає нас покласти наше життя, аби нести визволення (спасіння) полоненим. Бог бажає працювати через нас, щоб євангелізувати принижених – вбогих, зламаних серцем, полонених і пригноблених.

2. Велике доручення – Матвія 28:18-20

Як учні Ісуса, ми говоримо і діємо під владою Христа. А отже, ми маємо право і відповідальність робити учнями Христа людей усіх народів (буквально, «усіх етнічних груп»), а сюди входить хрещення і навчання їх із Божого Слова, тим самим моделюючи способи і характер Учителя Ісуса Христа. Це доручення буде незавершеним «аж до приходу кінця», коли Ісус фізично повернеться на землю за своєю Церквою в кінці віку. Тим часом, Він перебуває з нами повсякчас – чи то в перемогах, чи у випробуваннях, – коли ми несемо Євангеліє всім народам, а особливо приниженим.

Місія, велике доручення, доручення в Луки 14

	«Формулювання місії» Луки 4:18-21	Велике доручення Матвія 28:18-20	Доручення в Луки Луки 14:12-24
Зв'язок	Ісус був керований Святим Духом, щоб благовістити і висловлювати Євангеліє в думках, словах і вчинках	На основі Христової жертви і місії	Емоційна частина і ключ, важливий для виконання великого доручення і формулювання місії
Мовець	Бог Святий Дух	Бог Син	Бог Отець, Господар дому
Аудиторія	Ісус, як приклад для всіх учнів, щоб чинити відповідно	Апостольська модель для втілення церквою	«Слуги» (християни) і «Дім» (церква)
Фокус	Скривджені і принижені, включаючи спільноти людей з інвалідністю	Світ – всі етнічні групи	Вбогі і люди з особливими потребами, які є найбільш бідні з усіх бідних
Дії	Проповідь, зцілення і звільнення	Учнівство, хрещення, навчання	Палке переконання (євангелізація) людей з особливими потребами приходити в церкву

3 Доручення в Луки 14 – Луки 14:21-23

Уривок з Луки 14:21-23 є центром сутності серця Божого. Преподобний Ден'л Маркхем, колишній директор регіонального служіння в організації «Джоні та друзі», навчає, що це місце також є центральним для проповіді Євангелія:

«Велике доручення є очищеною ідеєю ключової теми Євангелія від Луки. Це один із текстів першого великого доручення, даний нам із неймовірною пристрасстю Господом Ісусом, яке Святий Дух міг би висловити наступним чином: «Ідіть з усією Моєю запальністю, щоб привести втрачених у Мій дім, Мою Церкву. І переконайтеся, що ви йдете, керовані пріоритетом, з квапливістю і великою ревністю до тих, хто зазнав найбільшого приниження – вбогих та з інвалідністю, найбідніших з бідних. Немає важливішого завдання, яке ви могли б виконати для Мене».²

В. Прийняття проливає світло у наші серця

Якщо ми судимо про віру наших друзів з інвалідністю через помилкове розуміння того, що ж насправді є вірою, то ми дивимося на них, як на тих, хто «неспроможний» стати християнином, здатним ділитися своєю вірою з нами.

Якщо віру можна спостерігати у простих словах і вчинках, то люди з розумовими порушеннями не обмежені у своїй здатності відчувати і висловлювати любов до Бога і до інших.

У своїй книзі «Висловлюємо віру в Ісуса» Рональд К. Вредевельд наводить чудовий опис почуттів і думок тих, хто має обмежені когнітивні можливості.

Думки наших друзів не перевантажені переживаннями і турботами, які займають думки інших, або потребою розуміти і знати про віру. Віра їхня – це не дитяча, хитка і необґрунтована віра; це глибока довіра, набута через слухання історій Божого народу і життя у зламаному світі. Їхня віра, може, й не формувалася під впливом формулювання символу віри, який вони вивчали, але віра їхня виплекана стосунками, які відображають любов Ісуса. Їхня реакція на Божу любов, що піднімається зсередини і підживлюється Святим Духом, виражає просту, але дуже багату віру в Ісуса. Коли спільноти віри заохочують нових членів з когнітивними розладами виражати їхню віру в Ісуса, наголос робиться на вірі їхнього серця, а не на рівні їхніх знань.³

II. Боже, відкрий наші уста, щоб проголошувати Євангеліє

Спасіння приходить тільки через правильну віру в Ісуса. Чи то для людей з особливими потребами, чи ні, проповідь Євангелія однакова для всіх. Всі повинні прийти до Христа у покайні і з вірою, яка є спільним спасінням і вірою, «раз даними» святим (Юди 1:3). Апостол Петро заявляє, що ми «народжені... Словом Божим» (1 Петра 1:23); тобто ми отримуємо наше духовне народження у Христовому царстві через віру в Боже Слово. Це вимагає правильного розуміння Слова Божого, яке у своїй основі має розуміння того, Хто є Бог, Хто є Христос, хто є людина і який є шлях до спасіння.

A. Спасіння будується на відповідних переконаннях

1. Хто такий Ісус Христос?

Ісус Христос є абсолютним Богом (Син Божий) та абсолютною людиною (Син Людський).

У 1 посланні Івана 4:1-6 апостол дає нам керівні принципи для з'ясування, хто є і хто не є християнином. Він пише, що «дух неправди» визначається будь-яким ученням, яке виключає людську чи божественну природу Христа. Це підтверджується у Євангелії від Івана 1:1,14 та у посланні Колосянам 2:9.

Ісусові власні вислови вказують на те, що Він бачив Себе як того, кому властива абсолютна людська природа й абсолютна божественність (Івана 8:24). Згідно з грецькими вченими, фраза «Я є» (*ego eimi*) є грецьким перекладом Старозаповітного власного імені Бога, Я той, що Є, або Яхве, у значенні, що Ісус претендує бути Тим, Хто не має ні початку, ні кінця (також див. Вихід 3:14).

2. Хто є Бог?

Він є особа і є Триєдиним.

Біблійне богослів'я показує, що Бог є Триєдиним у трьох особах. Він не є ні якоюсь безособовою силою у Всесвіті, ні виключно людиною, хоча в Ісусі Христі Він взяв людське тіло, щоб ототожнитися з нами через Свою жертвну смерть. Він є Творець; немає інших богів, окрім Нього, бо Він Один Єдиний Бог, Який об'явив Себе, як Отець, Син і Святий Дух. Християнські ортодоксальні вірування (правильні вірування) визнають, що Бог виходить далеко за межі того, що здатна сповна збагнути людина. Наприклад, Він Всезнаючий і Всюдиприсутній, Він Дух і Він є вічний (Буття 1:26-27; Матвія 3:16-17; 28:19; Івана 3:16; 4:24; Филип'янам 2:5-11).

3. Хто є людина?

Людина (все людство) не є Богом, але створена за образом і подобою Божою. Людина грішна і потребує Спасителя.

а. Створена Богом

За висловлюваннями багатьох теологів і вчителів Біблії, вся добра і погана теологія походить від вислову «Бог є Бог, а ми – ні», або, як висловився Рей Прітчард, «Він є Бог, а ми – ні».⁴ У книзі Буття 1:26-27 чітко зазначено, що людина була створена Богом «за образом і подобою» Його, що людина була вершиною Божого творіння, створена мислити і діяти, як Бог, хоча не рівна Йому.

б. Грішна за вибором

Людина втратила єдність із Богом через непослух (гріх), а отже, втратила повне домінування над творінням (Буття 3). Вона втратила свій статус повної схожості з Богом і всю Його прихильність.

Починаючи від Адама, кожен чоловік і жінка згрішили (Римлянам 3:10-12; Ефесянам 2:3; Псалом 50:5; Єремії 17:9), за виключенням «Ісуса Христа, Праведного» (1 Івана 2:1). Христова безгрішність, на противагу гріховності людини, підтверджується у посланні Євреям 4:14-16. В посланні Римлянам 3:24-25 сказано, що ми викуплені з нашого статусу грішників Божим даром любові через віру в жертвну працю Ісуса Христа, Який прийняв на хресті гнів Бога Отця, щоб ми могли бути «виправданими» або названі невинними.

Біблія зазначає, що людська природа у своїй суті схиляється до зла, грішна і тому людина ніколи не може стати Богом. Вона може стати дитиною Божою, але ніколи рівною Богові (Ісаї 43:10; 44:6, 8; Осії 11:9; Числа 23:19). Людина не здатна спастися самостійно власними зусиллями (Ефесянам 2:8-9; Титу 3:5; Галатам 2:16; Ісаї 64:6).

В. Що таке спасіння?

Спасіння отримується через – і тільки через – Ісуса Христа: «Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Івана 14:6).

«Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведності, а устами сповідуємо для спасіння» (Римлянам 10:9,10).

Різні нехристиянські релігії заявляють, що людина прокладає свій власний шлях до вічного життя і/або стає Богом чи богом. Біблія відкидає такі ереси через вчення, що ми спасенні по благодаті (незаслуженій, незаробленій милості Божій) через віру в Христа і Його жертву викуплення на хресті. Спасіння – це дар від Бога, а не щось заслужене нашими добрими вчинками (Ефесянам 2:8-9). Визнання і віра є абсолютно необхідними для людини, щоб стати істинними віруючими у Христа.

Біблія відкриває, що ми отримуємо один шанс на земне життя і на вічне життя, без майбутнього перевтілення (Євреям 9:27). Дяка Богові, що наше спасіння не ґрунтується на тому, що ми робимо чи чого не робимо, а радше на тому, Ким є Ісус і що Він зробив! Наші вчинки змінюються, але Ісус «чора, і сьогодні, і навіки Той Самий!» (Євреям 13:8). Щоб стати християнином і зростати у Христі, необхідна повна і виключна посвята Ісусу Христу (Марка 8:34-38; Матвія 10:32-40).

Після насильницького нападу Віккі Олівас розуміла, що їй потрібно щось, аби перервати ланцюг депресії і гіркоти в її житті. Їй не давали спокою запитання, що надривали серце, змушуючи її сумніватися в усьому, що вона знала про життя, і навіть про Бога.

ДИВІТЬСЯ: Коли життя несправедливе (дивіться відео в DVD-додатку, заняття четверте)

Сьогодні Віккі жвава, продуктивна жінка з новим життям у Христі. Що змінилося?

III. Боже, покажи нам, як втілювати у життя те, що ми проголошуємо

Існує два основні шляхи проголошення Євангелія – словом і ділом.

Кен і Джоні Тада об'їздили увесь світ, ділячись своєю вірою в Ісуса Христа. Кен, зокрема, відомий своїм умінням використовувати кожну нагоду, щоб ділитися євангельськими матеріалами з незнайомцями, яких зустрічає в дорозі, з звичайними людьми і людьми з інвалідностями, і він також кожного разу виявляє до них доброту в ім'я Ісуса, вірячи, що навіть склянка холодної води може допомогти розпочати розмову з наслідками для вічності. Звідки у Кена цей дух, що завойовує душі? Дехто переконаний, що він виплеканий в його серці через його працю піклувальника.

A. Слово: чути і читати

Проголошення словом без діла робить Євангеліє недоречним.

«І спитався Він їх: Що таке? А вони розповіли Йому: Про Ісуса Назарянина, що Пророк був, могутній у ділі й у слові перед Богом і всім народом» (Луки 24:19, виділення додано)

Євангеліє проголошує Слово Боже з огляду на те, Ким є Христос і як можна отримати особисті стосунки з Богом через Ісуса Христа. Однак проголошення слова без проголошення через діла порожнє і не відображає характер і служіння Христа. Люди здебільшого вчать через слухання-читання і споглядання-досвід. Слухання-читання – це результат проголошення Добраї Новини Ісуса Христа, тобто слухання Слова або читання про Добру Новину в Біблії або в матеріалах і засобах євангелізації.

В. Діла: бачити і переживати

Проголошення через діла без слів робить Євангеліє безсилим.

«Ви знаєте справу, що по всій Юдеї була й зачалась з Галілеї, після хрещення, що Іван проповідував, Ісуса, що був із Назарету, як помазав Його Святим Духом і силою Бог. І ходив Він, добро чинячи й усіх уздоровлюючи, кого поневолив диявол, бо Бог був із Ним» (Дії 10:37,38б, виділення додано).

Споглядання і досвід є результатом представлення Доброї Новини християнами і церквою через вчинки любові, милості і доброти, тобто як ми відображаємо характер Христа у нашому щоденному житті (яке також називають «благовісницький стиль життя»).

С. Приєднуємося до праці Царства

У своїй статті «Царство при інвалідності таки має значення» Джоні Еріксон Тада змальовує християн як будівничих царства, а церкву як навчальний табір для царства. У церкві ми отримуємо оснащення, щоб іти у світ і робити Христа реальним для людей, відвойовуючи територію панування диявола під знамено Христа. І Джоні чітко стверджує, що церква – це не те саме, що царство Боже:

Церква – вибрана Отцем, викуплена Сином та оновлена Святим Духом, і в Матвія 16:18 Ісус називає нас Своєю церквою. Церква допомагає людям поклонитися Богові згідно Слова, заохочуючи їх так любити Христа, як належить. Служіння людям з інвалідністю в церкві робить те ж саме. Ми закликаємо і навчаємо людей з інвалідністю Словом. Ми євангелізуємо і навчаємо, наставляємо і підбадьорюємо їх, а також допомагаємо їм виявити свої духовні дари і їхні ролі у служінні та лідерстві в межах церкви. Але це не єдине завдання служіння людям з інвалідностями. Ми ще маємо завдання царства – всі люди з інвалідністю у церкві мають завдання царства. На відміну від церкви, царство – це не група людей. Це царювання, правління Ісуса, нашого Господа.

ЧИТАЙТЕ: «Царство при інвалідності таки має значення», Джоні Еріксон Тада (див. с. 75).

Згідно з матеріалами Джоні, що означає бути трансформаційним християнином? Як саме євангелізм вписується в бачення церкви і царства?

IV. Бог допомагає нам ділитися Євангелієм словом і ділом

А. Принципи адаптування Послання для наших друзів з особливими потребами

1. Друзі з розумовими порушеннями. Ці друзі можуть мати низьку, середню і високу когнітивну здатність. Вони мислять сталими термінами про духовні речі і приходять до пізнання Христа відповідно до свого ментального віку. У своїй книзі «*Виражаємо віру в Христа: Членство у церкві для людей з інтелектуальною інвалідністю*» автор Рональд К. Вредевелд ділиться методами підготовки людини з розумовими порушеннями до членства у церкві. Хоча можуть існувати певні доктринальні відмінності у церковних традиціях, дана книга рекомендована як приклад того, як справитися із поширеною проблемою повного залучення цих друзів у вашу спільноту віри.⁵

Вісімдесят дев'ять відсотків людей з розумовими порушеннями здатні зрозуміти Писання на рівні учнів третього класу.

Д-р Джим Пірсон, Виняткове навчання⁶

2. **Друзі з вродженою інвалідністю.** Духовні потреби наших друзів з цієї великої категорії часто задовольняються насамперед через люблячу природу батьків-християн, піклувальників і друзів. Ось як одна вчителька описує своє свідчення про учня з аутизмом: «Коли в нього стається напад, я шепочу молитву або тихенько співаю пісню. Потім, коли він заспокоюється, я відзначаю його унікальність, кажучи, який він важливий для Бога і нашої церковної сім'ї. Я завжди показую йому, що я його друг».
 - Євангелізм через взаємини має місце тоді, коли ми «зависаємо» з такими нашими друзями і разом «робимо життя».
 - Ці наші друзі можуть бути здатними брати участь у прославленні, а можуть більш комфортно почуватися у своїх власних спеціальних класах.
 - Використовуйте картки з малюнками відповідно до віку, щоб ділитися різдвяним чи пасхальним посланням.
 - Адаптуйте церковні класи підготовки до членства і хрещення, приймаючи до уваги їхні потреби, і радо вітайте їх у Тілі Христовому.
 - Розробіть лідерський план, який би піднімав одну концепцію віри чи ціль за один раз.
3. **Друзі з порушенням слуху чи зору.** Якщо вам не відома мова жестів, попросіть допомоги у члена сім'ї, який міг би перекладати жестами ваше свідчення комусь із вадами слуху. Використовуйте прості пояснення плану спасіння. Щодо людей з порушенням зору, дайте їм Біблію зі шрифтом Брайля або аудіозапис Біблії. Ви також можете записати свою історію віри шрифтом Брайля, щоб людина могла сама прочитати її (за допомогою пальців).
4. **Друзі, які мають порушення мовлення.** Той факт, що людина не говорить, не означає, що він чи вона не здатні спілкуватися з вами. Запитайте, що використовує людина – дошку для записів, комп'ютер чи знаки «так» і «ні». Знайдіть час, щоб ознайомитися з методом комунікації, якому надається перевага, перш ніж ділитися своєю історією віри або дати простий Біблійний урок із застосуванням малюнків чи об'єктів.
5. **Друзі з фізичними інвалідностями.** Як і у випадку з нашими друзями з порушенням слуху чи розумовими порушеннями, а також із порушеннями мовлення, дуже важливо пам'ятати, що фізичні інвалідності можуть дуже відрізнятися одна від одної у ступенях серйозності і впливу на дієздатність людини. Ніколи не визначайте самі, може чи не може людина з фізичними порушеннями брати участь у тій чи іншій діяльності; краще поцікавитися заздалегідь щодо особливих потреб конкретної особи.

В. Інструменти євангелізації

1. **Шлях римлян.** Шлях римлян до спасіння – це спосіб пояснення Доброї Новини спасіння через використання віршів із Послання до Римлян. <http://www.gotquestions.org/Romans-road-salvation.html>

- 2. Книга без слів.** Цей маленький буклет складається з кількох аркушів кольорового паперу, які розміщені у певній послідовності і відображають невербальний катехізис основ християнського вчення, навчаючи дітей, дорослих, які є неписьменними, і людей з різних культур. <http://www.berean.org/bibleteacher/wbpage.html>
- 3. Євангельські браслети.** У цих браслетах використовуються кольорові намисти-ни таких же кольорів, що й сторінки Книги без слів, щоб передати звістку Євангелія. <http://www.joniandfriends.org/store/product/gospel-bracelets-poster/>
- 4. Чотири духовні закони.** Розроблений організацією Кампус Крусейд, Campus Crusade for Christ, цей інструмент (у видозмінах) використовується багатьма церквами, євангельськими і місіонерськими організаціями. <http://www.campuscrusade.com/fourlawseng.htm>
- 5. Створені за подобою Божою.** Цей євангельський матеріал написаний і виданий організацією «Джоні та друзі» спеціально для того, щоб звістити Добру Новину людям з інвалідністю. <http://www.joniandfriends.org/static/uploads/downloads/CreatedImage God09.pdf>

V. Боже, відкрий наші життя для досягнення і навчання інших

Один із найкращих способів досягнення людей з інвалідністю – це дбати про всю сім'ю. Д-р Дейв Дьюел, академічний директор Міжнародної Академії Master's Academy International, вважає, що групи підтримки сімей надзвичайно важливі, щоб ми змогли побачити, як люди, уражені інвалідністю, навертаються до Бога як у сумні, так і в радісні часи. Церкви, які успішно використовують групи підтримки як стратегію досягнення, спостерігають, що сім'ї тримаються разом завдяки силі створення розширеної родини у церкві. Д-р Дьюел наводить наступні причини для створення груп підтримки сімей у церкві.

Для чого створювати групи підтримки сімей?

1. Щоб допомогти сім'ям побачити церкву, як місце турботи, де задовольняються їхні емоційні і практичні потреби.
2. Щоб забезпечити надійним місцем, де батьки можуть ділитися інформацією, а також болями і перемогами.
3. Щоб любити людей, несучи їм Добру Новину Євангелія. Це не повинно залишатися надто далеко за межами нашого мислення і розмов.
4. Щоб моделювати для батьків способи допомогти їхнім дітям пройти певні етапи життя і розвитку віри.
5. Щоб мобілізувати общину із милосердям служити в тих місцях, які б вони в іншому випадку оминули.⁷

Дещо раніше у цьому занятті ми ставили запитання: чи важче людям з інвалідністю мати віру, ніж тим, хто її не має? Відповідь: і так, і ні. Їхні страхи і гнів можуть змушувати їх відкидати Добру Новину або шукати Бога з іще більшим запалом. Все залежить від піклування або відкинення, яких вони зазнали у своєму житті. А в цьому вони нічим не відрізняються від решти людей. Християни можуть внести надзвичайні зміни у траєкторію життя цих сімей, якщо вони готові турбуватися і надавати підтримку. Як каже Джоні:

Ми ось-ось можемо змінити царства цього світу на царство нашого Господа і царство Христа... Щоразу, як люди проводять час з Ісусом, вони прагнуть Його послання. Коли у цьому світі ми живемо так, як би хотів Христос, щоб ми жили, це породжує питання: «Що мені зробити, щоб бути спасеним, як і ти?»⁸

Поміркуємо про заняття 4

Досягнення та євангелізація сімей, в яких є люди з інвалідністю

1. Хтось якось зауважив, що всякий брак євангелізму був браком любові з нашого боку, як християн. Чи вірите ви, що це так? Чому так і чому ні?
2. Чому правильні вірування важливі, коли ділишся Євангельською вісткою з людьми з інвалідністю?
3. Ще раз зверніться до частини третьої даного заняття. Чому важливо проголошувати Євангеліє і словом, і ділом? Який буде результат, якщо нехтувати один зі складників?
4. У розділі «Приєднуємося до праці царства» зазначена чітка відмінність між церквою і Царством Божим. В чому ж вона полягає? Чому це так важливо для служіння спільноті людей з інвалідностями.
5. У четвертій частині даного заняття обговорюються різні принципи адаптації Євангельського послання для людей з різними типами інвалідності. Які додаткові позитивні приклади ви спостерігали чи мали у власному досвіді щодо адаптації Євангельського послання для різних груп?
6. Які наводяться причини для створення груп підтримки членів сімей, в яких є люди з інвалідностями? В який спосіб ці групи підтримки пропонують можливість ділитися Євангелієм із членами сімей?

Царство при інвалідності таки має значення

Джоні Еріксон Тада

Матеріал цієї статті про роль царства і церкви спочатку досліджувався Пейдж Бентон Браун на жіночій конференції Пресвітеріанської Церкви Америки у 2006 році.

Вам часто доведеться чути, як я кажу, що служіння зводиться до «зближення царства Христового». Я часто називаю тих, хто несе служіння для людей з інвалідністю, «мислячі царством християни». Що я розумію під працею «царства», і чому служіння серед людей з інвалідністю є ініціативою царства? Моя подруга з Пресвітеріанської Церкви Америки Пейдж Бентон Браун допомогла прояснити відмінність між Божим царством і Його церквою. У цій статті я використала її думки як трамплін у розумінні ролі служіння людям з інвалідністю у його стосунку до церкви та царства. Я вірю, що через це ви побачите, як служіння людям з інвалідністю відображає співчуття і милість Спасителя і, можливо, робить це у спосіб, на який не здатне жодне інше служіння.

Погляд крізь Новий Заповіт відкриє, що церква і царство – не одне і те ж. Церква складається з людей – послідовників Ісуса, на яких вплинула проповідь Євангелія царства. Церква обрана Отцем, викуплена Сином і відновлена Святим Духом. В Матвія 16:18 Ісус називає нас церквою. Церква має обмежену відповідальність, окреслену в Посланнях: вона існує для того, щоб проголошувати Євангеліє, закликати і робити учнями, оснащувати і навчати людей у служінні Словом Божим. Церква допомагає людям поклонятися Богу згідно Слова, заохочувати їх любити Ісуса Христа, як належить.

Служіння людям з інвалідностями у межах церкви робить те саме. Ми закликаємо, або евангелізуємо, людей з особливими потребами і навчаємо їх у Слові; ми докладаємо зусилля для того, щоб проповідь Слова була доступною для них і щоб вони мали можливість вільно вшановувати Бога в церковному оточенні поклоніння. Ми допомагаємо людям з особливими потребами збагнути, що означає Слово Боже і яку перемену воно має здійснити в їхньому житті. Ми наставляємо і заохочуємо їх до росту у благодаті і пізнанні Бога, допомагаючи їм віднайти їхні духовні дари та їхню роль у служінні і лідерстві в церкві. Але це не єдине завдання служіння людям з інвалідністю. Ми ще маємо завдання царства – *всі* люди з обмеженими можливостями у церкві мають завдання царства.

На відміну від церкви, царство – це не група людей. Це царювання, правління Ісуса, нашого Господа. Коли Христос приходив на землю, Він заснував Своє царство. Так, Він заснував його в серцях тих, хто повірив в Нього, і значно більше цього. Коли Христос заснував Своє царство, Він зробив це й у глобальному сенсі.¹ «Секрет присутності царства полягає в Ісусовій перемозі над дияволом, у Його невимірній дивовижній силі, Його необмеженій владі проповідувати Євангеліє, в Його проголошеннях блаженств і в Його дарі спасіння для Його людей», – пише д-р Герман Ріддербос.² Тому праця царства – це «просування у світ» наслідків Євангелія, проголошення землі правомірно Господньою. Праця царства – це здебільшого *битва* проти нашого супротивника, диявола, який тоді, коли відбулося гріхопадіння в Едемському саду, вчинив неймовірну зраду проти законного Царя, зазіхнувши на владу Божу і заснувавши своє конкурентне царство на землі. Він вважає, що земля його, але дуже помиляється. Він лише злий орендар і його ворожість постійно зростає. Коли Христос прийшов встановити Своє царство на землі, це означало, що дні диявола пораховані. Цей незаконний узурпатор має лише трохи часу, перш ніж буде вкинений в озеро вогняне. І в цей проміжок часу, між першим приходом (коли Христос прийшов заснувати Своє царство) і Його другим приходом (коли це буде завершено), ми живемо в напрузі – ми

звільнені від влади гріха, але не від його присутності; царство прийшло, але ще не сповнилося. Це боротьба, напруга, війна і *справжня* битва.³

Христос прийшов, але світ ще не відчув наслідків цього сповна. Пейдж Бентон Браун використовує Другу світову війну, як аналогію, щоб проілюструвати цю ідею. Перший прихід Христа – це операція «Нептун» (висадка союзних військ у Нормандії). Операція «Нептун» була поворотним моментом у війні; всі розуміли, що для Адольфа Гітлера настав кінець. І хоча перемога була гарантована, боротьба продовжувалася, а союзні війська просувалися вглиб, у темряву нацистської Європи. Всі знали, що дні Гітлера були пораховані, коли сили союзників просувалися далі, відвойовуючи території, які тиран по праву вважав своїми; але це все ще була битва. Люди вмирали. Люди отримували поранення. Другий прихід Христа – це як День перемоги в Європі – день, коли перемога була здобута остаточно. Диявол буде повалений, а Христос сяде на престолі відновленої землі. А доти ви і я будемо просуватися вглиб темних територій сатани. Ми втілюємо в реальність у цьому світі те, що було звершено на хресті. Ми підчищаємо, прибираємо, доки не повернеться Ісус і не врегулює все Сам. Всі вороги будуть біля Його ніг. Увесь Всесвіт радітиме, коли Христос запанує, як Цар царів і Пан над панамі.

Праця царства полягає у тому, щоб надійно встановити на землі прапори справедливості, миру, праведності, радості, істини, краси і всіх інших якостей Царства. Якщо церква стримує й обмежує себе у навчанні і дотриманні людьми Слова, то Царство не буде мати обмежень. Наприклад, для жінок у церкві існують певні обмеження.⁴ Писання чітко говорить, що жінкам не личить займати посаду пастора.⁵ Однак, існує безліч *необмежених* ролей для жінок-християнок у царстві: жінки представляють Христа, займаючи керівні посади у лікарнях, корпораціях, університетах, судах, дирекції шкіл або у владі. Параметри царства спостерігаються скрізь. У світі існує обмеження для церкви, але не у Царстві Божому. Це робить церкву базою для Царства; навчальним табором, де християни отримують оснащення і спорядження йти у світ, робити Христа реальним і завойовувати території під прапором Христа. Панування Христа не омине жодної сфери суспільства: ні мистецтва, ні медіа, ні освіти, ні медицини, ні бізнесу, ані політики.

Кидаємо виклик інвалідності заради Христа.

Дозвольте мені використати організацію «Джоні та друзі» як приклад. Наше служіння відбувається разом із служінням церкви у сфері євангелізації та учнівства людей, наставляючи їх у Слові і навчаючи їх поклонятися Христу. Що є працею царства для «Джоні та друзі»? Це підняття питання етики досліджень стовбурових клітин і виготовлення дитячих інвалідних візків «Редженсі» у тюрмах. Це написання статей проти підтримки медичними працівниками скоєння суїцидів і проти зменшення державного бюджету на потреби соціальних служб, які обслуговують людей з інвалідностями. Це боротьба за права людей з розумовим порушенням в Таїланді, яких приковують ланцюгами до стін у закладах для психічнохворих. Це участь у *програмі Ларі Кінга*, що виходить у прямому ефірі, і запис трансляцій щодо підвищення обізнаності громадських служб. Це наш центр політичних стратегій при Християнському Інституті служіння людям з інвалідністю. І навіть наші сімейні зустрічі для відпочинку і програму досягнення невіруючих людей Колеса для світу можна вважати працею царства. Доручення царства для організації «Джоні та друзі» – ставити виклик у кожній сфері інвалідності заради Ісуса Христа.

Ви, напевно, чули вираз «біблійний світогляд», хоча світогляд – це лише оцінка, судження. Світогляд, навіть біблійний, – це оцінювання світу, точка зору. Але царство – це не погляд, не точка зору, а реальність. Це обов'язок. Пейдж Бентон Браун пише: «Ми можемо мати світогляд, однак царство має нас. Ми можемо володіти тим чи іншим світоглядом, однак царство володіє нами. Саме цей погляд кожного разу спонукає до дії, змушуючи нас питати: «Як я можу бути задіяним? Як мені відобразити істину Ісуса Христа у цій сфері? Як мені використовувати дари, дані Богом, щоб впливати на зміни у цьому світі?»

Пересічному християнину це дається нелегко. Інколи віруючі припускають, що тільки «церковна праця» є духовною діяльністю. Вони вважають, що істинна християнська праця – це виключно та, яка відбувається в церкві і «кому яка справа до того, що відбувається у світі?» Кому яка справа до того, що жінки роблять аборт, знаючи, що ненароджене маля має синдром Дауна? Кому яка справа, що молодих юнаків з травмами спинного мозку тримають у будинках для пристарілих через брак житла? Кому яка справа, що кваліфікованим, але людям з інвалідностями несправедливо відмовляють у роботі? Кому яка справа, що людей у тривалій комі піддають евтаназії? І нарешті дехто з християн вважає, *що увесь світ котиться в пекло і найкраще, що ми можемо зробити, – це посилати команди рейдерів у світ, щоб вони швиденько наvertали людей до Бога, а потім приводили їх у безпечні стіни церкви, де всі ми просто сидимо навпочіпки і чекаємо у повній безпеці, поки повернеться Христос.*

Такий погляд є нехристиянським; це неправильний погляд. Це шлях до консерватизму. Людям, які дотримуються такого погляду, все одно, голодна людина чи ні, якщо вона знає Христа. В той же час, є люди, яким байдуже, чи знає людина Христа, якщо вона не голодна. Цей погляд також неправильний, він надто ліберальний. Він видаляє спасіння з Євангелія царства. Християни, які дотримуються цього погляду, не відрізняють Божі діла у світі від Його діл у церкві. «Всі ми Божі діти, – скажуть вони. – Всі ми під однією парасолькою, і навчання Біблії нічим не відрізняється від навчання грамотності. Все це заради Божого добра». І консервативний, і ліберальний погляди є помилковими.

Правильним є ані консервативний, ані ліберальний погляд, а *трансформаційний*. Ми от-от трансформуємо царства цього світу в царство нашого Господа і в царство Христа. Пейдж Бентон каже: «Трансформаційні християни розглядають церкву, як сім'ю, навчальний табір, базу, підготовку. Церква – це місце підготовки, де християн люблять, навчають і дають підтримку, щоб іти у світі і здійснювати зміни». Християни повинні нести Христа в мас-медіа, школи, в економіку і медицину, в технології і політику. Ми змінюємо, трансформуємо ці сфери через працю царства, і в результаті *змінюється* культура.

Сфера інвалідності також має величезну потребу у трансформації. Глобальне важке становище людей з інвалідністю є просто відчайдушно скрутним, і в «Джоні та друзі» ми заохочуємо християн використовувати свої дари, щоб служити Богу там, де є найбільша потреба. Як каже моя подруга Пейдж: «Ідіть туди, де царство найслабше». Христос має бути реальним там, де світ найтемніший. Ідіть у притулки чи заклади для людей з розумовим порушенням; несіть справедливість і благодать, красу і праведність у ці місця. Станьте захисниками у спільнотах людей з інвалідностями і несіть рівність та справедливість у несправедливу соціальну політику. Служіть на сімейних зустрічах для відпочинку, що організовує «Джоні та друзі», і приносьте співчуття родинам з людьми з інвалідністю. Служіть у поїздках місії «Колеса для світу» і просувайте царство у країни, де лікарі-чаклуни вважають прокляттям церебральний параліч, а людину з епілепсією – одержимою дияволом. Давайте будемо змінювати життя Євангелієм... давайте будемо змінювати культури ініціативністю царства!

Євангелизм у царстві

Людей цікавить, як євангелизм вписується у це бачення церкви і царства. Коли ми починаємо через своє життя втілювати Христа серед митців, працівників освіти й охорони здоров'я, виникає запитання: «Чому ви живете так, як живете?» Люди хочуть знати, що робить трансформаційних християн такими інакшими? Праця царства викликає запитання про спасіння. Саме це робив Ісус. Люди тягнулися до Нього. Якщо люди проводили час з Ним, то потім вони відчували спрагу за Його посланням. Якщо ми у світі живемо так, як Христос хотів би, щоб ми жили, це викликає запитання: «Що мені зробити, щоб бути спасеним, як ти?»

Нещодавно я зустріла Юніс Ім, які відвідує молодіжну групу Першої баптистської церкви китайської спільноти в Лос-Анджелесі. Лідерами її молодіжної групи є Артур і Сандра Се, які

підтримують організацію «Джоні та друзі» і часто виконують роль розпорядників на Самітах із навчання служінню людям з інвалідністю. Під лідерством подружжя Се ця група молоді також брала участь у якості волонтерів на сімейних зустрічах, що проводить організація «Джоні та друзі» в місті Мурета Хот Спрінгс, у Темекулі, Каліфорнія. Вони зібрали більше 80 000 доларів для місії «Колеса для світу». Я дізналася, що Юніс має молодшу сестру, Карен, в якій аутизм. Допоки Юніс із сім'єю не відвідала сімейну зустріч, вона ніколи не дивилася на сестру, як на подругу, а лише як на «сестру з аутизмом». Юніс нещодавно написала мені:

Хочу подякувати, що Бог послав тебе в моє життя, бо через тебе та особливо через сімейні зустрічі я тепер маю ще багатше життя в Ісусі Христі. Для мене це означає приймати і любити мою сестру. Тепер, коли я маю взаємодію з Карен, то бачу в ній особистість. Я бачу особистість, яку хочу пізнавати, особистість, про яку я турбуюся і дбаю, а не просто людину, яка має діагноз «аутизм».

Юніс є почесною студенткою Каліфорнійського університету у Лос-Анджелесі, де вона вивчає медицину. Ця дивовижна юна дівчина планує почати дослідження, щоб знайти лікування від аутизму. Це – праця царства. І коли вона втілює Христа у реальність для тих, хто поряд із нею, то її праця, її служіння є таким же «духовним», як і діяльність молодіжної групи в її церкві.

«Джоні та друзі» підтримує зв'язок із сотнями молодих людей, як Юніс. Коли я буваю на сімейних зустрічах, я бачу стільки першокурсників і старшокурсників із різних учбових закладів, які служать волонтерами. На закінчення такого тижневого відпочинку дуже зворушливо чути від них: «Я збираюся здобути ступінь спеціаліста у тій чи іншій спеціальній галузі освіти! У галузі рекреаційної терапії, мовної терапії, трудотерапії або фізичної терапії. Це – праця царства. Так само, як дослідження у галузі медицини, як у Юніс, або у християн-бізнесменів, які наймають на роботу людей з інвалідностями. Коли Юніс завершить навчання і працюватиме у світі, я переконана, що вона буде трансформаційною християнкою; вона бачитиме сім'ю в Першій баптистській церкві китайської спільноти, її навчальний табір, її базу підготовки. Вона лишатиметься сильною, виконуючи працю царства у світі, бо її церква стримувала себе в Богом даній їй ролі наставництва, виховання і навчання.

Яку роль відіграє церква у політиці? Ніяку. Що спільного мають із політикою християни, які відвідують церкву? Багато. Я сподіваюся, що хтось у молодіжній групі Се одного дня стане членом Каліфорнійської державної асамблеї. Я сподіваюся, що моя юна подруга Емілі Шанахан, яка має церебральний параліч і навчається на першому курсі Кедрвільського Університету, одного дня вирішить займатися конституційним законом. Можу передбачити той день, коли Емілі, як і Юніс, нестиме прапор царства у світ, змушуючи нехристиян ставити собі запитання, які матимуть трансформаційний вплив на їхнє життя.

Я уявляю собі Юніс поміж колег-дослідників одного дня. Вони у своїх білих халатах працюють поряд із нею і запитують: «Що робить тебе такою відданою? Чому ти так живеш? Як нам отримати такий же мир, як у тебе? Хто цей Ісус, за яким ти слідуєш?» Юніс буде у світі, розсипаючи сіль, віддаючи світло, сіючи євангельські зерна і викликаючи в людей спрагу до значно більшого, аніж може дати цей світ. На неї не будуть дивитися, як на «правосторонню радикалку, яка тільки й дбає про те, щоб рятувати людей, а не ховатися за стінами своєї церкви... або як на християнку, яка сидить і чекає другого приходу». Ні, її колеги дивитимуться на неї інакше, бо їй не байдуже до цього світу.

Викуплення – це більше, ніж ми думаємо

Ісус любить цей світ. Він створив його красу і різноманітність; його людей з різними мовами і різних націй. Це правда, що гріхопадіння зіпсувало образ світу і запламувало його пейзажі; воно породило світ, наповнений гріхом, але це все ще Божий світ. Бог є повноправним власником і правителем, і Він запрошує нас до партнерства у відвоюванні його під сімейним прапором.

Не будьте такими песимістичними щодо світу. Бог вимагає, щоб ми були оптимістами і знали, що добро зрештою здобуде перемогу. Ми маємо бути Його агентами змін у цьому дивовижному божественному плані, щоб ширити Його царство, заявляти права на землю як повноправно Господню і чинити натиск на царство темряви, зберігаючи культуру, впливаючи на суспільство і трансформуючи його культуру. Євангеліє царства зводиться до встановлення речей – усіх речей – у правильному порядку.

Небеса є остаточним відновленням землі під владою Христа. Люди часто запитують мене, що я очікую від царства. Якби я була дуже заціклена на цьому, я могла б легко сказати: «О, я не можу дочекатися, коли матиму нове тіло. Хочу стрибати, танцювати, дригати ногами і займатися аеробікою. Я побачу всіх моїх друзів і родичів. Побачу мою маму і тата, які вже давно вдома з Ісусом». Ми настільки сфокусовані на собі, що це стосується навіть неба.

Натомість, давайте радіти, що в небі ми святкуватимемо коронацію Ісуса Христа, як Царя царів і Пана над панами. Ми будемо у великому хорі, який співатиме: «Він царюватиме навіки віків!»

Отже, мета викуплення – це відновлення всього, а не тільки наших душ і тіл. Це означає, що гріхопадіння – це дещо більше, аніж особисте спасіння, а викуплення більше за прощення. З цим світом не просто щось не так, це набагато більше, значно більше, ніж наш особистий гріх. Все отруєне, все під прокляттям в Саду Едемському, але одного дня все буде відновлене – буде нова земля і нове небо, де мир і справедливість, любов і праведність будуть реальністю. Ми, як християни, які мислять категоріями царства, живемо, пам'ятаючи про цю мету.

Я закликаю вас іти туди, де царство найслабше, де панування сатани є найсильнішим. Будьте сілля і світлом у ваших спільнотах, у будинках пристарілих, закладах для людей з розумовими порушеннями і притулках для людей з інвалідностями. Робіть там царство сильнішим. І нехай ваші зусилля розміром із гірчичне зернятко стануть деревом, яке розростеться як цілий сад, як розчина, закваска, яка проникає у кожен шматок хліба. І як каже моя подруга Пейдж: «Ми тут не для технічного обслуговування». Згідна, ми на марші у повній амуніції. Я люблю співати, коли щовечора залишаю Міжнародний центр служіння людям з інвалідністю. Їдучи на своєму візку вниз по пандусу, я співаю «*Ми розкажемо історію народам...*» або «*Йдемо ми до Сіону, чудового Сіону...*». Там такі підбадьорливі слова, принципи, які підживлюють мою свідомість, підтримують мій дух бадьорим і загострюють мою перспективу, аби я не стала песимістом у цьому викривленому й отруєному світі. Я тут не для технічної підтримки і не хочу, щоб ви були тут заради такої ж цілі.

Я вірю, що це послання дало вам дещо більшу картину щодо служіння людям з інвалідностями у церкві та у світі. Я сподіваюся, що ви краще зрозуміли роль церкви в оснащенні вас до поклоніння, молитви і вивчення Біблії. Я також сподіваюся, що ви збагнули свою роль щодо царства. А тому долучайтеся до короткотривалих місійних сімейних зустрічей відпочинку на наступний рік, вирушайте у поїздки з місією «Колеса для світу», ставайте омбудсменами у місцевих будинках для пристарілих, де наруга над старшими людьми тримається у величезній, бридкій таємниці, служіть в установах стаціонарного догляду, відслідковуйте інформацію щодо дослідження стовбурових клітин, пишіть листи редакторам місцевих газет, дзвоніть вашим сенаторам і конгресменам – і робіть це як трансформаційні християни.

ПРИМІТКИ

1. Ісус говорить про царство і про те, яке воно, у притчі про сіяча (Матвія 13:18-23), у притчі про кукіль поміж пшеницею (Матвія 13:24-30), про гірчичне зернятко (Матвія 13:31-32), і про розчину (Матвія 13:33). Ці паралелі з царством відображають вплив проповіді Євангелія у світі.
2. Герман Ріддербос, "The Coming of the Kingdom," The Presbyterian and Reformed Publishing Company, Philadelphia, PA, 1962, с. 82.
3. Ось чому не кожна людина з інвалідністю, яка молиться про зцілення, переживає божественне чудо. Біблія ніколи не гарантувала, що кожна людина, яка попросить про фізичне зцілення, буде зцілена. Чому тоді ми маємо виділяти хвороби, які є результатом гріхопадіння людини, наполягаючи, що християни не повинні миритися з інвалідністю. Чому б ні? Ми миримося з ураганами й іншими катастрофічними явищами природи. Ми миримося з гріховним ставленням і вчинками людей навколо нас. Коли Христос прийшов на землю встановити Своє царство, Він усе запустив у дію. Але вона не буде завершена, доки Ісус не повернеться, аби закрити завісу гріха, сатани і страждань раз і назавжди. «Тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим, тоді буде скакати кривий, немов олень» (Ісаї 35:5,6).
4. 1 Коринтянам 11:5; 1 Коринтянам 14:34; Ефесянам 1:22; 1 Тимофію 2:12; 1 Тимофію 3:2; Титу 2:4.
5. У Пресвітеріанській церкві Америки жінкам часто дозволяють навчати в команді з чоловіками, а також викладати для змішаних аудиторій. Жінки-місіонери, звершуючи свою місіонерську діяльність, часто займають лідерські посади доки служитель-чоловік не отримає відповідної підготовки, щоб служити пастором чи старшиною.

Джоні Еріксон Тада є засновником Міжнародного Центру для людей з інвалідністю «Джоні та друзі», неприбуткової організації, яка займається евангелізацією на світовому рівні. Після невдалого пірнання у 1967 році Джоні опинилася в інвалідному візку, стала паралізована. Відтоді Джоні ділиться мудрістю і впливає на світ через свої книги, які стають бестселерами, радіопрोगрами, телевізійні програми і часті промови. Її радіопрोगрами транслюються більше ніж через 1000 радіофірів для більше 1 000 000 слухачів. Джоні також є успішною художницею і співачкою. Вона займала посаду в Національній Раді з питань інвалідності і в Дорадчому комітеті з питань інвалідності у Державному департаменті США.

Примітки

ЧОМУ ЦЕРКВАМ ТРЕБА СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ З ІНВАЛІДНІСТЮ

1. Луки 14:21-23
2. Матвія 28:19-20
3. 2 Коринтянам 1:3-5, Галатам 6:2
4. 1 Коринтянам 12:7
5. Псалом 81:3-4, Приповісті 22:22-23
6. Филип'янам 1:6, Євреям 10:24-25
7. Приповісті 31:8-9, Луки 10:36-37
8. Приповісті 3:3, 1 Івана 4:8,19

ЗАНЯТТЯ ПЕРШЕ

1. Генріетта К. Мірс, What the Bible Is All About. (Ventura, CA: Gospel Light, 2007), с. 250.
2. Дороті Келлі Паттерсон і Ронда Херрінгтон Келлі, ред. Women's Evangelical Commentary: New Testament (Nashville: Broadman & Holman, 2006), с. 129-137.
3. Івана 3:17, 1 Івана 2:8, Івана 1:18
4. Луки 1:1-4:20; 24:44-49
5. Луки 9:51-18:34
6. Ден'л Маркхем, "The Lost Great Commission", Beyond Suffering Study Guide Course Reader. (Agoura Hills, CA, Joni and Friends, 2011).
7. Це схоже на особисте застосування, на якому Ісус наголошує в Луки 14:5, коли йдеться про сина чи вола, що впав у колодязь.
8. Джон Пайпер, "Whom Shall We Invite to Thanksgiving Dinner?" (Sermon, Bethlehem Baptist Church, Nov. 9, 1980)
9. Уільям Хендріксен, New Testament Commentary: Exposition of the Gospel According to Luke. (Grand Rapids, MI: Baker House, 1978), с. 725.
10. Джон Нолланд, Word Biblical Commentary (Vol. 35B). (Nashville, TN: Thomas Nelson, 1993) с. 734, 736.
11. Луки 14:15.
12. Луки 14:18, буквальный переклад; див. Дж. Р. Беррі, Today's Parallel Greek English New Testament. (Richmond, VA: Foreign Missions Journal, SBC, 1976).
13. Альфред Пламмер, A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to St. Luke. (Edinburgh, UK: Morrison and Gibb Limited, 1989), с. 361.
14. Хендріксен, с. 732.
15. Джоні та Друзі, "Outreach: Breaking Bread at a Luke 14 Banquet", Special Needs Smart Pages. (Ventura, CA: Gospel Light, 2009), с. 142.
16. Перефразування уривку з 1 послання Коринтянам 11:1

ЗАНЯТТЯ ДРУГЕ

1. Міллард Дж. Еріксон, Christian Theology, 7th printing. (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1989), с. 1028-1030.
2. Матвія 16:18, 18:17
3. Івана 21
4. Ефесянам 1:22; Колоссянам 1:18
5. Джеймс Стронг, Strong's Exhaustive Concordance of the Bible. (Peabody, MA: Hendrickson Publishers.)
6. Ерік У. Картер, Including People with Disabilities in Faith Communities. (Baltimore, MD: Paul H. Brookes Publishing Co., 2007), с. 27.
7. Там же, с. 6-7
8. Ефесянам 4:16; Римлянам 12:6-8; 1 Коринтянам 12

ЗАНЯТТЯ ТРЕТЄ

1. Жене Ньюман і Джоні Еріксон Тада, Всі Божі діти: Служіння з людьми з інвалідностями (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1993), с. 9.
2. Якова 2:14-17
3. Бюро перепису населення при комерційному департаменті, 16 березня 2001, Бюро перепису населення США <http://usgovinfo.about.com/library/weekly/aa031701a.htm>
4. Пет Вербал "The Special Needs Ministry Launch Countdown Checklist," Особливі потреби, Особливе служіння (Loveland, CO: Group Publishing, 2004), с. 34-35. Інструмент дій, адаптований із матеріалів д-ра Скотта Данієлса і д-ра Стіва Гріна.
5. Пет Вербал "Getting the Word Out About Your Special Needs Ministry," Особливі потреби, Особливе служіння, (Loveland, CO: Group Publishing, 2004), с. 66-67

ЗАНЯТТЯ ЧЕТВЕРТЕ

1. Джоні Еріксон Тада, Перлини великої цінності (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2006), стаття від 27-го квітня.
2. Маркхем, Discovery of the Lost Mandate: Turning Weaknesses and Religious Attitudes on Their Heads. Unpublished manuscript, 2007b, с. 40-41
3. К. Вредевельд, Expressing Faith in Jesus: Church Membership for People with Intellectual Disabilities (Grand Rapids, MI: Faith Alive Christian Resources, 2005), с. 12. Доступно на <http://www.faithaliveresources.org/>.
4. Рей Прітчхард, Він є Бог, а ми ні (Nashville, TN: B&H Publishing Group, 2003).

5. Рональд К. Вредевелд, *Expressing Faith in Jesus: Church Membership for People with Intellectual Disabilities* (Grand Rapids, MI: Faith Alive Christian Resources, 2005).
6. Джим Пірсон, *Exceptional Teaching: A Comprehensive Guide for Including Students with Disabilities*(Cincinnati, OH: Standard Publishing, 2002).
7. Дейв Дьюел, "Outreach and In-Reach to Families Affected by Disabilities: Ministering through Family Groups," *Beyond Suffering Study Guide Course Reader*.
8. Джоні Еріксон Тада, «Царство при інвалідності таки має значення», (Agoura Hills, CA: Joni and Friends, 2011).

Варіанти курсів «За межею страждань»

Існує три варіанти проходження повного курсу «За межею страждань» із 16-ти занять:

- 1. Сертифікат про завершення курсу.** Ця опція покращить розуміння студентами Божої мети у стражданнях та інвалідності і поставить виклик їхньому баченню служіння як місцево, так і глобально. Сертифікат можна отримати завдяки участі у лекціях, обговореннях, тематичним DVD-урокам і опрацюванню вибраного матеріалу для читання. Студенти також мають виконати три завдання, перш ніж подати заявку на отримання Сертифікату про завершення курсу.
- 2. Збагачення.** Дехто зі студентів виявить бажання опрацювати ці матеріали для власного збагачення, а не заради отримання Сертифікату про завершення курсу чи задля академічного заліку. Таких студентів запрошуємо опрацювати всі ці уроки і прочитати всі статті. І хоча від них не вимагається виконання жодних завдань, пов'язаних із заняттями, вони все ж таки багато набудуть у духовному і практичному сенсі з самих занять і читання.
- 3. Залік.** Студенти можуть отримати заліки на рівні останнього курсу або на рівні випускника після завершення сертифікованої програми «За межею страждань». Будь ласка, пам'ятайте, що акредитовані навчальні установи можуть вимагати додаткові письмові завдання і завдання, пов'язані з читанням. Для отримання додаткової інформації про варіанти навчання з метою отримання заліку звертайтеся, будь ласка, у «Джоні та друзі» (cid@joniandfriends.org)
- 4. Онлайн.** Студенти можуть обрати з-поміж трьох занять, запропонованих онлайн через «Джоні та друзі».
 - 16-тижневий сертифікований курс, який включає відеолекції та участь у щотижневих групових онлайн дискусіях. Завдання даються онлайн, і їх потрібно виконати впродовж 16-ти тижнів, щоб отримати сертифікат про завершення.
 - Незалежна програма для студентів дозволяє їм працювати у власному темпі; студент отримує завдання онлайн і має шість місяців, щоб отримати сертифікат про завершення.
 - Семінари лідерського навчання – це п'ятиденний онлайн тренінг для студентів, які завершили сертифікований курс і хочуть стати сертифікованими лідерами курсу «За межею страждань». Потенційні лідери повинні подати заявку і бути затвердженими для участі, перш ніж починати вивчати курс.

Для отримання поточного розкладу або додаткової інформації про будь-який із варіантів залучення до навчання відвідайте, будь ласка, www.joniandfriends.org/BYS.

Тези до проповідей

ПРОПОВІДЬ 1

Служіння людям з інвалідністю: Біблійне доручення

Місце з Писання: Луки 14:1-24

Вступ

Сьогодні ми розглядаємо біблійне доручення щодо служіння людям з інвалідностями і його важливість для царства. Сьогоднішній текст починається з того, що Ісус перебуває в домі видатного фарисея разом з іншими елітними членами суспільства. Будучи там, Ісус зустрічає чоловіка у стані недієздатності, а точніше, з неприродними набряками. Інші уважно спостерігають, як Ісус зцілює цього чоловіка і каже йому йти.

Тепер текст знайомить нас з абсолютно протилежним образом цих інших гостей, які змагаються за найбажаніше місце за столом. Ісус використовує цей момент, щоб розказати притчу про природу царства Божого. Ми можемо виокремити декілька аспектів цієї історії:

1. Господар вирішує, хто отримає почесні місця.

- Ісус розказує просту, прямолінійну притчу про гостей, які були принижені, бо сперечалися за почесні місця, замість того, щоб дозволити господарю самому обирати, кому належить почесне місце.
- Цей сценарій не новий для Ісусових слухачів. У Приповістях 25:6-7 дається те саме застереження.

2. Ісусова турбота про чоловіка з інвалідністю – це не нова ідея для Божого народу.

- Порівняйте уривки з Повторення Закону 15:4, Псалму 81:3-4, Приповістей 31:8-9, книги Єремії 22:16, книги Левит 19:14 і Повторення Закону 27:18.
- Як знавці закону, фарисеї добре знали повеління Божі щодо вбогих та немічних, але вони їх не виконували. Вони не розуміли, хто більший у царстві Божому. Ісус хотів, щоб вони усвідомили, що їхньою метою має бути не претендування на почесні місця, а зробити надламаних людей претендентами на царство.

3. Ісус дає особисте цілеспрямоване доручення господареві.

- Він говорив не узагальнено. Грецьке слово «ти» вжите тут в однині, як звернення саме до господаря.
- Спільна вечеря була символом прийняття і дружби. Ісус давав вказівку щодо стилю життя, який би полягав у дружельюбному ставленні до людей з інвалідностями.

4. Ісусові слова є більше, ніж доручення, – вони є докором.

- На людей з особливими потребами дивилися, як на проклятих, вони були принижені і відмежовані.
- Ісус поставив виклик цим бар'ерам і показав серце Боже: люди з інвалідностями є центральними об'єктами царства Божого.

5. Люди з інвалідністю мають місце за Божим столом... і за нашими столами теж!

- Наступна притча розповідає про запрошених гостей, які відмовилися відвідати великий бенкет. Господар посилає своїх слуг зібрати тих гостей, які ніколи не сподівалися на таке запрошення; тих, кого слугам доводилося «силувати прийти», бо їм не вірилося, що це запрошення справді для них.

6. Сьогодні церква, відображаючи царство Боже, має бути наповнена вбогими і немічними.

- Бог є господарем у цій притчі. Він бажає, щоб Його слуги бігли швидко, тому що мова йде про Його славу. Його дім повинен бути повністю наповненим людьми з особливими потребами, які прославлятимуть Його і шануватимуть Його ім'я.
- Бог закликає церкву у всьому світі покаятися у своєму ставленні до людей з інвалідностями.
- Бог закликає Своє Тіло послухатися Його наказу нести Євангеліє, навчати і давати можливість служити людям з інвалідностями і сім'ям, в яких є особи з інвалідностями.

7. Це доручення є біблійним, чітким і воно є благословінням.

- У вірші 14 ми читаємо, що життя залучення людей з інвалідностями – це життя благословіння, блаженне життя.
- Павло пише у 1 посланні Коринтянам 12:12-26, що ті, що здаються найменш важливими поміж нас, насправді є найважливіші. Ті частини тіла, які слабкі і здаються неважливими, насправді є незамінними у тілі.

Підсумок

Здоровому чи ні, Бог дав кожному члену Його Тіла природні і духовні дари. Коли люди, які потерпають від інвалідності, відсутні у тілі Христовому, тоді тіло є неповним. Кого бракує у вашій церкві? Кого вам не вдалося привести?

ПРОПОВІДЬ 2

Надія серед страждань

Місце з Писання: Римлянам 8:22

Вступ

Згідно статистики ООН, 80% з приблизно мільярда людей з інвалідностями у світі мешкає в країнах, що розвиваються, де ресурси є обмеженими. Із цієї кількості понад 200 мільйонів – це діти. Згідно статистики по інвалідності, 97% цих дітей страждають від зловживань або залишаються занедбанними, а більшість ніколи не матиме шансу на медичну допомогу чи освіту. Всесвітній банк звітує, що 20% з усіх найбільш бідних людей світу становлять саме люди з інвалідностями.

Якби довелось зібрати всіх людей з інвалідностями світу в одній географічній зоні, вони б склали групу населення з найменшим доступом до освіти, медичних послуг, професійних можливостей і суспільного життя, включаючи й залучення до життя церкви.

Ми живемо у грішному світі. Кожен із нас так чи інакше страждає. Як каже апостол Павло, все твориво зітхає, стогне у стражданнях, прагнучи спасіння. Але сьогодні ми можемо рухатися за межі болю і страждань до надії.

1. Повного позбавлення від страждань у цьому житті не буде.

- Христос прийшов позбавити від страждань і принести зцілення (Луки 4:18-19), але серед нас завжди будуть вбогі (Марка 14:7).
- Поки ми тут на землі, то мешкаємо в тимчасових «наметах», які можуть руйнуватися, але Христос готує вічну «будівлю» для нас (2 Коринтянам 5:1-10).
- Страждання скеровують нас до надії, захованої у Христі в цьому житті і в житті майбутньому (Римлянам 5:3-11).

2. Бог є і суверенний, і добрий.

- Як суверенний Бог, Він має план для кожної обставини у нашому житті (Вихід 4:11; Буття 50:19-20; Дії 3:18).
- Оскільки Бог добрий, то Він усе, включаючи й інвалідність, обертає на добре для тих, хто Його любить і покликаний згідно Його волі (Римлянам 8:28; Филип'янам 1:6).

3. Церква є Божим планом нести надію людям з інвалідністю у всьому світі.

- Більшість церков знає, що служіння бідним, людям з інвалідностями і знедоленим – це добра справа, але вона ніколи не була пріоритетом.
- Уривок з Луки 14:12-24 містить у собі доручення, демонструючи, що служіння людям з інвалідностями є центральним у Божому плані.
- Надто часто ми називаємо людей з інвалідністю «тягарем», а насправді вже саме наше ставлення відображає непривітний дух у наших домах і церквах.

4. Бог має намір, щоб люди були центральними у Його царстві.

- У Писанні є безліч вказівок служити вбогим, слабким, відкинутим і людям з інвалідністю (Повторення Закону 15:4; Псалом 81:3-4; Приповісті 31:8-9; Єремії 22:16).
- Це служіння мотивоване послухом Божому Слову.
- У 14 розділі Луки господар бажає, щоб його дім був наповнений людьми з інвалідностями. Така природа царства Божого і його Царя, і такою має бути природа церкви.

5. Це доручення є біблійним, чітким і є благословінням.

- Стиль життя дружби і залучення людей з інвалідністю є життям, сповненим благословіння (Луки 14:14).
- Жоден член тіла, яким би більш «важливим» чи менш «важливим» він не здавався, не повинен бути остеронь. Члени, які є «слабкими», в той же час незамінні (1 Коринтянам 12:12-26).
- Здоровому чи ні, Бог дав кожному члену Його Тіла природні і духовні дари. Коли люди, які потерпають від інвалідності, відсутні у тілі Христовому, тоді тіло є неповним. Кого бракує у вашій церкві?

Підсумок

Якщо нам судилося відображати царство Боже, значить ми маємо відображати Царя. Часто шляхом досягнення суспільства для Христа є служіння людям з інвалідністю і служіння разом з ними. Через них Бог здатний посилити Своє послання любові, миру, викуплення і надії. Якщо Бог може дати людині з інвалідністю надію серед страждань, тоді інші розуміють, що Він дасть надію і їм, надію, яка справді виходить за межі страждань!

ПРОПОВІДЬ 3

Ніщо не змарновано

Місце з Писання: Римлянам 8:28

Вступ

У Божому господарстві ніщо не витрачається намарно. Жодні обставини вашого чи мого життя не дивують Бога. Він нікого не ставить на полицку з позначкою «непотрібний» чи «змарнований». Ні, всі ми служимо Богові, Який використовує кожен ситуацію нашого життя для Своєї слави.

Послання Римлянам 8:28 говорить саме про цю реальність. Коли людина страждає і має боротьбу, істина цього вірша відчувається як дещо настільки далеке, як зірки у Всесвіті. Але давайте поглянемо ще раз, тому що цей уривок задуманий як повчання для нас, коли життя викручує нас зсередини назовні і все ставить з ніг на голову, а ми втрачаємо свій шлях.

1. Божа доброта приносить те, що є найкращим для нас.

- Цей вірш не просто каже: «Бог збирається усе зробити так, щоб допомагало мені на добре». Без подальшого роз'яснення це тільки часткова правда.
- Ми повинні розуміти, що є добре у світлі Божої доброти. Поза даним контекстом наше визначення добра недосконале і приземлене.
- Бог дає визначення добра з небесної і вічної перспективи. Хоча Він і дбає про наш комфорт і благополуччя, Його доброта сягає значно далі понять «тут і зараз». Порівняйте Псалом 33:8 і Псалом 99:5.
- Частиною цього добра є та реальність, що Бог робить нас відповідними образу Христа. Бог дуже тісно задіяний у наших життєвих обставинах і фактично працює на нашу користь у світлі Своєї доброти. Нам потрібно покладати нашу впевненість на характер і доброту Самого Бога!
- Будучи добрим, Бог використовує життєві обставини, біль, скорботу, страждання інвалідність, щоб наблизити нас до Себе, удосконалюючи Христа в нас (2 Коринтянам 12:9).

2. Божа любов надає життю значення.

- Без люблячих взаємин з Богом немає жодного сенсу в стражданнях, інвалідності і болю. Лише у контексті цих взаємин наші життєві обставини можуть мати сенс. І як сказано у цьому вірші: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре...»

3. Божі плани дають нам мету.

- Існує пряме співвідношення між Божою добротою, Його задумами і Його славою. Уривок з Івана 9:2-3 відповідає на запитання стосовно Божих планів щодо інвалідності. Божим планом і метою щодо життя цього незрячого чоловіка було продемонструвати силу Євангелія. Ви уявляєте, наскільки інакше ставилися б до цього чоловіка, якби люди знали, що він був створений і посланий спеціально для того, щоб продемонструвати славу Божу?

- Ми живемо, щоб приносити Богові славу, і не тому, що Він цього хоче, а тому, що Він цього заслуговує. І коли Він прославлений, коли Йому відведене належне місце у нашому серці, люди тягнуться до Спасителя. Ми починаємо розуміти нашу мету у світлі Божої вічної мети.
- В уривку з книги Вихід 4:11 чітко показана Божа роль у стані інвалідності цієї людини. У Бога був задум створити Мойсея з порушеннями мовлення. Мойсей мав стати Божим глашатаєм і в такому стані не міг дозволити собі покладатися на власне красномовство, сповіщаючи Божі слова.
- Бог використовує інвалідність, біль і страждання, щоб привести нас у руки Христа, нашого Спасителя. Як сказала Джоні Еріксон Тада: «Бог допустив ненависне Йому, щоб звершити те, що Йому любе».

Підсумок

Бог має мету для всього. Ніщо не буде змарноване в Його спасительному задумі. Виконання Божих задумів і принесення Йому слави дає нам значення і мету. Коли востаннє ви запитували Бога: «Як усе в моєму житті – хороше, погане і складне – виконує Твої задуми і приносить Тобі славу?» Бо у прославленні Бога ми знаходимо наше найбільше благо.

Тлумачний словник поширених термінів фізичних та психічних розладів

Фізична інвалідність

Набута травма головного мозку – це травма, отримана під час або після народження внаслідок травматичного випадку, хвороби, аневризму, пухлини чи удару. Впливає на рух, пам'ять, пізнавальні здібності і мову. Знання про те, де, як і коли був травмований мозок, пом'якшує супутні наслідки.

Незрячість і порушення зору можуть бути результатом інфікування вірусом Трахоми, катаракти, макулярної дегенерації, глаукоми, риніту. Ураження зору може бути від часткового до повного. Можлива поступова або раптова втрата зору; в деяких випадках зір може відновлюватися завдяки спеціально підібраній оптиці або хірургічному втручанням.

Глухота і порушення слуху можуть бути результатом генетичних проявів, передчасного народження, інфекції або хвороби. Ураження слуху може бути від часткового до повного. Може впливати на мовлення і навчання; може вважатися культурною відмінністю, а не інвалідністю.

Відсутність кінцівок може бути результатом вродженої інвалідності, хвороби, травм. Впливає на фізичну функцію, в залежності від того, які саме кінцівки уражені. Кількість уражених кінцівок і ступінь ураження можуть бути різними.

Розсіяний склероз – це автоімунне захворювання, яке вражає захисні оболонки, що покривають нервові волокна. Ураження нервів веде до швидкої втомлюваності і впливає на здатність ходити і розмовляти. Симптоми бувають різні, тому РС інколи буває складно діагностувати.

М'язова дистрофія – генетичне захворювання, виникає внаслідок мутації гену білка дистрофіну; успадковується тільки чоловіками. Впливає на здатність рухатися здебільшого у зв'язку зі швидким прогресуванням дистрофії активних м'язів. Може виникати раптово або повільно, може вражати неактивні м'язи.

Постполіомієлітний синдром пов'язаний з інфекцією поліомієліту, але точна причина деградації моторної функції не відома. Впливає на здатність рухатися, спричиняючи частково обмежену рухливість і параліч. Може бути досить поширеним у країнах, що розвиваються.

Спина Біфідо – виникає тоді, коли нервова трубка, у процесі перетворення на мозкову, не розвивається або не закривається належним чином, що призводить до проблем зі спинним мозком і реберними кістками (у ділянці спини). Впливає на моторну функцію і чутливість, але не призводить до недоліків у розвитку. Може також впливати на здатність контролювати кишківник та сечовий міхур.

Травма спинного мозку – це наслідок розірвання або травми спинного мозку. Впливає на рух, використання кінцівок, функцію кишківника, нервову чутливість. Може призводити до часткового або повного ураження (чутливості, паралічу тощо); характеризується вразливістю до інфекцій.

Інсульт має місце, коли постачання крові до певної частини мозку недостатнє або відсутнє, що призводить до руйнування клітин мозку. Впливає на мозкову функцію уражених ділянок мозку, викликаючи порушення мовлення, параліч або порушення інших функцій. Наслідки і прогнози щодо відновлення після інсульту можуть бути різними.

Розумова інвалідність

Синдром Аспергера – причина виникнення невідома. Наслідки схожі на наслідки аутизму, частково вражає здатність до соціальної взаємодії; синдром Аспергера часто називають високофункціональним аутизмом. Може характеризуватися порушеннями мовлення і мови.

Аутизм – причина виникнення невідома. Впливає на мовну та сенсорну інтеграцію, результатом чого є труднощі взаємодії, навчання, дозвілля і гри. Зазвичай діагностується упродовж перших 3-х років життя; симптоми можуть бути від помірних до важких.

Церебральний параліч є наслідком неврологічної травми або аномального розвитку мозку. Впливає на м'язеву силу, міцність/гнучкість, контроль, рух, рівновагу та мову. Спастичність м'язів є найбільш поширеною формою; параліч різною мірою вражає всі чотири кінцівки.

Дитячий дезінтегративний розлад (ДДР) має невідому причину виникнення. Впливає на мову, моторні навички і соціальну функцію. Характерний нормальний розвиток упродовж перших 3-4 років життя, з наступним погіршенням моторної, мовної функцій і соціальних навичок.

Синдром Дауна виникає внаслідок додаткової хромосоми #21 у хромосомному наборі людини, звідки й походить інша назва захворювання – Трисомія-21. Має вплив на інтелектуальну функцію, тонус м'язів і соціальний розвиток. Наслідки можуть бути від помірних до важких.

Первазивний розлад розвитку (ПРР) має невідому причину виникнення. Впливає на індивідуальність у різний спосіб; ПРР належить до всього спектру аутизму, включаючи й дитячий аутизм, синдром Аспергера і синдром Ретта, дезінтегративний розлад, і ПРР без додаткових уточнень.

ПРР БДУ (без додаткових уточнень) має невідому причину виникнення, з можливими пошкодженнями мозку або спинномозкового каналу. Впливає на соціальну функцію у менш важкій мірі, ніж класичний аутизм, і вважається помірною формою аутизму з проявом не усіх його симптомів.

Синдром Ретта – психопатологічний розлад розвитку, який майже виключно вражає дівчаток і характеризується нормальним раннім розвитком, з наступним його сповільненням. Впливає на здатність цілеспрямовано використовувати рухи рук, на розвиток голови і мозку, здатність ходити, з подальшими випадками нападів і погіршенням інтелектуального розвитку. Можна спостерігати нормальний розвиток із подальшою регресією в розвитку у різних вікових групах.

Запрошення приєднатися до Всесвітньої спілки людей з інвалідністю

Асоціація глобального доступу – це онлайн спільнота при організації «Джоні та друзі».

Інвалідність вражає людей в усіх країнах, спільнотах і в усіх економічних верствах. Асоціація глобального доступу – це місце, де можна зв'язатися і поділитися з лідерами, яким не байдуже служіння людям з інвалідностями. Приєднуйтеся до служителів, освітян і практичних діячів з усього світу, які працюють, щоб нести Євангеліє, навчати, задовольняти практичні потреби і заохочувати до залучення сімей, у яких є члени з інвалідностями, в церкві і спільноти в усіх куточках землі.

Через Асоціацію глобального доступу ви можете ділитися своїм досвідом, створювати міцні робочі відносини і вчитися, як практично й ефективно розвивати служіння людям з інвалідністю у вашій церкві чи організації. Залишайтеся обізнаними про останні новини Асоціації через блог. Переглядайте онлайн чи завантажуйте документи, аудіо або відеофайли з бібліотечних ресурсів. Ставте запитання і відповідайте на запитання на онлайн форумах і вливайтесь у глобальну спільноту однодумців.

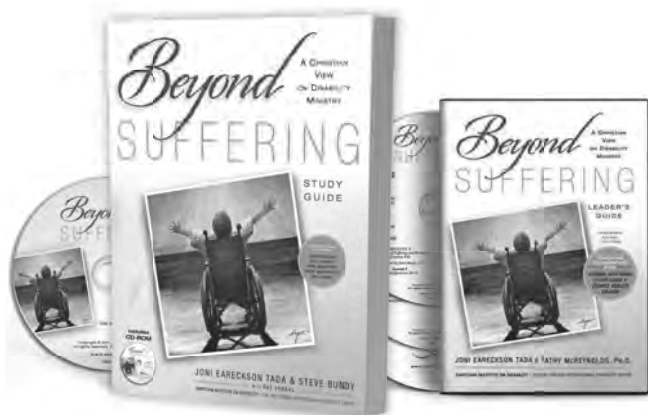
Додайте свій голос!
Станьте членом Асоціації глобального
доступу сьогодні, зайшовши на
<http://gaa.community>.

За межею страждань®: Християнський погляд на служіння людям з інвалідністю

Цей новаторський курс змінить погляд християн на Божий план щодо інвалідності і страждань. Посібник складається з 16-ти занять і розділений на чотири модулі:

- Огляд служіння людям з інвалідністю
- Теологія страждань та інвалідності
- Церква і служінням людям з інвалідністю
- Вступ до біоетики

Навчальний посібник За межею страждань

розмір 21,5 см x 28 см.
Паперова обкладинка,
лей-флет проклейка,
з додатковим CD-ресурсом,
ISBN 978-0-9838484-0-0

Посібник для лідера

1 CD-Rom та 2 DVD диски
ISBN 978-0-9838484-1-7

ХРИСТИЯНСЬКИЙ
ПОГЛЯД НА МЕДИЧНІ
ГУМАНІТАРНІ НАУКИ

За межею страждань

Передові дослідження

Курс «За межею страждань
Передові дослідження:
Християнський погляд на
медичні гуманітарні науки» –
це унікальний передовий і
прогресивний курс, створений,
щоб заново познайомити читачів
з давніми принципами практичної
аргументації, самопізнання і
дій, скерованих на турботу про
немічних та принижених, з
особливим акцентом на людях з
інвалідностями.
Курс для майбутніх випускників
або для випускників доступний
онлайн або як семестрове
навчання впродовж 16 тижнів.

iBook видавництва

Навчальний посібник
та посібник для лідера у
форматі електронної книги,
інтерактивний ресурс з
можливістю завантаження.
Включає в себе додаткові
фото, відео і графічні мате-
ріали. Доступний на iTunes.
ISBN 978-0-9838484-5-5

Видавництво зі шрифтом Брайля

Навчальний посібник,
Курс з матеріалами для
читання і Посібник для
лідера зі шрифтом Брайля,
у форматі .brf, для викори-
стання з пристроями,
здатними читати і друкувати,
використовуючи шрифт
Брайля.
ISBN 978-0-9838484-4-8

Видавництво іспанською мовою

Навчальний посібник
іспанською мовою
ISBN: 978-0-9838484-2-4
Посібник для лідера
іспанською мовою
ISBN: 978-0-9838484-3-1

«За межею страждань для наступних поколінь» спорядить і заохотить молодих людей мислити критично і співчутливо, стикаючись зі складними проблемами, які мають вплив на людей з інвалідністю... і на їхні сім'ї, а також надихне їх до дій.

Навчальний посібник «За межею страждань для наступних поколінь»

розмір 21,5 см x 28 см.
Паперова обкладинка,
лей-флет проклейка,
з додатковим CD-ресурсом.
ISBN 978-0-9838484-6-2

Посібник для вчителя

1 CD та 2 DVD в додатку.
ISBN 978-0-9838484-9-3

Варіант навчання онлайн

16-тижневий
сертифікований курс
Включає в себе лекції й участь у
щотижневих групових онлайн-
дискусіях. Завдання даються
онлайн і повинні бути виконані
впродовж 16-ти тижнів, аби
студент міг отримати Сертифікат
про завершення курсу.

Незалежна програма навчання
Студенти працюють за власним
темпом, надсилаючи виконані
завдання онлайн, і мають шість
місяців, щоб отримати Сертифікат
про завершення курсу.

Семінар з підготовки лідерів
П'ятиденний онлайн-тренінг
для студентів, які закінчили
Сертифікований курс і прагнуть
стати сертифікованими лідерами
курсу «За межею страждань».
Перш ніж розпочати вивчення
курсу, заявка студента має бути
затверджена.

Релігійне видання

Джоні Еріксон Тада, Стів Банді
ЗА МЕЖЕЮ СТРАЖДАНЬ:
ВСТУП ДЛЯ ХРИСТИЯНСЬКИХ ЛІДЕРІВ

Формат 64x90/8. Ум. друк арк. 12,8.
Тираж: 500 прим. Зам. № 164.

Видано та надруковано:
Релігійне товариство «Місійна книжкова фабрика «Християнське життя»
вул. В. Стуса, 3, м. Луцьк, Україна 43006
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 530 від 12.07.2001 р.

За межею СТРАЖДАНЬ

Християнський погляд на служіння людям з інвалідністю.
Вступ для християнських лідерів із чотирьох занять.

«ЗА МЕЖЕЮ СТРАЖДАНЬ» — ПУТІВНИК ДО ЕФЕКТИВНОГО СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ З ІНВАЛІДНІСТЮ.

Ісус, показуючи нам приклад служіння, по-особливому ставився до людей з інвалідністю, визнавав їхню цінність, ставився до них з любов'ю і наказував нам чинити так само. Служіння стражденним і їхнім близьким змінює серця, родини, громади і навіть цілі народи в ім'я Ісуса Христа.

Курс «За межею страждань: християнський погляд на служіння людям з інвалідністю» — це справжній путівник до ефективного і натхненного служіння. Курс, створений Християнським інститутом служіння людям з інвалідністю місії «Джоні і друзі», робить огляд богословської і практичної основи служіння. Він допоможе вам навчитися мислити критично і співчутливо, чітко розуміти складність проблем, з якими стикаються люди з інвалідністю та їхні сім'ї, а також з упевненістю нести їм любов Господа Ісуса Христа.

Даний вступний тренінг надихне вас підштовхнути вашу церкву до більш ґрунтового служіння сім'ям, які шукають любов і прийняття.

Ким би ви не були: старшим пастором, дитячим пастором, помічником капелана чи волонтером, — ви можете бути покликані звернутися до найскладніших життєвих питань — питань страждань та інвалідності з біблійної перспективи.

Цей курс із чотирьох уроків закладає основу для започаткування чи розширення вашого служіння тим, хто потерпає від інвалідності, приводячи їх до Тіла Христового, як наказував Ісус, кажучи: «Піди швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і кривих... щоб наповнився дім мій» (Луки 14:21, 23).

Організація «Джоні та Друзі» молиться про те, щоб Бог надихнув вас через цей перший крок заохочувати інших у вашій спільноті до проходження повного курсу з 16-ти уроків «За Межею Страждань: християнський погляд на служіння людям з інвалідністю». Щоб отримати детальнішу інформацію, відвідайте сайт GAA.JONIANDFRIENDS.ORG.